

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARQUIS DE SADE YATAK ODASINDA FELSEFE

İPEK ORTAĞR MONTANARİ'NİN ÇEVİRİSİYLE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Donatien Alphonse François le Marquis de Sade
(d. 2 Haziran 1740, Paris – 2 Aralık 1814, Paris)

Fransız aristokrat ve felsefeci olan Sade, aşırı ve erotik yazılarıyla tanınır. Sadizmin isim babasıdır. En  nl  eserleri arasında *Juliette*, *Sodom'un 120 Günü* ve *Yatak Odasında Felsefe* sayılabilir. Eserleri genellikle sakıncalı olarak görülmüş ve birçok yasağa maruz kalmıştır. Ahlak, yasa ve din karşıtı olan Sade 1810 yılında kapatıldığı akıl hastanesinde geçirdiği dört yılın ardından orada hayatını kaybetmiştir.

Yatak Odasında Felsefe
Marquis de Sade

Orijinal Adı *La philosophie dans le boudoir*

İthaki Yayınları 1517

Dizi Editörleri *Selçuk Aylar, Alican Saygı Ortanca*

Yayına Hazırlayan *Selçuk Aylar*

Düzeltili *Ömer Ezer*

Kapak İllüstrasyonu *Fatma Süleymanoğlu*

Kapak Tasarımı *Şükrü Karakoç*

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık *Hamdi Akçay, B. Elif Balkın*

2. Baskı, Eylül 2020, İstanbul

ISBN 978-605-375-977-5

Sertifika No 46603

© İthaki, 2019

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, 1. Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com

Sertifika No: 40200

DÜNYA KLASİKLERİ

MARQUİS DE SADE

YATAK ODASINDA FELSEFE

ya da
Ahlaksız Eğitimciler

Çeviren
S. İPEK ORTAER MONTANARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İÇİNDEKİLER

Libertenlere	9
Birinci Diyalog	13
İkinci Diyalog	23
Üçüncü Diyalog	25
Dördüncü Diyalog	106
Beşinci Diyalog	115
Altıncı Diyalog	222
Yedinci ve Son Diyalog	225
Sonsöz: Sade'ın Elli Tonu.....	243

LİBERTENLERE*

Her yaştan ve cinsiyetten şehvet düşkünleri, bu eseri sadece sizlere armağan ediyorum: Verilen kurallarla kendinizi geliştiriniz, bu kurallar tutkularınıza destek olacaktır; soğuk ve sıkıcı ahlak düşkünlerinin sizi korkuttuğu bu tutkular, doğanın, insanı ulaştırmak istediği yere götürmek için kullandığı araçlardan başka bir şey değildir. Bu tatlı tutkulardan başkasına kulak asmayınız. Sizi mutluluğa taşıyacak olan tek şey bu tutkuların sesidir.

Şehvetli kadınlar, zevk düşkünü Saint-Ange size örnek olsun. Hayatı boyunca bağlı olduğu kutsal zevk yasalarıyla çelişen her şeyi onun gibi siz de küçümseyiniz.

Uzun süre hayali bir erdemin ve iğrenç bir dinin saçma ve tehlikeli derslerine maruz kalmış genç kızlar, ateşli Eugénie'yi taklit ediniz. Onun yaptığı gibi hızla, aptal ebeveynlerinizin aklınıza soktuğu bütün gülünç öğretileri yıkınız, ayaklar altında çiğneyiniz.

Ve siz, sizi sevilesi zamparalar, gençliğinden beri tut-

* Toplumun büyük kesimi tarafından kabul görmüş ahlak ve davranış şekillerini reddeden kişi. —*çn*

kularına hiçbir engel koymayan, maymun iştahınızdan başka yasası olmayan sizler, alaycı Dolmancé size örnek olsun. Onun gibi şehvetperestliğin sizin için açtığı çiçekli yollarda ilerlemek istiyorsanız, daha da ileri gitmeniz gerek. Ekolüne katılın ve kendisine rağmen bu acıklı evrene gelmiş insan denen zavallının, zevk ve fantezi çemberini genişletip şehveti için her şeyi feda ederek, yaşamın dikenli yollarında belki birkaç gül derleyeceğine kendinizi inandırın.

*Genç kızların eğitimine yönelik
diyaloglar*

BİRİNCİ DİYALOG

Madam de Saint-Ange, Mirvel Şövalyesi

MADAM DE SAINT-ANGE: İyi günler kardeşim. Mösyö Dolmancé nerede?

ŞÖVALYE: Saat tam dörtte gelecek, saat yediden önce de yemeğe oturmayız; gördüğün gibi gevezelik etmek için yeterince vaktimiz var.

MADAM DE SAINT-ANGE: Bugün için planlanan müstehcen buluşma yüzünden sabırsızlandığımdan kendimi biraz tedirgin hissettiğimi biliyor muydun kardeşim? Aslında dostum, sen fazlasıyla hoşgörölüsün, oysa ben ne kadar mantıklı olmaya çalışırsam çalışayım şu kahrolası zihnim bir o kadar tahrik oluyor ve hovardalaşıyorum. Bana verdiklerin beni şımartmaktan başka bir işe yaramıyor... Daha yirmi altı yaşında iffetli bir kadın olmalıydım, ancak hâlâ en sefih kadınlardan biriyim... Neler hayal ettiğim, neler yapmak istediğim hakkında hiçbir fikriniz yok dostum. Kendimi kadınlarla sınırlarsam daha terbiyeli olurum, cinsiyetimin getirdiği isteklerim artık sizinkilere yönelmez sanmıştım... Ne boş hayallermiş bun-

lar dostum. Kendimi yoksun kılmak istediğim zevkler, ruhumu heyecanlandırmaya yaradı. Benim gibi hovardalık için doğmuşsa biri, bu durumu frenlemeyi hayal etmenin yararsız olduğunu gördüm: Ateşli arzular çok geçmeden bu frenleri patlatır. Sonuçta amfibi bir hayvanım canım. Her şeyi seviyorum, bütün türlerden hoşlanıyorum; ama itiraf et kardeşim, sen söyle, hayatı boyunca hiçbir kadına iyi gözle bakmamış, prensipte oğlanc, kendi cinsine tapan ve kadınlara bile ancak erkeklere gösterdiği ciltlerle yaklaşan şu eşsiz Dolmancé'yi tanımak istemem düpedüz bir saçmalık değil mi? Ne kadar tuhaf fantezilerim olduğunu görüyorsun değil mi kardeşim. Bu yeni Jüpiter'in Ganymedes'i olmak istiyorum; isteklerinin, ahlaksızlıklarının tadını çıkarmak istiyorum; günahlarının kurbanı olmak istiyorum. Sen biliyorsun hayatım, şimdiye kadar kendimi iyilik olsun diye senden başkasına teslim etmedim ya da en fazla beni bu şekilde kullanmak için ödeme yapan birkaç adamım durumdan faydalanmak için bunu kabul etti. Şimdi ise ne iyilik ne de kapris söz konusu. Beni çeken sadece istek... Bu garip manyaklık ile geçmişteki deneyimlerim arasında ve beni köleleştiren yöntemler arasında akıl almaz bir fark görüyorum ve bunun neden kaynaklandığını anlamak istiyorum. Sana yalvarırım, bana Dolmancé'yi anlat ki gelmeden önce onu zihnimde iyice canlandırabileyim. Biliyorsun, Dolmancé ile tanışıklığım, geçen gün onu bir evde birkaç dakika görmemle sınırlı.

ŞÖVALYE: Kardeşim, Dolmancé otuz altı yaşına yeni bastı. Uzun boylu, ziyadesiyle yakışıklı; gözleri parlıyor ve zekice bakıyor; ancak buna rağmen yüz hatlarında katı-

lıgın ve sinsiliğin izleri var. Dünyanın en güzel dişlerine sahip, endamında ve tavrında biraz yumuşaklık var, buna bağlı olarak hiç şüphesiz çoğunlukla kadınsı bir havası var. Fazlasıyla zarif, güzel bir sesi ve pek çok yeteneği var, bütün bunların ötesinde bir filozof zekâsına sahip.

MADAM DE SAINT-ANGE: Tanrı'ya inanmıyorum umarım.

ŞÖVALYE: O nasıl söz! Kendisi en meşhur ateistlerden, en ahlaksız erkeklerdendir... Hatta kendisi tam ve kusursuz yozlaşmışlık örneğidir. Dünyadaki en şeytani, en alçak kişi odur.

MADAM DE SAINT-ANGE: Söylediklerin içimi ısıttı! Bana öyle geliyor ki bu adama deli divane olacağım. Kardeşim, peki ya arzuları nelerdir?

ŞÖVALYE: Ne arzuladığını biliyorsun. Sodom'un zevklerini işkence görürken de işkence ederken de seviyor. Sadece erkeklerden haz alıyor. Her ne kadar bazen kadınlarla denemeyi kabul etse de, buna sadece kadınların onun cinsiyetine yakın hareket etmeleri koşuluyla razı oluyor. Senden bahsettim, niyetini söyledim. Kabul etti; ancak söz kendine gelince, oyunun kuralları konusunda seni uyarmaktan geri durmadı. Bir şeyi yapması için onu zorlarsan seni reddedeceğini kesin bir şekilde ifade etti kardeşim. "Kız kardeşinizle yapmaya razı olduğum şey bir laubalilikten başka bir şey olmayacaktır; yeterli önlemler alındıktan sonra ara sıra kirleneceğimiz bir çılgınlık sadece," dedi.

MADAM DE SAINT-ANGE: *Kirlenmek!.. Önlemler...* Bu uyumlu insanların dilindeki deliliği seviyorum! Biz kadınların da kendi aramızda kullandığımız bize özel

sözcüklerimiz var; bahsi geçen sözcükler gibi onlar da genel kabul gören âdetlere bağlı olmayan her şeye karşı duyulan derin dehşetin kanıtıdır... Peki hayatım, sana sahip oldu mu söyle bakalım? Tatlı çehren ve yirmili yaşlarınla, sanıyorum böylesi bir erkeği tavlayabilirsin!

ŞÖVALYE: Yaptığımız çılgınlıkları senden saklayacak değilim: Yaptıklarımızı hor görmek için fazla zekisin. Açıkçası kendi adıma kadınları tercih ediyorum ve çekici bir erkek beni teşvik etmedikçe kendimi bu garip zevklere kaptırmıyorum. Ama kaptırdığım andan sonra yapmayacağım şey yoktur. Bizim genç haytaları, bu tür önerilerde bulunanlara dayakla karşılık vermek gerektiğine inandırmış o gülünç kibirden uzağım; insan tutkularının hâkimi olabilir mi ki? Tuhaflıkları olanlara acıyabiliriz ama asla küçümsememeliyiz: Onların kusurunda doğanın da suçu var; bizlerden farklı zevklerle dünyaya gelmiş olmaları onların elinde olan bir şey değil ki. Bir erkek, sizden yararlanırken aldığı hazzı dile getirirse, hoşla gitmeyen bir şey mi söylemiş olur? Şüphesiz ki hayır. Bu size yapılan bir övgüdür. O halde neden azarlama ve aşağılamalarla karşılık verilsin? Sadece aptallar böyle hareket eder. Aklı başında biri bu konu hakkında benim söylediğimden farklı bir şey asla söylemez, ancak dünya, birinin onları kendi hazlarına uygun bulduğunu ortaya koymasının itibar kaybı olduğuna inanan, kendi haklarına kast edebileceğini düşündükleri her şeyi her zaman kıskanan kadınlar tarafından pohpohlanan ve bu nedenle kendilerini alışlagelmiş kuralların Don Kişot'ları sanan ahmaklarla dolu ve bunlar büyüklüklerini tanımayan her kim olursa olsun zorbalık ediyorlar.

MADAM DE SAINT-ANGE: Ah! Haydi dostum, öp beni! Başka türlü düşünseydin kardeşim olmazdın zaten; ancak sana yalvarıyorum, bu adamın görünüşü ve seninle yaşadığı zevkler hakkında biraz daha bilgi ver bana.

ŞÖVALYE: Bay Dolmancé koca organlı, ki benim ki de öyledir biliyorsun, bir dostumdan öğrenmişti beni, böylece benim de onlarla akşam yemeği yemem için V... Marki'sinin aklını çeldi. Oraya gidince sahip olduklarımı sergilemem gerekti. İlk başlarda tek gerekçe merak-tı. Sonrasında kendimi tatmin etmem için kusursuz bir kış bana dönmüştü, çok geçmeden tutkunun, bu sınavın bölümlerinden biri olduğunu anladım. Bu girişimin tüm zorlukları hakkında Dolmancé'yi uyardım. Söylediğim hiçbir şey onu korkutmadı. "Bir koç beni korkutamaz," dedi bana, "ayrıca eminim ki, size sunduğum bu kış delip geçme gaddarlığıyla nam salmış adamlar arasına bile giremeyeceksiniz!" Marki yanımdaydı. Birbiri ardına ortaya serdiklerimizi parmaklayarak, sıvazlayarak ve öpe-rek bizi cesaretlendiriyordu. Sonunda hazırıydım... yine de ihtiyatlı davranmak istiyordum. "Kendinize dikkat edin!" dedi bana Marki, "Dolmancé'nin sizden beklediği heyecanların ancak yarısını verebileceksiniz. O ise yarılıp geçilmek istiyor... parçalanmak istiyor." Delige körlemesine dalarken, "Tatmin olacak!" diye bağırdım... Belki de zorlandığımı düşünüyordur, değil mi sevgili kardeşim? Hiç de zorlanmadım. Haşmetli aletim hiçbir şüpheye yer bırakmadan içinde kayboldu. Herif hiçbir şey anlamadan bağırsaklarına kadar soktum. Dolmancé'ye dostça yaklaştım. Tattığı aşırı şehvet, salınımları, kıvranmaları hepsi beni de mutlu etti ve adeta fıskırdım. Kendimi zorluk-

la Dolmancé'nin içinden çıkardıktan sonra bana dönüp, saç başı darmadağın, yüzü kıpkırmızı sarhoş bir kadın gibi, "Beni düşürdüğün halleri görüyor musun sevgili Şövalyem?" dedi kuru, isyankâr, upuzun ve en az on beş santim genişliğindeki aletini uzatarak. "Lütfen sevgilim, sana yalvarıyorum! Erkeğim olduktan sonra şimdi de kadınımmış gibi hizmet et bana. O kutsal kollarında fazlasıyla değer verdiğim tüm zevkleri tattım diyebileyim." Az bir çabayla kendimi yeniden hazırladım. Marki, külotunu çıkartırken gözlerime bakıyor, dostuyla kadıncılık oynarken, kendisiyle hâlâ biraz erkek kalabilmem için yalvarıyordu. Dolmancé'ye davrandığım gibi davrandım ona da. Dolmancé, benim yaptığımın yüz katı şiddetteki sarsıntılarla beni benzetirken, ben de aynı darbeleri Marki'ye ilettim; çok geçmeden kışımın derinlikleri o büyüleyici sıvıyla ıslanırken, neredeyse aynı anda ben de V... Marki'sinin içine akıtıyordum.

MADAM DE SAINT-ANGE: O ikisinin arasında zevklerin en büyüğüne ermiş olmalısın kardeşim. Bu durumun oldukça çekici olduğunu söylüyorlar.

ŞÖVALYE: Olunabilecek en iyi yer olduğu kesin meleşim. Ancak ne dersek diyelim, bu çılgınlıkları, kadınlardan aldığım zevke asla değişmem.

MADAM DE SAINT-ANGE: O halde sevgilim, bugünkü nezaketini ödüllendirmek için seni tatmin etsin diye Aşk'tan daha güzel, genç, bakire bir kız getirteceğim.

ŞÖVALYE: Nasıl! Dolmancé varken... evine bir kadını getirteceksin?

MADAM DE SAINT-ANGE: Bu bir eğitim meselesi. Geçtiğimiz güz, eşim kaplıcadayken manastırda kar-

şılaştığım küçük bir kız bu. Oradayken hiçbir şey yapmaya cesaret edemedik, üzerimizde çok fazla göz vardı; ancak ilk fırsatta bir araya gelmek için sözleştik. Kendimi tatmin edebilmek için sadece bu işe yoğunlaşıp ailesiyle tanıştım. Babası bir hovarda... Onu da kendime esir ettim. Neyse ki sonunda güzellik geliyor, onu bekliyorum. Birlikte iki gün geçireceğiz... iki tatlı gün. Bu sürenin en güzel kısımlarını genç kızı eğitmekle geçireceğim. Dolmancé ve ben, o küçük kafasının içine dizginlenmesi en güç hovardalık ilkelerini sokacağız. Onu ateşimizle, tutkularımızla saracağız. Teoriyi pratiğe dökmek istediğimden, açıklamaları göstermekten hoşlandığımdan, Kythera Adası'nın mersin hasadını biçmekle seni görevlendiriyorum; Dolmancé ise Sodom'un gülleriyle ilgilenecek. İki zevki tek seferde tadacağım. Bu canice suçluları izleyerek eğleneceğim ve ağımıza düşürdüğüm bu kıza dersler verip, ona ne zevkler tattıracağım. Söyle bakalım şövalye, bu plan hayal gücüne yakışır bir plan mı?

ŞÖVALYE: Senden de başka türlü beklenemezdi. Muhteşem bir plan kardeşim. Beni atadığın çekici rolü layıkıyla oynayacağıma söz veriyorum. Ah seni gidi sür-tük! Bu yavrucağı eğitirken ne kadar haz duyacaksın! Onu kirletmek, öğretmenlerinin bu genç kalbe koyduğu erdem ve din tohumlarını boğarak onu yozlaştırmak senin için nasıl büyük bir zevk olacaktır! Açıkçası bu durum benim için fazla kurnazca.

MADAM DE SAINT-ANGE: Ahlakını bozmak, lekelemek, kafasını çoktan karıştırmış tüm ahlaki ilkeleri tahrip etmek için hiçbir sapkınlığı esirgemeyeceğim doğru. Ona iki derste benim kadar vicdansız... inanç-

sız... ahlaksız olmayı öğretmek istiyorum. Gelir gelmez Dolmancé'ye haber ver, her şeyi anlat. Böylece ahlaksızlıklarından doğan zehir, benim iliklerine işleteceğim zehirle birlikte bu genç ruhta dolanarak, en kısa sürede, biz olmasaydık yeşerebilecek olan tüm erdem tohumlarının kökünü kurutsun.

ŞÖVALYE: Dolmancé bu iş için biçilmiş kaftan: Tıpkı bir zamanlar meşhur Cambrai başpiskoposunun mistik takdislerinde yaptığı gibi, onun da dudaklarından dinsizlik, ahlaksızlık, zalimlik, hovardalık dökülüyor. O tam bir baştan çıkartıcı, erkeklerin en ahlaksızı, en tehlikelisi... Ah sevgili dostum! Öğrencin bu eğiticinin dediklerine boyun eğerse, kısa zamanda kendini kaybedeceğini sana garanti ederim.

MADAM DE SAINT-ANGE: Kızın tabiatını da göz önünde bulundurursak, fazla uzun sürmeyeceği kesin...

ŞÖVALYE: Ancak sevgili kardeşim, söyle bana, ailesinden hiç çekincen yok mu? Olur da bu küçük kız evine döndükten sonra gevezelik ederse ne olacak?

MADAM DE SAINT-ANGE: Hiçbir çekincem yok. Babasını ayarttım bile... O bana ait. İlla sana itiraf mı etmem gerek? Göz yumsun diye kendimi ona teslim ettim. Planlarım hakkında hiçbir fikri yok; ancak hiçbir zaman da öğrenmeye cesaret edemeyecektir zaten... Avucumun içinde.

ŞÖVALYE: Yöntemlerin dehşet verici!

MADAM DE SAINT-ANGE: Eh, öyle olmaları gerek, yoksa güvenilir olmazlardı.

ŞÖVALYE: Peki, artık bana şu genç kızın kim olduğunu söyler misin lütfen?

MADAM DE SAINT-ANGE: Adı Eugénie. Mistival'lerden. Başkentteki en mühim ticari figürlerden biri olan otuz altı yaşındaki bir adamın kızı. Annesi en fazla otuz iki yaşındadır; kız ise on beşinde. Mistival ne kadar hovardaysa, karısı da bir o kadar dindardır. Eugénie'ye gelince sevgili dostum, onu sana ne kadar anlatmaya çalışsam boş olur. Söyleyebileceklerimin ötesinde biri. Ancak ne senin ne de benim şimdiye kadar böyle tatlı bir şeyle karşılaştığımızı söylersem tatmin edici olur sanıyorum.

ŞÖVALYE: Tamamen resmedemesen bile genel hatlarıyla anlat bana, en azından kiminle haşır neşir olacağımı bileyim, böylece kurban edeceğim put hayalimde şekillenmiş olur.

MADAM DE SAINT-ANGE: Eh, peki sevgili dostum. Kalçalarına kadar inen kestane rengi saçları, tek seferde kavramak için fazlasıyla gür. Teni, kendine hayran bırakan bir beyazlığa sahip. Burnu biraz kartal gagasını andırıyor. Gözleri abanoz karası ve öylesine ateşli ki!.. Ah dostum, o gözlere karşı koymak çok zor... Uğruna yaptığım aptallıkları tahmin bile edemezsin... Bir taç gibi yerleşmiş kaşlarını, onları tamamlayan ilgi çekici göz kapaklarını görsen!.. O küçücük ağzı ve inci gibi dişlerinden bir ferahlık yayılıyor!.. Bir diğer güzelliği, zarif bir şekilde omuzlarında yükselen kusursuz başı. Başını çevirişindeki o asalet yok mu... Eugénie yaşından büyük gösteriyor. Sanki on yedi yaşında. Vücudu zarif ve ince, göğüsleri harika... Memeleri gelmiş geçmiş en güzel memeler!.. Zar zor avuca geliyorlar, ama öyle yumuşaklar... öyle taze ve beyazlar ki!.. Onları öperken defalarca aklım başımdan gitti! Ah, onları okşarken kızın nasıl da canlandığını

görseydin... O iki koca göz sanki neler hissettiğini bana anlatıyordu!.. Sevgili dostum, gerisini hatırlamıyorum. Benim bilgilerimden yola çıkarsak, Olympos'ta asla böyle bir tanrısallığa rastlanmadığını söyleyebiliriz... Bir dakika, sesini duydum sanırım... Bizi yalnız bırak. Kızla karşılaşmamak için bahçeden çık; randevuya da zamanında gelmeyi unutma.

ŞÖVALYE: Bana öyle şeyler anlattın ki zamanında geleceğime emin olabilirsin... Ah Tanrım! Ah, bu cennetten çıkmam gerekiyor. Seni bu halde nasıl bırakacağım!.. Elveda... Ancak lütfen, en azından randevuya kadar beni tatmin etmesi açısından ufak... ufacık bir öpücük ver bana kardeşim. *(Saint-Ange onu öpüp pantolonun içinden aletine dokunur ve genç adam süratle dışarı çıkar.)*

İKİNCİ DİYALOG

Madam de Saint-Ange, Eugénie

MADAM DE SAINT-ANGE: Ah! Hoş geldin güzelim. İçimi okuyabilseydin seni ne kadar büyük bir sabırsızlıkla beklediğimi anlar, değerimi bilirdin.

EUGÉNIE: Ah benim kıymetlim, hiç gelemeyeceğim sandım. Senin kollarında olacağım için çok sevinçliydim. Yola çıkmadan bir saat önce her şey tersine dönecek diye çok korktum. Annem bu zevkli partiye katılmama tamamen karşı çıktı. Benim yaşımda genç bir kızın tek başına dışarı çıkmasının uygun olmadığını iddia etti. Neyse ki babam geçen gün ona öyle kötü muamele etmişti ki tek bir bakışı Madam de Mistival'i susturmaya yetti. Babam ne derse kabul etmek zorunda kaldı. Böylece koşarak geldim. Sadece iki günüm var, yarından sonra araban ve kadınlarından biri beni geri götürmek zorunda.

MADAM DE SAINT-ANGE: Ne kadar da kısa bir süre bu meleğim! Bu kadar kısa sürede bana verdiğin heyecanı zor hissettirebilirim... Üstelik konuşmamız gerek. Bu buluşmamızda Venüs'ün en gizemli sırlarını sana öğ-

reteceğimi bilmiyor muydun? İki gün bizim için yeterli olacak mı?

EUGÉNIE: Eh, elbette her şeyi öğrenemezsem, biraz daha kalırım... Buraya öğrenmek için geldim ve bilgilenmeden geri dönmeyeceğim.

MADAM DE SAINT-ANGE, *kızı öperek*: Ah sevgilim! Birbirimize yapacağımız ve anlatacağımız o kadar çok şey var ki! Ancak başlamadan önce bir şeyler yemek ister miydin kraliçem? Dersin uzun sürme ihtimali var.

EUGÉNIE: Sevgili dostum, seni dinlemekten başka hiçbir şeye ihtiyacım yok. Buradan biraz uzakta bir yerde bir şeyler yedik. Saat sekize kadar acıkacağımı sanmıyorum.

MADAM DE SAINT-ANGE: O halde yatak odama geçelim. Orada daha rahat ederiz. Hizmetçilerime haber vermiştim. Hiç kimsenin bizi rahatsız etmeyeceğine emin olabilirsin. (*Kol kola yatak odasına geçerler.*)

ÜÇÜNCÜ DİYALOG

Sahne, hoş bir yatak odasında geçer.

Madam de Saint-Ange, Eugénie, Dolmancé

EUGÉNIE, *hiç beklemediği bir adamla karşılaşmış olmaktadır şaşkın:* Ah, aman Tanrım! Sevgili dostum, ihanete uğradık!

MADAM DE SAINT-ANGE, *o da şaşırmıştır:* Sizi buraya hangi rüzgâr attı Mösyö? Yanlış hatırlamıyorsam saat dörtten önce gelmeyecektiniz.

DOLMANCÉ: Sizi görme şerefine nail olacak olmak insanı çabuklaştırıyor Madam. Kardeşinizle karşılaştım. Küçük hanıma vereceğiniz derslerde varlığıma ihtiyacınız olacağını hissettirdi bana. Derslerin yapılacağı odanın burası olduğunu biliyordu. Kendisini hoş karşılamayacağınızı hesaba katmayarak konu hakkında beni gizlice bilgilendirdi. Kendisine gelince, uygulamalı derslerin teorik açıklamalardan sonra gösterileceğini bildiğinden şimdilik aramıza katılmayacak.

25

MADAM DE SAINT-ANGE: Açıkçası Dolmancé, bu beklenmedik bir durum...

EUGÉNIE: Sevgili dostum, beni enayi yerine koyma, hepsi senin işin... Beni utanç içinde bırakmak yerine en azından bana da sormalıydın. Bu tüm planlarımızı altüst edecek.

MADAM DE SAINT-ANGE: Hayır, buna itiraz ediyorum Eugénie. Sürpriz fikri kardeşime ait, bana değil. Ancak endişe edecek bir şey yok: Dolmancé, bildiğim kadarıyla oldukça sevilesi bir erkek ve felsefe hakkında bildiklerini düşünürsek, bilgilenmene katkı sağlayacaktır. Planlarımız için oldukça yararlı bir durum. Ağzı sıkılığına gelince, kendim için olduğu kadar onun adına da kefil olabilirim. O halde hayatım, seni şekillendirecek, birlikte tatmayı umduğumuz zevk ve mutluluk kariyerine seni sürükleyecek olan, yeryüzündeki en uygun adamla tanış.

EUGÉNIE, kızarak: Ah! Sadece biraz aklım karıştı...

DOLMANCÉ: Haydi güzel Eugénie, rahatlayın... İffet artık modası geçmiş bir erdem, o kadar çekicisiniz ki buna gereksiniminiz olmadığını bilmeniz gerek.

EUGÉNIE: Fakat terbiye...

DOLMANCÉ: Bu günlerde pek karşılaşmadığımız bir başka gotik âdet. Doğaya ne kadar da aykırı! (*Dolmancé Eugénie'yi tutup kollarına alır ve öper.*)

EUGÉNIE, savunmaya geçerek: Bırakın beni Mösyö!.. Açıkçası bana hiç de nezaket göstermiyorsunuz!

MADAM DE SAINT-ANGE: Eugénie, bana bak, ikimiz de bu çekici adamın karşısında iffet taslayan kadın olmaktan vazgeçelim. Onu ben de senin kadar tanıyorum. Ama kendimi nasıl teslim ediyorum bir bak! (*Dolmancé'yi dudaklarından edepsizce öper.*) Beni taklit et.

EUGÉNIE: Hay hay, böyle güzel örnekleri başka

nerede bulacağım! (*Kendini, dilini ağzına sokarak iştahla öpen Dolmancé'ye teslim eder.*)

DOLMANCÉ: Ah seni sevilesi, tatlı yaratık!

MADAM DE SAINT-ANGE, *o da kızı aynı şekilde öper*: Kendi payıma düşeni istemeyeceğimi mi sandın küçük edepsiz? (*Bu arada Dolmancé bir birini, bir diğerini kollarından tutarak on beş dakika boyunca ikisinin de ağzına dilini sokar, diğer ikisi de birbirlerine ve ona aynı şeyi yaparlar.*)

DOLMANCÉ: Ah, bu ön hazırlık beni şehvetten sarhoş etti! Hanımlar, inanır mısınız, burası çok ısındı. Üstümüze hafif bir şeyler giyelim, daha rahat gevezelik ederiz.

MADAM DE SAINT-ANGE: Sana katılıyorum. Şu tülден entarileri giyelim. Sadece arzulardan gizlememiz gereken güzelliklerimizi örtecek, o kadar.

EUGÉNIE: Açıkçası güzelim, bana bir şeyler yapıyorsunuz ama!..

MADAM DE SAINT-ANGE, *soyunmasına yardım ederek*: Oldukça gülünç, öyle değil mi?

EUGÉNIE: Edepsizce, aslında... Ah, ama beni öpüyorsunuz!

MADAM DE SAINT-ANGE: Ne kadar zarif göğüsler!.. Tıpkı bir gül goncası gibi.

DOLMANCÉ, *dokunmadan, ancak Eugénie'nin meme uçlarını kastederek*: Başka cazibeleri de var... çok daha değerli.

MADAM DE SAINT-ANGE: Çok daha değerli derken?

DOLMANCÉ: Ah, evet! Şeref gibi! (*Dolmancé böyle*

söylerken Eugénie'yi arkadan incelemek için onu döndürmeye çalışır.)

EUGÉNIE: Ah, hayır lütfen, size yalvarırım.

MADAM DE SAINT-ANGE: Hayır Dolmancé... Henüz görmenizi istemiyorum... Bu nesnenin üzerinizdeki etkisi çok fazla, bir kere hafızanıza kazırsanız, sonrasında soğukkanlılıkla düşünemeyebilirsiniz. Oysa bizim sizin derslerinize ihtiyacımız var, haydi öğretin. Sonra gıpta ettiğiniz mersin, ödülünüz olacak.

DOLMANCÉ: Pekâlâ, ancak bu güzel çocuğa hovar dalık dersi verebilmem için gösterecek bir şeylere ihtiyacım var. En azından sizi örnek olarak kullanayım Madam.

MADAM DE SAINT-ANGE: Öyle olsun!.. Alın, işte çırılçıplağım: İstediklerinizi benim üzerimde dilediğiniz gibi gösterebilirsiniz!

DOLMANCÉ: Ah, ne kadar da güzel bir vücut!.. Sanki zarafetle süslenmiş Venüs'ün ta kendisi!

EUGÉNIE: Ah sevgili dostum bu ne güzellik! Ne olur size rahat rahat bakmama, vücudunuzu öpücüklere boğmama izin verin. (*Öyle de yapar.*)

DOLMANCÉ: Nasıl bir iştah! Ancak biraz yavaş olun sevgili Eugénie. Şimdilik sizden sadece dikkat kesilmenizi istiyorum.

EUGÉNIE: Haydi devam edin, dinliyorum... Öyle güzel... öyle tombul, öyle taze ki!.. Ah!.. Sevgili dostum öylesine çekici ki! Sizce de öyle değil mi Mösyö?

DOLMANCÉ: Kesinlikle çok güzel. Ancak temin ederim ki sizin de ondan aşağı kalır tarafınız yok... Haydi benim küçük güzel öğrencim, beni dinleyin, yok eğer uysal davranmazsanız eğiticiniz olmanın bana getirdiği yet-

kileri üzerinizde kullanmaktan çekinmeyeceğime emin olabilirsiniz.

MADAM DE SAINT-ANGE: Ah! Evet, evet Dolmancé, kızı size teslim ediyorum. Uslu durmazsa azarlamak gerek.

DOLMANCÉ: Kendime engel olamamam çok muhtemel.

EUGÉNIE: Ah, aman Tanrım! Beni korkutuyorsunuz... O zaman ne yaparsınız peki Mösyö?

DOLMANCÉ, *mırıldanıp, Eugénie'yi ağzından öperek:* Cezayla... biraz kötekle bu güzel küçük kıç, aklın yaptığı yanlışları affettirebilir. (*Eugénie'nin üzerindeki tül entariyi aralayarak kıçına vurur.*)

MADAM DE SAINT-ANGE: Evet planı beğendim, ancak el hareketleri hoşuma gitmedi. Derse başlayacaksak başlayalım, yoksa Eugénie'yle eğlenmek için ayırdığımız zaman sadece hazırlıkla geçecek, bilgilendirmeyi tamamlayamayacağız.

DOLMANCÉ, *adını andığı noktaların her birini Madam de Saint-Ange'in vücudunda dokunarak gösterir:* Peki, başlıyorum. Şu etli kürelerden bahsetmeyeceğim: Sizin de benim kadar iyi bildiğiniz gibi Eugénie, bu kürelerin her birine farklı isimler vermişizdir: *Göğüs, meme, meme başı*. Zevk almak için nasıl kullanılacaklarını bilmek çok önemli. Bir âşık zevk alırken, gözlerinin önünde olmalıdır ki onları okşasın, avuçlasın. Bazıları ise, onların zevk koltukçukları olduğunu düşünür; böylece uzuvlarını Venüs'ün iki dağı arasında sürterken kadın da onları sıkıştırarak uzvuna baskı yapar, birkaç hareketten sonra bazı erkekler akışıyla tüm hovardaları mutluluğa boğan

hayatın o tatlı reçinesini salmak üzere doruğa ulaşırlar... Peki, şu anda konuşmakta olduğumuz uzuv üzerine öğrencimize bir ders vermemiz gerektiğini düşünmüyor musunuz Madam?

MADAM DE SAINT-ANGE: Haklısınız.

DOLMANCÉ: Eh o halde Madam, ben şu kanepeye uzanıyorum. Siz de benim yanıma yerleşin, böylece konunun yönetimini elinize alıp, gerekenleri genç öğrencimize açıklayabilirsiniz. (*Dolmancé yerleşir; Madame Saint-Ange da göstermeye başlar.*)

MADAM DE SAINT-ANGE: Görmüş olduğunuz bu Venüs asası Eugénie, aşktan zevk almayı sağlayan en önemli araçtır. Ona *uzuv* diyeceğiz. İnsan vücudunda giremeyeceği hiçbir nokta yoktur. Onu kullananın tutkularına karşı daima uysaldır, bazen şuraya sürtünür (*Eugénie'nin amına dokunur*): İzlediği alışıldık yol burasıdır... En çok kullanılanı, ancak en tatmin edici olanı değil. Hovardaların zevk almak için aradığı, daha gizemli bir tapınak daha vardır, o da genellikle bu noktadır (*Kızın poposunu iki yana ayırıp kış deliğini gösterir*). Bu hepsinden tatlı, en zevkli noktaya daha sonra geri döneceğiz. Ağız, memeler, koltukaltları da tütsülerin yakıldığı diğer sunaklardır. Sonunda uzuv, hangi noktayı tercih ederse etsin, bir süre sonra beyaz, yapışkan bir sıvının fışkırdığını görürüz. Bu sıvının akışı hayatta görebileceği en tatlı hazları yaşatarak erkeği şiddetli bir hezeyana sürükler.

EUGÉNIE: Ah! Bu sıvının nasıl aktığını görmek isterdim!

MADAM DE SAINT-ANGE: Elimle yaptığım basit titreşimler sayesinde akış gerçekleşebilir: Bak, ne kadar

sıvazlarsam, o kadar kızışıyor! Bu hareketlere *boşalma*, bu eyleme ise hovardalık dilinde *otuz bir çekmek* diyoruz.

EUGÉNIE: Ah sevgili dostum! Bu güzel uzvu sıvazlamama izin ver lütfen.

DOLMANCÉ: Kendime hâkim olamıyorum! Sıvazlamasına izin verelim Madam: Bu saflık beni korkunç bir şekilde azdırıyor.

MADAM DE SAINT-ANGE: Bu kadar heyecana karşıyım. Dolmancé kendinize geliniz.

Bu tohumu akışına bırakmak, hayvansal içgüdülerinizin yavaşlamasına, derslerinizdeki ihtirasın düşmesine sebep olacaktır.

EUGÉNIE, *Dolmancé'nin taşaklarını avuçlayarak*: Ah! Arzularımın önünü kestiğin için sana pek kızdım sevgili dostum!.. Peki ya bu toplar, ne işe yararlar, nasıl adlandırılırlar?

MADAM DE SAINT-ANGE: Onlar için kullandığımız teknik sözcük *er bezidir*... Taşak ise sanatsal isimdir. Bu toplar sana bahsetmiş olduğum sürekli üreyen tohumların korunduğu bir depodur ve bunları kadının döl yatağına boşaltmak, insan türünün devamını sağlar. Ancak ayrıntılar üzerinde fazla durmayacağız Eugénie, bu konular hovardalıktan çok tıbbın alanına giriyor. Güzel bir genç kız *düzüşmek* dışında hiçbir konuyla, hele hele *doğurmakla* ilgilenmemelidir. Nüfusun işleyişi hakkındaki sıkıcı bilgileri geçiyoruz. Bizi ilgilendiren sadece hovardaların şehveti ki bu durumun da üremekle alakası yoktur.

EUGÉNIE: Peki sevgili dostum, bu devasa uzuv kıızıştığında elimde güçlkle tutuyorum, ancak sen bana ar-

kandaki o küçücük deliğe girebileceğini söylüyorsun, bu durumdayken kadınlar çok acı çekiyor olmalı.

MADAM DE SAINT-ANGE: İster arkadan ister önden yapılsın, bir kadın henüz alışmamışsa bu eylem acı verecektir. Doğa, mutluluğun yoluna acılar döşemiştir; ancak bunları bir kere aştıktan sonra kıkırmızdaki uzvun yerleşmesiyle tattığımız bu hazzın yerini hiçbir şey tutamaz. Açıkçası önden yapılacak girişten çok daha güzeldir bu giriş. Ayrıca kadının maruz kalacağı tehlikeleri de en aza indirger! Sağlık için daha az risklidir; üstelik hamile kalmak gibi bir durum da söz konusu değildir. Şimdilik şehvet için söyleyeceklerim bu kadar. Hocamız, ikimiz için de bolca analiz yapacaktır Eugénie; teorinin yanına pratiği de ekleyecektir. Sevdiceğim, böylelikle umarım, seçebileceğin bütün hazlar arasında en zevkisinin arkadan ilişki olduğuna seni inandırabilirim.

DOLMANCÉ: Anlatımlarınızı biraz hızlandırırsanız sevinirim Madam, sizden rica ediyorum, artık dayanamıyorum. Tüm çabama rağmen boşalacağım ve bu baş edilmesi güç uzuv, derslerinizin kalan kısmında bir işe yaramayacak.

EUGÉNIE: Ne, nasıl olur! Tatlım, bahsettiğin tohumları boca edersen bu uzuv bir hiç mi olacak yani. Ah! Boşaltmama izin ver, böylece ne olacağını da görmüş olurum... Ayrıca nasıl fışkırdığını görmek bile bana zevk verecektir!

MADAM DE SAINT-ANGE: Hayır hayır... Dolmancé, ayağa kalkın. Bunun, yaptığınız işlere karşılık bir ödül olacağını düşünün. Kızı hak edene kadar onu size teslim etmeyeceğim.

DOLMANCÉ: Öyle olsun; ama Eugénie'yi boşalarak zevk almak konusunda söylediklerimizin hepsine iyice ikna etmek için, örneğin önümde ona mastürbasyon yapsanız, bunun ne gibi bir sakıncası olabilir?

MADAM DE SAINT-ANGE: Şüphesiz ki hiçbir sakıncası olmaz. Bu azgın aşama derslerimizi zenginleştireceği için çok da büyük bir zevkle yaparım. Kanepeye uzan güzelim.

EUGÉNIE: Aman Tanrım! Ne kadar güzel bir bölme! Ama bu aynalar da neyin nesi?

MADAM DE SAINT-ANGE: Pozisyonlarımızı binlerce farklı şekilde görebilmemiz için. Böylece bu divana oturanların tattıkları hazların gözlere vuruşunu sonsuz kez görebiliriz. Vücudun her noktası görünür, biri diğerini kapatmamış olur. Her şeyin görünür olması gerek.

Aşkla zincirlenenlerin bir araya getirdiği gruplardır bunlar; alınan hazların taklidi olan zevkli tablolar, hayasızlıkları onları sarhoş eder ve çok geçmeden kendi kendilerini tamamlamalarını sağlar.

EUGÉNIE: Ne kadar da zevkli bir buluş!

MADAM DE SAINT-ANGE: Dolmancé, kurbanı siz soyun.

DOLMANCÉ: Bu zor olmayacak, alt tarafı en çekici cazibe noktalarını açığa çıkartmak için şu tülü kaldıracığım. (*Kızı soyar ve ilk olarak arkasına bakar.*) Öylesine büyük bir coşkuyla arzuladığım bu kutsal ve değerli kıcı sonunda göreceğim!.. Aman Tanrım! O ne dolgunluk, o ne tazelik, parıltı ve zarafet!.. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel kıcı!

MADAM DE SAINT-ANGE: Ah seni serseri! Ağ-

zınızdıan çıkan övgüler, haz ve zevklerini ortaya koyuyor gibi!

DOLMANCÉ: Peki ama dünyada bundan daha değerli başka bir şey olabilir mi?.. Aşk bundan daha kutsal bir sunak bulabilir mi?.. Eugénie... yüce Eugénie, bu kıcı narince okşamak beni coşturuyor! (*Kıçını avuçlar ve kendinden geçerek öper.*)

MADAM DE SAINT-ANGE: Durun, sizi hovar da!.. Eugénie'nin sadece bana ait olduğunu unutuyorsunuz, sadece anlatacağınız derslerin ödülü olarak sizin olacak, ancak öncelikle öğrenmesi gerek. Kendinize hâkim olun, yoksa sinirleneceğim.

DOLMANCÉ: Ah seni sürtük! İşte kıskançlık dediğimiz budur... Peki öyleyse sizinkini bana verin. Ona da aynı saygıyı göstereceğim. (*Madame Saint-Ange'in entarisini kaldırır ve kıçını okşar.*) Ah meleğim, ne kadar da güzel... Çok da tatlı! Bırakın da karşılaştırayım... İkizinkini de yan yana görmek istiyorum: Venüs'ün yanında Ganymede! (*İkisini de öpücüklere boğar.*) Böylesi güzelliklerin büyüleyici gösterisini izlemek için Madam, sizi birbirinize bağlasam, taptığım bu kıçlar sürekli gözlerimin önünde dursa olmaz mıydı?

MADAM DE SAINT-ANGE: Pekâlâ!.. Buyrun bakalım, tatmin oldunuz mu?.. (*Dolmancé'nin kıçlarını göreceği şekilde birbirlerine sarılırlar.*)

DOLMANCÉ: Daha iyisi olamazdı. Sizden beklediğim de aynen buydu. Şimdi de şehvetin coşkusuyla o güzel kıçlarınızı uyum içinde sallayın. Kıvrak hareketlerle inip kalksınlar. Zevkin kışkırtmasına bıraksınlar kendilerini... Güzel, güzel, çok zevkli!..

EUGÉNIE: Ah güzelim, beni ne kadar da zevke getirdin!.. Şu anda yaptığımızın bir ismi var mıdır?

MADAM DE SAINT-ANGE: *Birbirimize mastürbasyon yapmak* diyoruz canım benim... Zevk vermek yani; ama bekle, pozisyon değiştirelim. Sen benim *amıma* bak... Ona Venüs'ün tapınağı da diyoruz. Elini bastırdığın bu ini iyice incele. Senin için biraz açacağım. Şu taç gibi yükseltiye *pubis tepesi* diyoruz: Genellikle on dört, on beş yaşında, genç kız âdet olmaya başladığında tüylerle süslenir. Hemen altındaki şu dilciğe *klitoris* diyoruz. Kadınların bütün hassasiyeti işte bu noktanın altında yatar. Sahip olduğum her şeyin evi burasıdır. Beni zevkten kıvrandırmadan bu noktaya dokunmak imkânsızdır... Dene bakalım... Ah! Seni küçük orospu! Nasıl da biliyorsun!.. Hayatın boyunca başka bir şeyle ilgilenmemiş gibi yeteneklisin!.. Bekle!.. Dur!.. Hayır, zamanı gelince sana söyleyeceğim, şimdi boşalmak istemiyorum!.. Ah!.. Beni durdurun Dolmancé!.. Bu güzel kızın büyülu parmakları üzerimdeyken aklımı kaybedebilirim!

DOLMANCÉ: Pekâlâ! Mümkünse bu düşüncelerden kurtulup ısınmak için kendi kendinizi okşayın. Kendinize hâkim olun ve o da kendini teslim etsin... İşte böyle!.. Bu pozisyonda. Böylece güzel kıcı da ellerim arasında durmuş olur. Kıcını yavaşça, tek parmağımla *boşaltacağım*... Kendinizi bırakın Eugénie. Bütün hisleriniz yerini hazzı terk etsin. Sizi var eden tek tanrı hazzdır. Genç bir kızın her şeyini kurban edeceği tek şey odur ve hazzdan daha kutsal başka bir şey olmamalıdır.

EUGÉNIE: Ah! Şimdiye kadar hissettiğim hiçbir şey bu kadar tatlı değildi... Sanki kendimden geçtim... Ne de-

diğimi, ne yaptığımı bilmiyorum... Bu nasıl bir sarhoşluk ki tüm hislerimi ele geçirdi.

DOLMANCÉ: Küçük sürtük seni, nasıl da boşalıyor!.. Anüsü parmağımı öylesine sıkıştırıyor ki sanki kopartacak... Şimdi götüne koymak nasıl da zevk verirdi! *(Yerinden kalkar ve aletini genç kızın kık deliğine doğru götürür.)*

MADAM DE SAINT-ANGE: Biraz daha sabredin. Bu sevgili kızın eğitimi tek uğraşımız olmalı!.. Ona bir şeyler öğretmek memnuniyet verici.

DOLMANCÉ: Peki! Senin de gördüğün gibi Eugénie, şöyle böyle uzun süren bir mastürbasyon sonrası er bezleri şişer ve sonunda kadının içine akarak ona zevklerin en güzelini taşıyan bir sıvı fışkırtır. Bu duruma *boşalmak* diyoruz. Sevgili dostun ne zaman tenezzül ederse, o zaman sana erkeklerin bu işlemi gerçekleştirirken ne kadar şiddetli ve buyurgan olduğunu göstereceğim.

MADAM DE SAINT-ANGE: Bekle Eugénie, şimdi sana bir kadını hazzın en uç noktasına sürüklemek için yeni bir yol öğreteceğim. Poponu iki yana ayır... Dolmancé, kızı nasıl durdurduğumu görüyor musunuz, bu duruşta kıkı sizindir! Ben amina dil atarken, siz de kıcını yalayın, böyle böyle yapabiliyorsak üç dört defa kızı kendinden geçirelim. Çok çekici bir tepeciğin var Eugénie. Ayva tüylerini öpmek ne kadar da hoşuma gitti!.. Şimdi klitorisini daha iyi görüyorum, henüz tam gelişmemiş ama çok hassas... Nasıl da kıvranıyorsun!.. Bırak da seni yarıp geçeyim... Ah, ama elbette bakiresin!.. Dillerimiz iki deliğini birden aynı anda taciz ederken neler hissettiğini söyle bana. *(İkisi birden dillerini sokarlar.)*

EUGÉNIE: Ah sevgilim, çok zevkli. Tarif etmesi imkânsız bir haz! Hanginizin dilinin beni daha derin zevklere taşıdığını söylemek çok güç.

DOLMANCÉ: Bulunduğum pozisyon itibariyle aletim ellerinize çok yakın Madam. Ben bu kutsal kıcı emerken, siz de bana mastürbasyon yapmaya lütfetseniz rica etsem. Madam, dilinizi içeri sokmak için zorlayın, sadece klitorisle yetinmeyin. O şehvetli dilinizi döl yatağına kadar sokun: Sıvısını hızlıca boşaltmak için en iyi yol budur.

EUGÉNIE, *kasılarak*: Ah! Artık dayanamıyorum, ölüyorum galiba! Dostlarım beni tutun, sanırım bayılacağım!.. (*İki eğitimcinin arasında boşalır.*)

MADAM DE SAINT-ANGE: Söyle bakalım güzelim, sana yaşattığımız zevki nasıl buldun?

EUGÉNIE: Bittim ben, mahvoldum... yıkıldım!.. Ancak söylediğiniz ama anlayamadığım iki sözcük oldu, lütfen onları açıklar mısınız? İlk olarak, *dölyatağı* ne demektir?

MADAM DE SAINT-ANGE: Boğazı erkeklik organını saran bir şişeye benzeyen bir çeşit vazodur; ayrıca kadınlarda bezler vasıtasıyla salınan salgılar da -ki erkeklerde sana da göstereceğimiz boşalma sonrası oluşan spermlere benzer bu sıvılar- burada toplanır. İki sıvı bu bölgede birbirine karışır ve filizlenir, bu birleşimden de oğlan ve kız çocuklar doğar.

EUGÉNIE: Ah anlıyorum! Tanımınız sayesinde önceden anlamadığım *sıvı* sözcüğünü de kavramış oldum. O halde ceninin oluşması için tohumların birleşmesi gerekiyor değil mi?

MADAM DE SAINT-ANGE: Kesinlikle. Ayrıca

ceninin varlığının erkeğin spermlerine bağlı olduğu kanıtlanmış olsa da şimdilik kadınınkıyla birleşmeden tek başına cenini oluşturamıyor. Bu da kadınlara oldukça önemli bir görev vermiş oluyor. Yaratamıyor, ama yaratmaya katkı sağlıyoruz. Elbette bizimkinin gereksiz olduğunu söyleyen pek çok modern tabiatçı var. Sadece bilimsel bulgulara güvenen ahlakçılar inandırıcı bir sonuca vardılar, babasının kanından olan bir çocuğun, sadece babasına sevgi göstereceğini söylediler. Bu iddia asla gerçekdışı değil ve kadın olmama rağmen bu iddiaya karşı çıkmayacağım.

EUGÉNIE: Kalbimde, söylediklerinin doğruluğunu hissedebiliyorum canım; çünkü babamı deli gibi sevip, annemden nefret ediyorum.

DOLMANCÉ: Bunda utanılacak bir şey yok. Ben de senin gibi düşünüyorum. Babamın ölümüne henüz alışmadım, oysa annemi kaybettiğimde mutluluktan uçuyordum... Ondan gerçekten nefret ediyordum. Hislerinizi korkusuzca sahiplenin Eugénie. Bunlar doğal. Sadece babalarımızın kanından şekillendiğimize göre, annelerimize kesinlikle hiçbir şey borçlu değiliz. Baba arzularken, onlar olayı kabullenmek dışında bir şey yapmadılar. Anneler sadece duruma razı olur, oysa doğmamızı arzulayanlar babalarımızdır. Birbirinden ne kadar da farklı duygular!

MADAM DE SAINT-ANGE: Senin açısından daha pek çok sebep bulabiliriz Eugénie, eğer bu hâlâ hayatta olan bir anneyse. Dünyada nefret edilecek tek bir anne varsa o da hiç şüphesiz seninkidir! Geçimsiz, batıl inançlara sahip, dindar, cadaloz... Ayrıca tiksiniç bir iffetlilik abidesi, iddiaya girerim ki bu namuslu kadın hayatında

tek bir yanlış adım atmamıştır... Ah güzelim! Erdemli kadınlardan nefret ediyorum!.. Neyse bu meseleyi sonra konuşuruz.

DOLMANCÉ: Şimdi, uyguladığınız şeyleri öğrenmiş olan, benim idarem altındaki Eugénie'nin, benim önümde size mastürbasyon yapması gerekmez mi?

MADAM DE SAINT-ANGE: Önerinizi kabul ediyor, ayrıca çok da uygun buluyorum. Şüphesiz ki bu eylem sırasında benim kıcımı da görmek istersiniz değil mi Dolmancé?

DOLMANCÉ: Kıçınıza göstereceğim saygıyla Madam, alacağım hazdan kuşku duyabilir misiniz?

MADAM DE SAINT-ANGE, *Dolmancé'ye kalçalarını göstererek*: Peki pozisyonum uygun mudur?

DOLMANCÉ: Mükemmel! Daha iyisi olmazdı, böylece Eugénie'ye gösterdiğim hizmetleri size de sunabilirim. Yerleşiniz. Şimdi küçük yaramaz, başınızı dostunuzun bacakları arasına iyice yerleştiriniz ve o güzel dilinizle size uygulananları tekrarlayınız. Bakın şimdi! Ah, bu pozisyonda ikinizin kıçına da sahip olabilirim, Eugénie'nin çekici kıcını ellerken, güzel dostununkini de emebilirim. İşte böyle... güzel... Bakın nasıl da birleştik.

MADAM DE SAINT-ANGE, *bayılırcasına*: Güzel Tanrım ölüyorum!.. Dolmancé, boşalırken o güzel aletine dokunmak ne kadar hoş!.. Her tarafımı spermle kaplamasını istiyorum!.. Boşalt beni!.. Yala beni siktiğiminki!.. Ah, sıvılarımı akıtırken *orospuluk* yapmaya bayılıyorum! Bittim, halim kalmadı... İkiniz de işimi bitirdiniz... Şimdiye kadar böylesine zevk aldığımı sanmıyorum.

EUGÉNIE: Bu zevke neden olduğuma çok sevindim!

Ama sevgili dostum, şimdiye kadar duymadığım bir sözcük söylediğinizi işittim. *Orospu* ne demektir? Özür dileirim ama öğrenmek için buradayım değil mi?

MADAM DE SAINT-ANGE: Erkeklerin çapkınlıkları için umuma açık kurbanları böyle tanımıyoruz güzelim. Her zaman için ilgi ve yaratılışları gereği kendilerini teslim etmeye hazırdırlar. Halk hor görse de mutlu ve saygıdeğer varlıklardır onlar; toplum onları yok saysa bile baş tacıdırlar ve sözüm ona namusluymuş gibi davrananlardan daha gerekli insanlardır; toplumun onlardan mahrum bıraktığı saygınlığı feda etmeye de razıdırlar. Gözlerini ışıldatan bu sıfattan şeref duyan kadınlar, çok yaşasınlar! İşte bu kadınlar gerçekten de sevilesidir, tek esaslı filozof onlardır! Kendi adıma canım, on iki yıldır bu mesleği hakkıyla yerine getirmiş biri olarak, seni temin ederim ki çalışmaktan çok eğleniyorum. Daha da iyisi, düzülürken böyle adlandırılmaya bayılıyorum. Bu yakıştırma içimi ısıtıyor.

EUGÉNIE: Ah tahmin edebiliyorum canım. Her ne kadar henüz bu ada layık değilsem de bana böyle seslenilse, ben de asla sinirlenmem, aksine böyle bir unvanı hak etmekten memnun olurum. Ancak erdem, böylesi bir terbiyesizliğe karşı durur, yaptığımızdan ötürü bizi suçlar değil mi?

DOLMANCÉ: Ah Eugénie, bırakalım artık şu erdem işini! Bu ilahi saçmalıklara feda edebileceğimiz, onları yok sayarak aldığımız zevke değmeyecek tek bir şey var mıdır? Haydi ama erdem vehmetmektir, ebediyen kurban edeceğimiz şeyler için sürekli ibadet etmektir. Yaratılışın ilhamına karşı sayısız isyan çıkmıştır. Bu dürtüler doğal

olabilir mi? Doğa kendine saygısızlığa yönlendirir mi hiç? Erdemli olduğunu duyduğun kadınların seni enayi yerine koymasına izin verme Eugénie. Bizimle aynı tutkulara hizmet etmiyor onlar, ama sıklıkla çok daha alçakça başka meziyetleri olduğunu gösteriyorlar... Hırs, gurur, kendini düşünme; bunlar özellikle ilgilendikleri şeylerdir ve bunlar genellikle hissizdirler. Bunlar gibilere saygı göstermeye gerek var mı diye soruyorum kendi kendime; kendilerini sevmekten öteye geçmişler mi? O halde tutkularansa bencilliği feda etmek daha mı bilgece, daha mı iyi, daha mı adildir? Ben birinin diğerinden daha değerli olduğuna inanmıyorum ve herkes tutkularının peşinden gitmelidir; çünkü bu doğanın tek organıdır; tutkularının sesini dinleyen şüphesiz daha iyi düşünmüştür, diğeri sadece aptallığın ve önyargının sesidir. Eugénie, şu uzuvdan fışkıracak tek bir damla döl, hor gördüğüm erdemliliğin pek yüce hareketlerinden çok daha değerli olacaktır.

EUGÉNIE: *(Bu açıklamalar sırasında hararet biraz düştüğünden kadınlar tekrar entarilerine bürünmüş, kanepeye yarı uzanmışlardır. Dolmancé ise yanlarındaki büyük bir koltukta oturmaktadır.)* Ama erdemli olmanın da pek çok türü var. Örneğin dindarlık hakkında ne düşünüyorsunuz?

DOLMANCÉ: Dine inanmayan biri için bu erdem ne ifade edebilir ki? Hem kim dine inanır ki? Bakın Eugénie, sırayla gidelim: Din, Yaratıcıyla kurulan bir anlaşma, yani insanın, yüce sahip tarafından kendisine bahşedilen varlık nedeniyle duyduğu minnettarlığı ibadet ederek göstermek zorunda olması değil midir?

EUGÉNIE: Daha iyi tanımlayamazdık.

DOLMANCÉ: Harika! Doğanın değiştirilemez

planları olmasaydı insanoğlunun var olamayacağı gösterildiye; bu dünya üzerindeki varlığının burası kadar eski olduğu kanıtlanmışsa, demek ki insanoğlu da meşe gibi, aslan gibi, yeryüzünün derinliklerinde bulunan mineraler gibi kendi varlığını kimseye borçlu olmayan, yeryüzünün de gerekli gördüğü bir üründür. Aptallara göre her şeyin tek yaratıcısı olan Tanrı'nın, aslında insan aklının *nec plus ultra*'sından* başka bir şey olmadığı, bu aklın kendine bir dayanak bulmak için yarattığı bir öcünden başka bir şey olmadığı kanıtlanmışsa, Tanrı'nın varlığının imkânsızlığı kanıtlanmışsa ve her daim hareket halindeki doğanın, aptalların karşılıksız olarak vermekten zevk aldıkları şeye kendiliğinden bağlı olduğu kanıtlanmışsa, bu hareketsiz varlığın mevcudiyetine inansak bile bir kere olsun işe yaramadığından ve milyonlarca yüzyıldan beri süregelen bir atalet içinde olduğundan, onun tüm yaratılanlardan daha işe yaramaz olduğu kesin. Dinlerin onu bize tarif ettiği şekilde var olduğunu farz etsek bile kesinlikle varlıkların en iğrenci Tanrı olurdu çünkü her şeye kadir olan bu varlık engelleyebileceği halde yeryüzünde kötülüğe izin vermiştir... Diyeceğim o ki Eugénie, dile getirdiklerimin hepsinin açıkça kanıtlarının olduğunu söylersen, hâlâ insanoğluyla bu salak, yetersiz, acımasız ve ahlaksız Yaratıcı arasındaki bağı kuran dindarlığın en gerekli erdemlerden biri olduğuna inanmaya devam eder misiniz?

EUGÉNIE, *Madam de Saint-Ange'a bakarak*: Nasıl yani! Gerçekten böyle mi sevgili dostum, Tanrı'nın varlığı bir aldatmaca mı?

* *Nec plus ultra*: Mekânsal ya da maddesel sınır. —çn
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

MADAM DE SAINT-ANGE: Hiç şüphesiz en adisinden bir aldatmaca.

DOLMANCÉ: Böyle bir şeye inanmak için aklımızı kaybetmiş olmamız gerek. Bu berbat hayalet Eugénie, bazıları için dehşetin meyvesi, bazılarınınza zayıflığı olan bu hayalet, dünyanın düzeni için gereksiz. Tanrı'nın isteklerinin adil olması gerekeceğinden doğadaki esas adaletsizliklerle ittifak içinde olamaz; Tanrı'nın her zaman iyiyi istemesi gerekirken doğa iyiyi ancak yasalarını koyan kötüye karşılık ister; Tanrı'nın sürekli varlığını göstermesi gerekirken doğa, yasalarından biri gereği sürekli eylem içindedir. Bu nedenle doğa kendini onunla bir rekabet ve sürekli bir karşıtlık içinde bulacaktır. Peki, Tanrı ve doğanın aynı şey olduğu söylenebilir mi? Bu tam bir saçmalık değil midir? Yaratılan, yaratana eşit olamaz: Bir kol saatinin, saatçiyle aynı seviyede olması mümkün mü? O halde devam edelim, doğa hiçbir şey değildir; Tanrı her şeydir. İşte bir başka saçmalık! Evrende yadsınamayacak iki şey vardır: Yaratana ve yaratılan. Peki bu yaratana neyin nesidir? İşte, aşmamız gereken tek zorluk, yanıt verilmesi gereken tek soru bu.

Madde, bilmediğimiz birleşimlerle hareket ettirilir, kendi enerjisi sayesinde etkileşime girerse, yani hareket maddenin özündeysen, tek başına uzaydaki koca alanları, gördüğümüz tüm dünyaları ve onların içimizi huşu ve hayranlıkla dolduran bir örnek, değişmeyen sınırlarını yaratabiliyor, üretebiliyor, saklayabiliyor, koruyabiliyor, dengeleyebiliyorsa, o halde tüm bunları açıklamak için, hareket halindeki maddeden başka bir şey olmayan bu etkin güç doğanın kendi özünde bulunurken dış bir etken

aramaya ne gerek var? Tanrısal aldatmacanız herhangi bir şeyi aydınlayabilecek mi ki? Bana bunu kanıtlayabileceğini söyleyenlere hodri meydan diyorum. Farz edelim ki maddenin iç güçleri hakkında yanılıyorum, bu durumda önümde sadece tek bir zorluk var demektir. Peki, bana Tanrı'nızı sunarak siz ne yapıyorsunuz? Elimdeki tanrılara bir tane daha ekliyorsunuz. Zaten anlamadığım bir şeyin sebebi olarak, daha da az anladığım bir şeyi kabul etmemi nasıl beklersiniz? Hristiyan dininin dogmalarını kullanarak mı gaddar Tanrı'nızın bana ne ifade ettiğini düşüneceğim? Şimdi bu dogmaların bana Tanrı'yı nasıl anlattıklarına bir göz atalım...

Bu rezil inançların Tanrısı bana, ne kadar tutarsız ve zalim bir varlık olduğunu, bugün dünyayı yaratıp, yarın yarattığından pişmanlık duyarak göstermiyor mu? Gördüğüm şey, insanın dilediği alışkanlıklara asla izin vermeyen zayıf bir varlık değil mi? Bu varlık gücünü ve hâkimiyetini insandan alsa bile onu yönetebilir, onu nasıl aşağılayacağını bilir ve oturduğu yerden sonsuz eziyetler etmeye kendinde hak görebilir! Ne kadar da aciz bir Tanrı bu! Nasıl olur ki! Gördüğümüz her şeyi yaratmış, ama iş keyfine göre insan yaratmaya gelince bu imkânsız, öyle mi? İnsanı böyle yaratmış olsaydı, ne değeri olurdu ki dediğinizi duyar gibiyim. Ne kadar da bayağı! Peki, insan Tanrı'sına neden değer versin ki? İnsan tamamen iyilikle yaratılsaydı, asla kötülük yapmaz ve böylesine terbiyeli bir Tanrı'ya yakışacak bir varlık olurdu. İnsana seçenek sunmak, aklını çelmekten başka bir şey değildir. Oysa Tanrı, sonsuz önsezileriyle, sonucun ne olacağını anlamış olmalı bile. O andan itibaren de, kendi yarattığı

varlığın zevk için elinden kayıp gitmesine sebep oluyor. Şu sizin Tanrı'nız ne kadar da korkunç bir Tanrı! Nasıl bir canavar! Nefretimize ve acımasız intikamımıza daha uygun başka bir kutsal yaratık var mı! Ayrıca bu kadar yüce bir uğraştan rahatsız olmuş olacak ki, insanı kendi dinine çevirmeye zorluyor. İnsanı yakıyor, lanetliyor. Yapılan hiçbir şey insanı değiştirmez. Bu tehlikeli Tanrı kadar güçlü olan bir diğer varlık da *Şeytan*'dır; her zaman imparatorluğunu sürdürerek, yaratıcısına korkusuzca karşı koyar, yaptığı büyülerle sürekli olarak Ebedi Varlığa ait olan kalabalığa ulaşıp onları kötü yola saptırır. Hiçbir şey bu şeytanın üzerimizdeki gücünü kıramaz. Bu durumda size sıkıcı öğütler veren korkunç Tanrı ne düşünmektedir acaba? Hangi ilişki sonucu edindiğini bilmediğim bir çocuğu, sadece bir oğlu var; insanlar *düzüştüğünden*, Tanrı'sının da *düzüşmesini* isteyen bir oğlan o. Tanrı kendisine ait bu saygıdeğer parçayı cennetten kopartıp atmıştır. Belki kutsal ışıklar altında, meleklerin maiyetinde, tüm evrenin gözü önünde, bu yüce varlığın ortaya çıktığını hayal ederiz... Hiç de bile: Tanrı'nın dünyayı kurtarmaya geleceğini müjdelediği bu oğlan, bir Yahudi orospunun göğsünde, bir domuz ahırının ortasında dünyaya gelmiştir! İşte ona borçlu olduğumuz kutsal nesil! Peki, o şerefli görevi, gözümüzü açmaya yetti mi? Bir anlığına o yüce kişiyi hatırlayalım. Ne demişti? Ne yapmıştı? Kutsal görevi neydi? Hangi sırrı açıklayacaktı? Bize hangi dogmayı buyuracaktı? Hangi eylemlerden sonra sonunda o yüceliği parlamaya başlayacaktı?

Her şeyden önce meçhul bir çocuk görüyorum, bu hayasız çocuk Kudüs Tapınağı'nda rahiplere, hiç şüphesiz

hovardalık sayılan bazı hizmetlerde bulunuyor. Ardından bu hergele on beş yaşındayken Mısır okulundaki herkesi hayalleriyle zehirler, sonunda da bunları Judea'ya getirir. Sonunda tekrar sahneye çıktığında bu sefer de delirdiğinden Tanrı'nın oğlu olduğunu, babasına eş koşulması gerektiğini söylemeye başlar. Bu ittifaka bir başka hayaleti, Kutsal Ruh'u da ekleyerek bu üç kişinin aynı kişi olduğuna dair yemin eder! Bu gülünç gizem mantığı ne kadar hayrete düşürürse, yüz­süz herif de bir o kadar kabul edilmesi gerektiğini... yok sayılırsa tehlikelerin onları yerle bir edeceğini söyler. Bu aptal adam, insanın göğsünden kopup gelen bir çocuğun eteğe kemiğe bürünmüş *Tanrı* olduğunu, tüm bunların nedeninin bizi kurtarmak olduğunu öne sürer, gerçekleştirdiği dikkat çekici mucizelerle tüm dünyayı hızla kendine inandırır! Sarhoşların olduğu bir yemekte, bu hilebazın suyu şaraba çevirdiği söylenir. Bir çölde, müritlerinin hazırlayıp sakladığı erzakla birkaç serseriye gizliden gizliye beslemiştir. Rol arkadaşlarından biri ölü taklidi yapar, bizim sahtekâr da onu diriltir. Bir dağa taşınır ve orada sadece iki üç dostunun önünde, günümüzdeki en kötü soytarıları bile utandıracak hokkabazlıklar yapar.

Bu hergele coşkuyla kendisine inanmayan herkesi lanetlemiş ve yolunu takip edecek bütün aptallara da cenneti vaat etmiştir. Hiçbir şey yazmamış olması ne kadar bilgisiz olduğunu, az konuşmuş olması da aptallığını gösterir. Az şey yapması zayıf olduğuna işarettir. Her defasında ona yalvaran, her yardım istediklerinde kendini yutturabileceği, yolunu takip eden düzenbazların varlığını garantiledikten sonra, nadiren açığa çıkarttığı kışkırtıcı

söylemleriyle şarlatan en sonunda yargıçları kışkırtır ve kendini çarmıha gerdirir. İşkence edilir, sesini çıkartmaz. Soyundan geldiğini iddia ettiği babası Mösyö, şu yüce Tanrı, ona pek yardım etmez ve böylece tüm serserilerin başı olabileceksen, sanki bir zavallıymış gibi sunulur.

Çevresinde fırfır dönenler birleşirler: “Pekâlâ, kaybettik,” derler. “Kendimizi kurtarmak için büyük yankılar uyandıracak bir şeyler yapmazsak, bütün umutlarımız yok olacak. İsa’nın çevresindeki bekçileri sarhoş edelim. Bedenini çalalım, dirildiğini söyleyelim herkese: Oldukça güvenli bir yöntem. İnsanları bu aptallığa inandırabilirsek, yeni dinimiz desteklenir, yayılır. Bütün dünyayı etkisi altına alır... Haydi, iş başına!” Yaptıkları işe yarar, başarırlar. Tarihte kaç tane düzenbaz böylesi bir saygınlık kazanmıştır! Cesedi ortadan kaldırırlar. Aptallar, kadınlar, çocuklar hepsi başarabildikleri kadar yüksek sesle mucizeyi haykırmaya başlar. Bu arada, böylesi büyük mucizelerin gerçekleşmekte olduğu, Tanrı’nın kanıyla yıkanmış olan bu şehirde, kimse bu Tanrı’ya inanmak istemez. Tek bir kişi din değiştirmez. Daha da iyisi: Böylesi bir kutsal olay için verilen tepki o kadar azdır ki hiçbir tarihçi bu konu hakkında konuşmaz. Sadece bu dolandırıcının müritleri sahtekârlığı kendi yararları için kullanmayı düşünürler, ancak o anda sırası değildir.

Bu düşünce hâlâ önemlidir; şeytani planlarını uygulamadan önce yılların akıp geçmesini beklediler. Sonunda iğrenç öğretilerinin eğreti yapısını da bunun üzerine inşa ettiler. Her değişim insanları memnun eder. İmparatorların diktatörlüğünden bikanlar için devrim şarttır. Bu şarlatanları dinlerler. Böylece planda büyük bir ilerleme

sağlanmıştı: Bütün yanlışların hikâyesi böyledir. Çok geçmeden Venüs ve Mars sunakları, İsa ve Meryem adına değiştirilir. Sahtekârın hayat hikâyesini yayımlarlar. Bu tekdüze romana inanan enayiler çıkar. Aklından bile geçmemiş bin türlü düşünceyi, sanki o söylemiş gibi yazarlar. Anlamsızca söylediği bazı sözler çok geçmeden ahlakının temelini oluşturur ve bu yeni din yoksullara vaaz edildiğinden merhamet etmek en büyük erdem sayılır. *Kutsama* adı altında saçma ayinler yapılır; bunlar arasında en adi, en berbat olanı, suça bulanmış bir rahibin bazı sihirli sözcüklerin etkisiyle Tanrı'yı bir ekmek parçası içinde sunma gücünü elinde bulundurmasıdır.

Hiç şüphe yok ki, ona karşı hak ettiği aşağılayıcı silahlarla birleşmiş olsaydık, doğar doğmaz bu saçma putperestlik yok edilirdi, böyle olmalıydı; ama ona zulmetmeyi tercih ettik: O da yayıldı. Oysa yok edilebilirdi. Bugün bile onu gülünç hale getirirsek, sonunda yok olup gidecektir. Yetenekli Voltaire bundan başka bir silah kullanmamıştır ve bütün yazarlar arasında bu konuda en fazla taraftarı toplamış olmakla övünebilir. İşte Eugénie, Tanrı ve din hakkındaki hikâye özetle böyle. Bu masalların hak ettiği saygıya bakın ve kendiniz karar verin.

EUGÉNIE: Yaptığım tercih utanç verici değil. Tüm bu iğrenç hayallerden nefret ediyorum ve zayıflık veya bilgisizlikten ötürü bağlandığım şu Tanrı ise benim için artık bir korku nesnesinden başka bir şey değil.

MADAM DE SAINT-ANGE: Artık onu düşünmeyeceğin, onunla kafanı meşgul etmeyeceğin, hayatının hiçbir ânında ona yakarmayacağın ve kalan günlerinde ona geri dönmeyeceğin üzerine bana söz ver.

EUGÉNIE, *Madam de Saint-Ange*'ın göğsüne doğru atılarak: Ah! Senin kollarındayken yemin ederim tabii! Benim iyiliğim için istediklerini görmezden gelmek çok zor ve benzer şeyleri hatırlamamın beni asla rahatsız edip sükûnetimi bozmasını istemiyorsun değil mi?

MADAM DE SAINT-ANGE: Başka ne gibi bir amacım olabilirdi ki?

EUGÉNIE: Peki Dolmancé, erdemleri incelemek bizi din tartışmasına yöneltiyor gibi geldi bana, öyle değil mi? Aynı noktaya geri dönelim. Ne kadar gülünç olursa olsun, bu dinin buyurdıkları arasında mutluluğumuza katkı sağlayacak birkaç erdem yok mu?

DOLMANCÉ: Pekâlâ! İnceleyelim. Her ne kadar siz bir bütün olarak tam bir iffet timsali olsanız da gözlemlerinizi mahvettiğiniz erdem iffet olabilir mi Eugénie? Doğanın hareketlerine karşı çıkmak zorunda kalmak kendinize saygınızı arttıracak mı? Asla güçsüzlük göstermemenin abes ve gülünç şerefi için doğanın tüm bu hareketlerini kurban mı edeceksiniz? Adil olun ve yanıt verin güzel dostum: Ruhun bu saçma ve tehlikeli saflığında, ahlaksızlığın vereceği bütün zevkleri bulacağınıza inanıyor musunuz?

EUGÉNIE: Şerefim üzerine hayır, böyle bir şeyin olmasını istemem. İffetli olduğumu düşünmüyorum; hatta tersine, ahlaksızlığa son derece eğilimliyim. Ancak Dolmancé, *hayırseverlik*, *insanlık*, bunlar duyarlı bazı ruhlara mutluluk vermez mi?

DOLMANCÉ: Nankörlük yaratan erdemler bizden uzak olsunlar Eugénie! Ancak benim çekici dostum, aldanmayın: Hayırseverlik çoğunlukla bir erdem olmak-

tan çok ruhun kötücül bir övüngeçliğidir. Çalım satarak hemcinslerini teselli etmektir sadece, bunların asla iyi bir davranışta bulunmak gibi bir gayesi yoktur. Verilen sadaka insanın gözüne iyice sokulmalıdır. Bu hareketin tahmin edilenden daha iyi etkileri olduğunu düşünme Eugénie: Kendi adıma, bunun en büyük sahtekârlıklardan biri olduğu kanaatindeyim. Yoksulu, güç sarf etmeden yardım almaya alıştırıyor. Hayırseverliğinizi gördükçe çalışmıyor ve ne zaman ki yardım kesiliyor, işte o zaman ya bir hırsıza, ya da bir katile dönüşüyor. Dilencililiğin ortadan kalkması için herkesin pek çok fikri olduğunu işitiyorum; ama aynı zamanda dilencililiği yaygınlaştıracak her şey de yapıyor. Odanıza sinek girmemesini mi istiyorsunuz? O halde etrafta şeker bırakmayın. Fransa'da yoksul insan kalmasın mı istiyorsunuz? Tek bir sadaka vermeyin ve tüm hayır kurumlarını yıkın. Şanssız doğan kişi bu tehlikeli kaynaklar kesilince, içine doğduğu durumu değiştirmek için tüm cesaretinden, doğadan gelen tüm yeteneklerinden istifade edecektir. Artık canınızı sıkmayacaktır. Bu çirkef, korkunç, fakirlerin hovardalık meyvelerini küstahça ağırladığınız bu iğrenilesi dernek evlerini acımadan yakıp yıkınız! Tek ilgilendikleri sizin cebinizdekiler olan bu yaratıkları, her gün topluma çirkefliklerini kusan bu tüyler ürpertici insanları yok edin. Soruyorum, böylesi insanlara bu kadar ilgi gösterip onları korumak ne diye? Fransa'da insan kalmayacak diye mi korkuyoruz? Ah, asla böyle bir endişeye gerek yok!

Bu yönetimin ilk yanlışlarından biri kalabalık bir nüfustan oluşuyor olması ve bu aşırılıkların ülkenin zenginliğinden yana olacağına inanılması. Bu ihtiyaç fazlası

varlıklar tıpkı sadece insan gövdesine bağımlı yaşayabilen, sonunda gövdeyi yiyip bitiren asalak dallar gibidirler. Ne zaman ki böyle bir ülkede nüfus tüm zamanların ortalamaasının çok üzerine çıkar, o ülke güçsüzleşir, bunu hatırlayınız. Fransa'yı dikkatlice inceleyiniz, durumun aynen dediğim gibi olduğunu göreceksiniz. Peki buna neden olan nedir? Nedenler kabak gibi ortada. Çinliler bizden daha bilge, aşırı kalabalık bir nüfusun hâkim olmasını önlüyorlar. Şehvetten utanan meyvelerin sığınmasına izin yok: Bu gibi berbat sonuçlar sindirim sonrası yaptığımız gibi dışarı atılıyor. Fakirler için evler yoktur: Çin'de böyle şeyler bilinmez bile. Orada herkes çalışır. Orada herkes mutludur; yoksulluğu tetikleyebilecek hiçbir şey yok ve herkes Neron gibi: *Quid est pauper?* diyebiliyor.

EUGÉNIE, *Madam de Saint-Ange'a yönelerek*: Sevgili dostum, babam da aynen Mösyö gibi düşünüyor: Hayatı boyunca bir tek iyi şey yapmadı. Anneme sürekli olarak böylesi ibadetlere para yatırdığı için çıkışıyor. Annem, *Annelik Derneği*'nde, *İyilikseverler Derneği*'nde üyeydi. İçinde olmadığı dernek kalmış mıydı bilmiyorum. Babam, aynı aptallıkları tekrarlırsa onu parasız bırakacağına yemin ederek hepsini terk etmesi için anneme baskı yaptı.

MADAM DE SAINT-ANGE: Bu dernekler kadar gülünç ve aynı zamanda tehlikeli olan başka hiçbir şey yok Eugénie: İçinde bulunduğumuz bu korkunç kargaşayı onlara, bedava okullara ve hayır evlerine borçluyuz. Asla sadaka verme güzelim, sana yalvarırım.

EUGÉNIE: Hiçbirine inanmıyorum. Babam benden de aynısını isteyeli uzun zaman oluyor ve bu duruma,

* (Lat.) "Fakir de kimmiş?" -çn

onun emirlerine, kalp atışlarıma ve senin arzularına karşı koymak için insanlık bana pek bir şey ifade etmiyor.

DOLMANCÉ: Bize doğadan yadigar bu hislerin bölünmesine izin vermeyelim: Böyle davranırsak bu duyarlılığı yaymak yerine yok etmiş oluruz. Diğerlerinin ahlaksızlığı bana ne yaptırabilir ki! Bende onlar kadar ahlaksızlık yok mu da onlarınkini dert edineyim. Bu hassasiyet yuvasını arzularımızdan başka hiçbir şey ateşleyemez! Dalkavukluk edenlere karşı hassas olalım, geri kalanına ise kesinlikle boyun eğmeyelim. Bu ruh halinden bir tür gaddarlık doğsa da bazen zevkli bile olduğu söylenebilir. Her zaman kötücül olamayız. Kötülük yaparak aldığımız zevkten mahrum bırakıldığımızda, en azından yardım yapmanın getirdiği kötülükle işleri dengeleyelim.

EUGÉNIE: Ah Tanrım! Dersleriniz beni ateşlendiriyor! Sanırım iyi bir şeyler yapmaktansa, şuracıkta kendimi öldürürdüm daha iyi!

MADAM DE SAINT-ANGE: Peki ya şeytanca bir şey yapmak gerekirse, uygulamaya hazır mısınız?

EUGÉNIE: Sen sus, baştan çıkaran kadın! Beni eğitmeyi bitirdiğin zaman bu soruya yanıt veririm. Bana öyle geldi ki Dolmancé, tüm söylediklerinizden sonra yeryüzünde iyilik ya da kötülük yapmak arasında bir fark yok. Saygı gösterilecek tek şey isteklerimiz, eğilimlerimiz, değil mi?

DOLMANCÉ: Kötülük ve erdem sözcüklerinin bize yerel fikirler dışında bir şey vermediğine şüpheniz olmasın Eugénie. Aklınıza gelecek birkaç tanesi dışında gerçekten suç sayılabilecek hiçbir eylem yoktur. Hiç kimse de gerçekten ahlaklı sayılmaz. Hepsinin içinde yaşadığımız

koşullarla ve bağılı olduğumuz yöntemlerle alakalıdır. Burada suç teşkil eden bir şey genellikle birkaç yüz fersah aşağıda erdem olarak kabul edilir. Diğer yarıkürede erdem kabul edilenler, buralara gelince suç sayılabilir. Tanrısallaştırılmamış korku, sararıp solmamış erdem yoktur. Bu kesin coğrafi farklılıklar insanların bize değer verdiği ya da bizi hor gördüğü, gülünç ve ciddiyetten uzak hislerin oluşmasına ön ayak olur. Kendimizi bu hislerin üstünde görmeliyiz. Yaptığımız eylemler bize şehvet verdiği sürece başkalarının küçümsemesi bizim için hiçbir şey ifade etmez.

EUGÉNIE: Ancak bana öyle geliyor ki, evrenin neresinde olursa olsun aynı cezayı alacak, genel olarak suç sayılabilecek, oldukça tehlikeli, kötü eylemler de olmalı yeryüzünde.

MADAM DE SAINT-ANGE: Hiçbiri aşkım, ne ırza geçme ne ensest, ne cinayet ne de baba katillliği, hiçbiri aynı muameleyi görmez.

EUGÉNIE: Ama nasıl olur! Bu dehşet verici eylemler bazı yerlerde başıslanıyor mu?

DOLMANCÉ: Bazı yerlerde bu eylemler şereflelendirilip, taçlandırılıp, muhteşem şeyler olduğuna inanılırken; başka yerlerde, insanlık, içtenlik, yardımseverlik, iffet, tüm bu erdemlerimiz canavarca görülebilir.

EUGÉNIE: Bana hepsini açıklamanızı rica ediyorum. Öncelikle kızların hovardalığı, ardından kadınların sadakatsizlikleri hakkındaki fikirlerinizi söylemenizi rica ederek, her bir suç üzerine kısa bir çözümleme yapacağınızı umuyorum.

MADAM DE SAINT-ANGE: O halde beni dinle

Eugénie. Bir kızın annesinin karnından çıkar çıkmaz son nefesine kadar anne-babasının isteklerinin kurbanı olacağını düşünmek çok saçma olur. Ailelerin kızları üzerindeki nüfuzu bir kuruntudan ibarettir. İnsan haklarının bu konuya derinlemesine eriştiği bir çağda, genç kızlar, ailelerinin esiri olduklarını düşünmek zorunda değiller. Böyle bir konuda doğayı dinleyelim; doğaya bizden çok daha yakın olan hayvanların yasaları bize pek çok örnek sunacaktır. Hayvanlarda ebeveynlik görevleri, ilk fiziksel ihtiyaçların başlamasından itibaren yerine getiriliyor mu? Eril ve dişinin lezzetli meyveleri bütün özgürlüklerinin, haklarının göstergesi değil midir? Tek başlarına yürüyüp beslenmeye başladıkları andan itibaren ebeveynleri onları kendilerinden ayrı saymıyor mu? Peki ya yavrular, ebeveynlerine karşı birtakım görevleri olduğuna inanırlar mı? Şüphesiz ki inanmazlar. O halde hangi hakla insan evladı başka ödevleri yerine getirmeye zorlanıyor? Babaların hırsı veya tutkusu değilse, bu ödevleri kim oluşturuyor? Peki size soruyorum, bir genç kızın böylesi kısıtlamaları kavramaya ve hissetmeye başlaması doğru mudur? Bu zincirleri tek başına uzatan önyargıların ta kendisi değil midir? On beş-on altı yaşlarındaki genç bir kızın tutkuyla yanıp tutuşurken boyun eğmeye, beklemeye, cehennemdekinden beter işkencelere katlanmaya zorlandığını; bahtsız gençliğini harcadıktan sonra bile ailesini memnun etmek için olgunluğunu ya sevelemeyecek ya da kendinden nefret edilesi bir eşe ve onların hain hırslarına kurban ettiğini görmekten daha gülünç bir şey olabilir mi?

Ah Eugénie hayır, hayır, böylesi bağlar çok geçmeden yok olacaktır. Genç kızı mantık çağından itibaren baba

evinden ayırmak gerekir; milli eğitimden sonra on beş yaşında olgunluğunu kazandığında ne isterse onu yapmalıdır. Böyle olursa kendini ahlaksızlığa mı vuracaktır? Ne fark eder ki? Bir genç kızın, kendini sadece eşiyle sınırlandırarakken, sunduğu hizmetleri kendisine başvuranları da memnun ederek kullanmasından daha önemli bir şey olabilir mi? Kadının kaderi köpek gibi, kurt gibi olmaktır: İsteyen herkese ait olmalıdır. Kadınları saçma, tek eşli bir evlilik bağıyla zincirlenmeye zorlamak kadar incitici, doğaya aykırı başka bir şey olamaz.

Umalım da insanların gözü açılsın ve her bir bireye özgürlük getirirken bedbaht kızları da unutmayalım; ancak unutulmamak için yakarırlarsa, kendilerini geleneklerin ve ön yargıların üstünde tutarlarsa, onları esir ettiğini düşündükleri ahlak prangalarını cesurca, ayakları altında ezerlerse, işte o zaman çok geçmeden gelenek ve düşüncelere karşı zafer kazanırlar. Erkek, daha özgür olacağı için daha da bilgeleşecek, kadınları küçümseyişindeki adaletsizliği fark edecektir. Esir bir halk, doğaya kendini teslim ederek harekete geçmeyi suç olarak görürken, özgür bir halk bunu suç olarak görmez.

O zaman bu ilkelerin yasallığından yola çık Eugénie ve zincirlerini ne pahasına olursa olsun kır. Haklı olarak nefret ve küçümseme dışında hiçbir şey göstermen gerek-meyen aptal bir annenin boş azarlamalarına saygı gösterme. Hovarda baban zevk almak istiyorsa o zaman tamam, seni bağlamasına izin vermeden neşeyle ona gidebilirsin. Bırak senden faydalansın, ancak seni esir etmek isterse boyunduruğu altına girme. Pek çok kız, babalarına böyle davranmıştır. Düzüş, tek kelimeyle düzüş. Dünyaya gel-

me sebebin bu. İsteklerin ya da gücün dışında zevklere senden başka ket vuracak hiçbir şey olamaz. Herhangi bir yer, zaman, kişi kısıtlaması yok. Bütün saatler, yerler, erkekler, hepsi şehvetine hizmet etmeli. Kendine hâkim olmak, yerine getirilmesi imkânsız bir erdemdir ve haklarına kastedilen doğa çok geçmeden bizi binbir türlü felaketle cezalandıracaktır. Uzun bir süre daha yasalar bugünkü gibi olacağından, örtülü kalalım. Halkın fikirleri bizi buna zorluyor; ancak halk karşısında göstermek zorunda olduğumuz bu zalim iffet nedeniyle kendimizi de gizlice ödüllendirelim.

Genç bir kız, bu dünyada özgür olarak ona gizli zevkleri tattırmayı isteyen iyi kalpli bir kadın dost elde etmek için uğraşır. Bunu bulamadığında ise, etrafını sarmış olan açgözlü adamların ilgisini çekmeye çalışır. Fahişeliğe zorlanmak için yalvarırken, onlara, satışından elde edilecek tüm gelirleri vaat edecektir. Ya bu açgözlü adamların kendisi, ya da onları bulan, *çaça* dediğimiz kadınlar, çok geçmeden genç kızın istediklerini yerine getirecektir. Böylece çevresindeki herkesin, kardeşlerinin, kuzenlerinin, dostlarının, ailesinin gözünü kamaştırır. Eğilimini gizlemesi için gerekiyorsa hepsiyle birlikte olur. Gerekiyorsa, zevklerini ve düşkünlüklerini bir kenara bırakır. Hoşuna gitmeyen ve sadece politik sebeplerden ötürü dahil olduğu bir entrika, çok geçmeden onu daha hoş mevkilere taşıyacaktır ve herkesin *gözdesi* olacaktır, böylece bir daha çocukluğundaki önyargılara dönmeyecektir. Tehditleri, teşvikleri, yükümlülükleri, erdemleri, dini, emirleri hepsini ayakları altında çiğneyecektir. Kendisini yeniden zincirlerle bağlayacak her şeyi kararlılıkla reddeder ve hor

görür, tek kelimeyle kendisini arsızlığa teslim etmesinin önüne hiçbir şey çıkamaz.

Hovardalıkla ilgili kötü kehanetler, ailelerimizin zırvasıdır. Her yer dikenlerle kaplıdır; ama ahlaksızlık kariyerinde güller dikenlerin üstündedir. Balçıkla kaplı erdem patikalarında ise tek bir gül yaratmamıştır doğa. Bu yolların başında bizi korkutabilecek tek engel, insanların fikirleridir; ancak biraz düşünürse kendini bu aşağılık kanının üstünde görmeyecek tek bir zeki kız var mıdır? Eugénie, itibarla elde edilen hazlar, sadece edepli kişilerin kabul ettiği ahlaki hazlardan başka bir şey değildir. *Düzüşerek* elde edilenler ise herkesi tatmin eder ve bu karşı konulması güç hazlar, toplumun fikirlerine meydan okuyarak kaçıp kurtulmanın güç olduğu; ama birçok sağduyulu kadının kendilerine fazladan bir zevk sağlayacak kadar alaya almayı bildikleri bu yanıltıcı aşağılamanın verdiği zararı bir süre sonra telafi eder. O halde düzüş Eugénie, düzüşmeye devam edin benim sevgili meleğim. Bedeniniz size, sadece size aittir. Yeryüzünde ondan zevk alma ve kime isterseniz ona zevk verme hakkına sizden başka sahip olan kimse yoktur.

Hayatının en mutlu günlerini iyi değerlendir: Zevklerimizizi yaşayabileceğimiz bu güzel yıllar çok kısa sürer! Zevk almaktan yeterince hoşnutsak, yaşlanınca zevkli anıları hatırlayıp mutlu olabiliriz. Peki ya bu yılları değerlendiremezsek? Acı pişmanlıklar, berbat vicdan azapları bizi mahveder ve yaşın getirdikleriyle birlikte tabuta girme vakti yaklaştıkça gözyaşları ve azaba boğuluruz.

Ölümsüzlüğü delicesine umut ettiğin oldu mu? Merak etme güzelim, düzüşerek erkeklerin anılarında yaşamaya

devam edeceksin. Lukretius çok geçmeden unutulurken, Theodora'lar ve Messalina'lar hayatlarının en yumuşak ve sık söyleşilerini yapıyorlardı. Öyleyse Eugénie, başımıza çiçeklerden taç yapıp bizi bir mezarın ötesine uzanan bir inanç umuduna taşıyanların yanında olmamak mümkün müdür? Bizi bu dünyada aptal bitkiler gibi yaşatan, varlığımız son bulduktan sonra ise bize nefreti ve unutulmayı bahşeden bir şeyi nasıl tercih edebiliriz?

EUGÉNIE, *Madam de Saint-Ange'a*: Ah aşkım, böyle baştan çıkartıcı konuşmalar nasıl da ateşimi yükseltiyor, ruhumu yoldan çıkartıyorlar! Tarifi imkânsız bir durumdayım... Peki söyle bana, beni şu kadınların birkaç tane-siyle... (*endişeli bir ifadeyle*) yani fahişelik yapmak istediğimi söyleyebileceğim kadınlarla görüştürebilir misin?

MADAM DE SAINT-ANGE: Sen biraz daha bilgilenene kadar benim himayemdesin Eugénie. Bana güven; daha halletmem gereken taşkınlıklara karşı alacağım önlemler var: İlk olarak kardeşim ve sana eğitim vermekte olan güçlü dostuma kendini teslim etmeni istiyorum. Diğerlerini sonra buluruz. Merak etme sevgili dostum: Seni zevkten zevke uçuracağım, zevk denizine daldıracağım, seni hoşnut ederek doyuma ulaştıracacağım benim meleğim.

EUGÉNIE, *Madam de Saint-Ange'in kollarına atılarak*: Ah canım! Sana tapıyorum. Haydi, benden daha itaatkâr bir öğrenci asla bulamayacaksın; ama bana önceki tartışmalarımızda genç ve evli bir kızın, eşine belli etmeden kendini hovardalığa atmasının zor olduğunu söyledin gibi geldi, öyle değil mi?

MADAM DE SAINT-ANGE: Orası doğru şeke-

rim; ancak bütün bu delikleri yamayacak sırlar vardır. Bunların ne olduğunu sana öğreteceğime söz veriyorum. O zaman geldiğinde, Antoinette gibi düzüşmüş de olsan, seni doğduğun günkü kadar bakire hissettirecek sırları vermeyi kendime görev edineceğim.

EUGÉNIE: Ah çok tatlısın! Haydi öyleyse öğretmeye devam et. Acele et haydi, bir kadının evlilikteki eğilimlerinin nasıl olması gerektiğini anlat bana.

MADAM DE SAINT-ANGE: Bir kadın ister genç kız, ister yetişkin, ister dul olsun, hangi durumda olursa olsun, asla amacından, uğraşından sapmamalı, sabahtan akşama kadar düzüşmek dışında başka bir zevkle uğraşmamalıdır güzelim: Doğanın onu yaratma amacı tam olarak budur; ancak bu gayesine ulaşmaya çalışırken, çocukluğunda önüne konan tüm önyargıları ayaklar altına almasını istersem, aile düzeni için en gerekli şey konusunda isyan etmesini tavsiye edersem, ailelerinin verdiği tavsiyeleri küçümsemelerini istersem, elbette bunların yanında kırılması gereken en büyük engelin, evlilikle gelecek olan bağ olduğunu söyleyeceğimi göreceksindir Eugénie.

Sonuç olarak baba evinden ya da yatılı okuldan henüz çıkmış genç bir kızı düşün Eugénie; hiçbir şey bilmiyor, hiçbir deneyimi yok, hayatı boyunca görmediği bir adamın kollarına zorla itiliyor. Bu adama, çoğu zaman yüreğinin derinliklerinden sözünü tutmamak geçse de sunağın kıyısında yemin ederek itaat etmek, sadakat göstermek zorunda. Dünyada bundan daha beter bir kader olabilir mi Eugénie? Sonuçta eşi onu tatmin etsin veya etmesin, kadına karşı şefkati ya da kötü düşünceleri olsun veya olmasın birleşmişlerdir. Şerefi, ettiği yeminle bağlı-

dır: Olur da buna karşı gelirse, lekelenir. Kadın ya kendini kaybetmeli ya da ıstıraptan kahrolsa bile boyunduruk altına girmelidir. Oh, hayır Eugénie, hayır! Böyle bir son için doğmadık biz. Saçma yasalar erkeklerin işi, onlara boyun eğmeyeceğiz. Peki boşanma bizi tek başına tatmin edebilir mi? Tabi ki de hayır. Bir öncekinde mutlu olamadıysak, ikinci bağın bizi tatmin edeceğini kim iddia edebilir? O halde, böylesi saçma birleşmelerin, kısıtlamaların baskısından kendimizi saklayarak kurtulalım, böyle aykırılıklar, ne kadar aşırı olurlarsa olsunlar asla doğaya karşı değildir, olsa olsa doğaya sunduğumuz bir saygı olabilir. Doğanın içimize yerleştirdiği arzulara teslim olmak onun kurallarına uymaktır. Buna karşı çıkarsak onu öfkeliendirmekten başka bir şey yapmayız. Erkeklerin bir suç gibi gördüğü zina, hayatımızı elimizden almak suretiyle bile bizi cezalandırdıkları zina, Eugénie, doğanın bize sağladığı bir haktan başka bir şey değildir, bu tiranların istekleri bizi asla bu fantezilerden yoksun bırakamayacaktır. “Ama” der eşlerimiz, “sizin bu çapkınlıklarınızın meyvelerini sanki kendi çocuğumuzmuş gibi koruyup kollamamız, bizi onları sevmeye zorlamanız korkunç bir şey değil midir?” Rousseau buna itiraz eder. Onunla aynı fikirdeyim, zinaya karşı savaşabilmek için gerekli olan bir şey bu. Eh, birinin hamilelikten korkmadan kendini hovardalığa teslim etmesi pek kolay değil. Ancak imkânı varken onu yok etmesi daha kolay değil midir? Ama daha sonra bu konu üzerine tekrar konuşacağımızdan, şimdilik kabaca yanıt verelim: Bu iddia, başta makul gibi gözükse de boş bir kuruntudan ibarettir.

Öncelikle, ben kocamla yattığım sürece, tohumları da

dölyatağıma aktığı sürece, istersem aynı anda on adamla yatayım, hiçbir şey kocama çocuğun ondan olmadığını işaret edemez. Çocuk ondan olabileceği gibi olmaya da bilir ve ikilem halinde bile (bu canlının yaratılmasına iştirak ettiğinden), onun varlığına dair hiçbir endişesi olmayacaktır. Ait olabildiği anda aittir ve bu konuda kuşku duyup kendini üzen her erkek, karısı rahibe bile olsa mutsuz olacaktır; çünkü bir kadına kefil olmak imkânsızdır, bir gün gayet bilgece davranan bir kadın, ertesi gün yoldan çıkabilir. O halde bu eş, kuşkucu bir eşse her halükarda şüphelenecektir: Asla kucakladığı çocuğun kendinden olup olmadığı konusunda emin olamayacaktır. Şimdi, bu koca, her halükarda şüpheli biriyse, bazen şüphelerini desteklemenin zararı yoktur: Ahlaken mutlu da olsa mutsuz da olsa, her türlü aynı kapıya çıkacaktır. Dolayısıyla kuşkucu olması bir şeyi değiştirmez. Diyelim ki erkek tam bir yanılgı içinde ve eşinin hovardalık meyvesini okşamaktadır: Buradaki suç nedir? Mallarımız, mülklerimiz ortak değil mi? Bu durumda, mirasından bir parça alması gereken bir çocuk için hangi kötülüğü yapmış olurum? Benim olan onun olacaktır. Benim sevgili eşimden hiçbir şey çalmış olmayacaktır. Onun yararlanacağı bu payı, çeyizimden çıkmış gibi düşünüyorum, yani ne bu çocuk ne de ben eşimden bir şey almış oluyoruz. Peki bu çocuk eşimdense, benim mirasından hangi sıfatla faydalanabilecekti? Bu noktada önemli olan benim doğurmuş olmam değil midir? Eh, bu içsel bağ sebebiyle yine aynı paydan yararlanacaktır. Bu çocuk bana ait olduğu için ona zenginliklerimden bir pay vermek zorundayım.

Beni neyle azarlayacaksınız? O bundan zevk alıyor

“Ama eşinizi aldatıyorsunuz. Bu korkunç bir sahtekârlık.”
“Hayır, sadece ödeştik, hepsi bu. İlk defa bağlanmam için beni zorladığında enayi yerine konan bendim. İntikamımı aldım, bundan daha bariz ne olabilir?” “Ama ortada eşinizin şerefine yapılmış bir saygısızlık var.” “Bu nasıl bir önyargı böyle! Hovardalığının eşime dokunduğu falan yok. Günahlarım kişiseldir. Bahsedilen aşağılanma bir yüzyıl öncesinde kabul görebilirdi, bugün bu kuruntudan kurtulduk ve eşim benim çapkınlıklarımından değil ama kendi kim bilir hangi çapkınlıklarından dolayı lekelenmiş olabilir. Herkesle düzüşebilirim, ama onun şerefine tek bir zarar veremem! Görünürdeki bu şey imkânsızdır, hasarlı bir masaldan başka şey değildir. Durum şöyledir: Ya eşim acımasız ve kıskanç, ya da nazik bir adamdır. İlk tanıma uyuyorsa, en iyisi beni yönlendirmesine karşı intikam almam; ikincisine uyuyorsa onu mağdur etmem mümkün değil; çünkü şerefliyse tattığım hazlardan o da mutlu olacaktır: Nazik olup da sevdiğinin aldığı mutlulukla tatmin olmayacak adam yoktur.” “Ama eşinizi seviyorsanız, böyle mi davranmasını isterdiniz?” “Ah, eşini kıskançlığından haberdar edecek kadına acırım! Seviyorsa, eşinin ona verdikleriyle mutlu olur; ona baskı yapmaya çalışmamalıdır. Sadece bunu başaramayacağından değil, bir süre sonra kendinden nefret edilmesine neden olacağından ötürü de yapmamalıdır. Aklım varsa, eşimin çapkınlıklarıyla kendime asla acı çektirmem. Aynı şeyleri benimle yapmaya başlar başlamaz evde tekrar huzur hâkim olacaktır.”

Özetlersek: Bazen zina, kocaya ait olmayıp evde yetişen çocukların, kadından olmaları kaydıyla, kadının çeyizinden bir miktar alma hakları olmasına yol açar. Koca

durumdan haberdarsa, çocuklara, eşinin ilk evliliğinden çocuklarıymış gibi bakmakla yükümlüdür. Hiçbir şeyden haberi yoksa, mutsuz olmayacaktır, çünkü varlığını bilmediğimiz bir kötülük bizi mutsuz edemez. Zina devam etmezse ve eşin de haberi yoksa, hiçbir hukukçu böyle bir suçun varlığını kanıtlayamaz. Kocanın zinadan haberi yoksa, bu durum kadın için oldukça iyidir, bundan yararlanmalıdır. Koca zinayı keşfederse, bu durumda kötü olan zina değildir; çünkü bir dakika öncesinde böyle bir olay yokken kötü sayılmıyordu, şimdi var oldu diye doğası değişemez. Kocanın olanların farkına varması dışında bir kötülük yoktur. Bu da sadece onun suçudur: Kadının durumla bir alakası yoktur.

Eskiden hiçbir şeye tahammülü olmayan cellatlar, tiranlar ve kıskançlar zina yüzünden insanları cezalandırıyor, kişisel bir küfür suç sayılabilmış ve doğayı, toplumu incitmekten uzak bir eylemi suç diye adlandırabilirmişiz gibi, aşağılanmalarının bir şeyin suç olması için yeterli olduğunu adaletsizce düşünüyorlardı; doğayı ve toplumu incitmekten uzak bu suç birinden birine açıkça hizmet ediyordu. Kolayca ispat edildiğinde zinanın, kadın için suç sayılmasından daha utanç verici olduğu durumlar var, ancak bu nedenle de suç sayılacak değil. Eşlerin acizliği ve toplumun genelinin zevklerine zıt zevkler içinde bulunmaları bu duruma örnek verilebilir. Kadın zevk alıp, kocası zevk almadığından, hiç şüphesiz bu durum, kadının uygunsuz yaşayışının daha da gösterişli olmasına sebep olacaktır; peki kadın bundan utanmalı mıdır? Elbette hayır. Alması gereken tek önlem çocuk sahibi olmaması ya da ola ki hamile kalırsa hamileliği sonlandırmasıdır.

Kadın, kocasının doğal olmayan zevkleri sonucu uğradığı ihmalkârlığı telafi etmek durumunda kalıyorsa, öncelikle kocasının istekleri ne olursa olsun onları gönülsüzlük etmeden karşılaması gerekir. Ardından da böylesine nezaketlerin benzer birtakım muameleleri hak edeceğini anlatmalıdır. Kabul ettiğinin karşılığı olarak tam bağımsızlık talep etmelidir. Koca onaylar ya da reddeder. Benimkinin yaptığı gibi onaylarsa, onu rahat ettirir, ona gösterdiği özeni arttırır ve kaprislerine katlanır. Reddederse, tülleri sıklaştırır ve tüllerin gölgesinde sakince düzüşür. Peki ya kocası güçsüzse? Bölünürler ama yine de kadın her koşulda vermekten vazgeçmez. Her halükarda düzüşürüz aşkım, çünkü düzüşmek için doğmuşuz, düzüşerek doğanın yasalarını uyguluyoruz ve doğa yasalarına karşı çıkan bütün insani yasalar sadece hor görülmeyi hak eder.

Zevklerine ket vurarak nikâh, evlilik gibi saçma bağlar yaratan, hamilelikten, kocasına saygısızlık etmekten ya da bu lekelerin arasında manasız olan adının kötüye çıkmasından korkan kadın enayidir! Sen de gördün Eugénie, evet gülünç önyargılara mutluluğunu ve hayatın bütün zevklerini kurban eden enayi kadını hissettin. Ah bırak düzüşsünler, cezalandırılmadan düzüşsünler! Biraz sahte görkem, birkaç saçmasapan dini beklenti, kurban ettiklerinin yerine geçebilecek mi ki? Hayır hayır, erdem, kötülük, hepsi tabutta birbirine karışacak. Birkaç yılın sonunda halk, birilerini yüceltip, diğerlerini mahkûm mu edecek? Bir kere daha hayır, hayır hayır! Tek bir zevk almadan yaşayan bedbaht, boşuna nefes tüketmiş olacak! Telafisi imkânsız olacak.

EUGÉNIE: Aklımı nasıl da çeliyorsun meleğim! Ön-

yargılarımı nasıl da yok ediyorsun! Annemin içime ektiği tüm yanlış ilkeleri nasıl da yerle bir ediyorsun! Vecizelerini mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yerine getirebilmek için yarın evlenmek isterdim. Ne kadar baştan çıkartıcı ve gerçekler, söylediklerine bayıldım! Bana söylediklerin arasında sadece tek bir şey aklıma takıldı sevgili dostum, daha önceden duymadığım için bana açıklamanı rica edeceğim. Eşin senin söylediğin gibi çocuk sahibi olabileceği pozisyonlardan hoşlanmıyorsa, neden hoşlanıyor söyleyebilir misin yalvarırım?

MADAM DE SAINT-ANGE: Evlendiğimizde eşim zaten yaşlıydı. Evliliğimizin ilk gecelerinden itibaren bana fantezilerini açmış ve benim fantezilerime de asla karışmayacağını söylemişti. İsteklerine itaat edeceğim konusunda onu temin ettim ve böylece o zamandan beri ikimiz de tatlı bir özgürlük içinde yaşayıp gidiyoruz. Eşim kendini emdirmekten hoşlanır; nasıl olduğuna örnek vermek gerekirse: Ben üzerine eğilip kalçalarımla yüzünü kapatmış, ateşle taşaklarındaki menileri pompalarken, ağzına sıçmamı ister! Sonra da hepsini silip süpürür!

EUGÉNIE: İşte bu gerçekten de sıradışı bir fantazi!

DOLMANCÉ: Belki kimsenin söylemeye cesaret edemediği şeyler güzelim, ama hepsi doğada var. Doğa insanı yaratırken nasıl ki her birini birbirinden farklı yarattıysa, zevklerini de farklı kıldıysa ve bizler görünüşümüzdeki bu farklılıklardan hayrete de düşmüyorsak, onun bize bahsettiği zevklerden de şaşırmamalı, haz almalıyız. Dostunuzun bahsettiği fantezi bilmiyorum hâlâ moda mıdır? Erkeğin sınırsızlığı ve özellikle belli bir yaşı aşmış erkeklerdeki sı-

nırsızlık onları müthiş eğlendirir. Peki biri sizden böyle bir şey talep etseydi Eugénie, reddeder miydiniz?

EUGÉNIE, *kızarak*: Bana burada tembihlediğiniz vecizelerden sonra, herhangi bir şeyi reddedebilir miyim? Sadece şaşkınlığım için beni bağışlayın. Tüm bu şehvet düşkünlüklerini hayatımda ilk defa duyuyorum: Söylediklerinizi öncelikle kafamda kurmam gerek; ama sürecin işleyişine dair problemlerin çözümünde, eğitimlerimin istedikleri mesafelerden daha fazla mesafe bırakmayacağımı emin olmaları gerektiğine inanıyorum. Peki güzelim, sen özgürlüğünü kazanıp kabul ettirirken bu ricaya mı uymuştun?

MADAM DE SAINT-ANGE: Bu en büyük özgürlüktür Eugénie. Kendi adıma, herhangi bir engel olmadan dilediğimi yapıyorum; ancak sevgili olmuyorum: Zevke olan bağlılığım yüzünden böyle bir şey olamaz. Bağlanan kadın şanssız kadındır! Tek bir sevgili bile özgürlüğü kısıtlar, ama her gün on kez hovardalık ihtiyacı olan bir kadın işini bitirir bitirmez sevgililer gecenin sessizliğinde kaybolacaktır. Zengindim: Ödeme yaptığım genç erkekler kim olduğumu bilmeden beni düzüyorlardı. Çevrem çekici uşaklarla çevriliydi, tek bir kelime ederlerse kovulacaklarını bildiklerinden benimle en yumuşak zevkleri tatmak için çıt çıkarmıyorlardı. Bu şekilde kendimi nasıl zevk sellerine daldırdığımı hayal bile edemezsin meleşim. İşte, bana benzemek isteyen bütün kadınlara vereceğim tavsiye bu. On iki yıldır evliyim, belki on-on iki bin kişiyle düzüştüm... üstelik bulunduğum topluluklarda bilge biri olarak görülürüm! Sevgilileri olanlar ise, daha ikincisinde kaybedeceklerdir.

EUGÉNIE: Bu duyduğum en emin vecizelerden. Kesinlikle benim için söylenmiş. Senin yaptığın gibi zengin ve özellikle de fantezileri olan bir adamla evlenmem gerek... Ancak şekerim, eşin zevklerine sıkı sıkıya bağlı olsa da, senden şimdiye kadar başka hiçbir şey talep etmedi mi?

MADAM DE SAINT-ANGE: Asla. Koyduğum kurallardan başka, on iki yıldır bir kere kendini yalancı çıkartmadı. Yerime geçebilecek, çok güzel genç bir kızı yanıma almamı istedi ve böylece her şey daha iyi gitmeye başladı.

EUGÉNIE: Ancak bu noktada durmadığı kesin. Zevklerini çeşitlendirebileceği başka dışsal nesneler yok mudur?

DOLMANCÉ: Madam'ın eşinin bu yüzyılın en büyük hovardalarından biri olduğu konusunda şüphemiz olmasın Eugénie. Dostunuzun bahsettiği müstehcen zevkleri için yılda yüz bin eküden* fazla harcıyor.

MADAM DE SAINT-ANGE: Gerçeği söylemek gerekirse, daha da fazla olabileceğinden şüpheleniyorum; ama bu uygunsuzlukların fazlalığı benim zevklerimi giderdikten ve gizlenmemi sağladıktan sonra ne kadar olduğunun ne önemi var ki?

EUGÉNIE: Devam edelim, ileride alacağım eş nedeniyle ya da hovardalık kariyerim için bu kaygı aklımı fazlasıyla kurcaladığından, evli veya bekâr genç bir kadının hamilelikten kaçınması için neler yapması gerektiğini söylemeni rica ediyorum. Eşinin zevklerinden bahsederken bunlardan birini paylaşmıştın; ama böyle bir şeyden

* Eski bir Fransız para birimi. -çn

zevk almak ancak bir erkek için mümkün, bir kadın için hiç de zevkli gözüküyor. Risk taşıyan birlikteliklerin bizim zevklerimizden kaynakladığına inanıyorum ve beni bu konu hakkında bilgilendirmeni istiyorum.

MADAM DE SAINT-ANGE: Bir genç kızın çocuk yapma ihtimali amına ne kadar sokmalarına izin verdiğiyse ilgilidir. Bu şekilde zevk almaktan özenle vazgeçmelidir. Bunun yerine elini, ağzını, memelerini veya kış deliğini sunmalıdır. Diğerleriyle karşı tarafa zevk yaşatırken, özellikle sonuncusundan kendi de büyük zevk alacaktır.

Bu yöntemlerin ilki olan elle verilen zevki az önce gördün Eugénie. Dostumuzun uzvunu pompalıyormuş gibi sıvazlarız. Bir süre sonra sperm boşalır. Bu sırada erkek sizi öper, eller ve artık vücudunuzun hangi noktası ona zevk verecekse o noktayı bu sıvıyla kaplar. Karşı tarafa memelerimizle mi zevk vermek istiyoruz? Yatağa uzanır, erkeklik organını iki mememiz arasına yerleştirip sıkıştırırız. Bir süre sürtündükten sonra erkek ya göğüs uçlarınıza ya da bazen suratınıza patlayarak boşalır. Bu yöntem, hepsi arasında en az zevk verenidir; sadece çok kullanıldığı için göğsü alışımlı ve üzerindeki erkeklik organını sıkıştırabilecek memelere sahip kadınlar için ideal olabilir. Ağızdan alınan haz hiç şüphesiz erkek için olduğu kadar kadın için de zevklidir. En iyi zevk alınabilecek pozisyon, kadının düzücüsünün vücudunun üzerine ters dönerek yatmasıdır: Erkek ağzınıza aletini verir, onun başı da sizin kalçalarınız arasındadır; dilini klitoris üstüne bastırarak veya amınıza sokarak sizin yaptıklarınıza karşılık verir. Bu pozisyondayken, kalçaları tutup kavramak ve iki tarafın da kış deliklerini okşamaları cinsel arzusunun doyuma

ulaşması için gereklidir. Ateşli ve hayal gücü geniş âşıklar, ağızlarına akan zevk sularını yalayıp yutar ve bu değerli sıvıyı kullanım amacından saptırarak, birbirlerinin içine akıtmanın verdiği vahşice zevkten oldukça büyük bir haz alırlar.

DOLMANCÉ: Bu yöntem oldukça zevklidir Eugénie. Denemenizi öneririm. Üreme haklarından yoksun kalmak ve aptalların doğa yasaları diye adlandırdıkları yasalara karşı gelmek gerçekten de çok caziptir. Bazen kalçalar ve koltukaltları da erkeklik organının sığınmasına hizmet ederler ve hamilelik riski olmadan tohumların bırakılabileceği barınaklar sunarlar.

MADAM DE SAINT-ANGE: Bazı kadınlar vajinalarının içerisine, spermilerin ileri gidip döl lenmesini önlemek için sünger koyarlar. Bazıları da düzücülerinin Venedik'ten gelen ve kabaca kondom diye adlandırılan, tohumların içine düşmesi suretiyle herhangi bir riske yol açmayan deri torbalar takmalarını isterler. Ancak tüm bu yöntemler arasında hiç şüphesiz ki en zevk vericisi göt deliğidir. Dolmancé, gösteriyi size bırakıyorum. Gerekirse ömrünüzü feda edebileceğiniz, günlerinizi adadığınız bir hazzı, sizden daha iyi kim anlatabilir ki?

DOLMANCÉ: Bunun benim zayıf noktam olduğunu itiraf etmeliyim. Dünyada bundan daha haz verici başka bir şey olamaz. Her iki cinsle yapmak da zevk veriyor bana; ancak genç bir oğlanın kıcının, genç bir kızınkinden daha çok zevk verdiğini söylemeliyim. Kendini bu tutkuya adayanlara *sapkın* diyoruz. Bir kimse sapkın olmaya karar vermişse Eugénie, yolun sonuna kadar gitmelidir. Kadınları kıcından becermek işin sadece yarısı-

dır: Doğa erkeğin kendi hemcinsleriyle bu fanteziye alet olmasını ister ve özellikle erkek için bu hazzı vermiştir. Bu çılgınlığın bir saygısızlık olduğunu söylemek saçmadır. Doğa bizim kafamıza bunu soktuktan sonra ona karşı geliyor olması nasıl düşünülebilir ki? Doğa, onu küçük düşürebilecek bir şeyi emredebilir mi? Hayır Eugénie, hayır. Bu yapmamızı istediği şey, belki diğerlerinden daha kutsaldır. Üreme, doğa açısından bir hoşgöründen fazlası değildir. Üreme doğanın en nihai hedeflerinin devamı olduğuna ve türümüz kesin olarak yok edildiğinde bile yine doğanın ürettiği yeni yapılar onun temelini oluşturacağına ve hatta bu yeni tür onun gururu ve gücü için daha hoş bile olabileceğine göre, nasıl olur da tüm yaratma gücünü elinden alacak hakları yasa diye önersin?

MADAM DE SAINT-ANGE: Siz, insan türünün tamamen yok edilmesinin doğaya büyük bir hizmet olacağını da savunabilirsiniz, biliyorsunuz değil mi Dolmancé?

DOLMANCÉ: Kuşkunuz var mıydı ki Madam?

MADAM DE SAINT-ANGE: Ah! Savaşlar, salgın hastalıklar, açlık, ölümler, hepsi doğa yasalarının gerekli gördüğü kazalardan başka bir şey değildir. Peki insan ister neden olan olsun, ister mağdur olan, birinde suçlu sayılırken, diğerinde kurban olmayacak mıdır?

DOLMANCÉ: Felaketlerin hepsi onu bulduğunda kurban olduğu kesin; ancak asla suçlu olmayacaktır. Bu konulara tekrar döneceğiz. Beklerken güzel Eugénie için tartışmamızın asıl konusunu oluşturan sodomist hazları inceleyelim. Kadınlar için en haz verici pozisyonlardan biri olan bu pozisyonda karın üstü yatağın köşesine uzanmak, kalçaları iyice açıp, başı da olabildiğince yatağa

gömmek gerekir. Çapkın kişi, bir süre ona sunduğumuz bu güzel kıcın duruşuyla eğlendikten sonra onu tokatlayacak, elleyecek, bazen kırbaçlayacak, sıkacak, ısırarak, o küçük deliği ağzıyla ıslatacak, dilinin ucuyla onu açıp kıvama getirecektir. Bu sırada kendi aletini de tükürük veya merhem vasıtasıyla kayganlaştırır ve delmek için sabırsızlandığı deliğe yavaşça götürür. Bir eliyle aletini yönlendirirken, diğer eliyle ona zevk veren bu nesnenin poposunu iyice ayırır. Uzunun sertleştiğini hissettikten sonra onu yer kaybetmekten korkarmışçasına coşkuyla ittirmelidir. Bazen kadınlar tecrübesiz ve genç iseler acı çekebilirler; ancak çok geçmeden acı, yerini hazzla bırakacaktır, düzcü aletini yavaş yavaş ama şiddetle, amacına ulaşana kadar, yani içine kaydığı nesnenin anüsünün kenarlarına aletinin kılları değene kadar ittirmelidir. Bir kere sona geldikten sonra yol tüm dikenlerden ayıklanmış olacağından, sadece güllerden oluşan bu yolda hızlıca ilerleyecektir. Nesnesi halen haz yerine acı hissediyorsa ve bu nesne genç bir oğlansa, düzen kişi başarıyla tatmin olması için oğlanın penisini eline alıp sıvazlar. Eğer nesne genç bir kızsaa, klitorisini okşar. Muamele görenin anüsü inanılması güç bir şekilde daralarak, bu işi yapan kişinin rahat ve şehvetle dolup taşmasını sağlayıp zevkini ikiye katlayacak ve çok geçmeden daha pek çok ayrıntıyla anlatılabilecek şehvetli, bol olduğu kadar koyu da olan sperm suyu götün derinliklerine doğru akacaktır. Bu süreçte düzdükleri kişinin zevk almasını istemeyenler de olabilir. Birazdan bunları da açıklayacağız.

MADAM DE SAINT-ANGE: Bir dakikalığına öğrenci olup sormama izin verin lütfen Dolmancé, düzen

kişinin maksimum seviyede haz alabilmesi için düzülenin kıcının hangi durumda olması gerektiğini söyleyebilir misiniz?

DOLMANCÉ: Kesinlikle dolu olmalıdır. Nesnenin dışkılamak için büyük bir istek içinde olması, düzücünün penis başı dışkıya ulaşınca, dışkının penisi daha hararetli ve zayıfça geri ittirilmesi, düzen kişinin kızışmasına sebep olacak, onu ateşleyecektir.

MADAM DE SAINT-ANGE: Böyle bir durumda alttakinin daha az zevk alacağını düşünüyorum.

DOLMANCÉ: Yanlış! Bu öyle bir zevktir ki kimse bunu kötüye kullanamaz, hatta bu zevki tadan nesne göğün üçüncü katına yükselir. Bununla boy ölçüşebilecek, iki tarafı da böylesine tatmin edebilecek başka hiçbir şey olamaz ve bu zevki tadanların vazgeçip başka bir şeye yönelmesi zordur. İşte Eugénie, bunlar herhangi bir hamilelik riski olmaksızın bir erkekle yaşanabilecek hazlardır. Elbette bildiğiniz gibi haz duymak için bir erkeğe sadece kıcınızı hazır etmemeli, aynı zamanda açıkladığım üzere onunkini de emmeli veya sıvazlamalısınız da. Gerçek hazzardan çok bu türden sahnelerden zevk alan hovarda kadınlar tanıdım. Zevklerin özünde hayal gücü vardır. Hayal gücü her şeyi düzenler ve harekete geçirir. Hayal gücü sayesinde zevk aldığımız bir gerçek değil midir? En çekici şehvetleri açığa çıkartan o değil midir?

MADAM DE SAINT-ANGE: Öyle; yalnız Eugénie dikkat etmeli. Hayal gücü, ancak tüm önyargılarımızdan arındıktan sonra işe yarar: Sadece tek bir önyargı bile birden soğumamıza yol açabilir. Ruhumuzun bu kaprisli bölümü, hiçbir şeyin engelleyemeyeceği bir hovardadır.

Karşısına çıkan engellerin hepsini kırdıktan sonra en büyük zaferi en önde gelen zevkleri tatmak olacaktır. Hayal gücü kurallara düşmandır, düzensizliğe ve suça itecek her şeye tapar. İşte, eşyle duygusuzca düzüşen ama benzersiz bir hayal gücüne sahip kadının yanıtı: “Bu soğukluk da neyin nesi?” diye sorar kocası. “Doğrusu,” diye yanıt verir bu benzersiz varlık *“bana yaptıklarınızın basitliğinden kaynaklanıyor.”*

EUGÉNIE: Yanıttaki delilik pek hoşuma gitti... Ah güzelim, bu ahlaksız hayal gücündeki kutsal patlamalardan hangilerini tanıyacağım! Birlikte olmaya başladığımızdan beri... sadece o andan beri, hayır hayır güzelim, ruhumun oluşturduğu şehvet düşkünü fikirlerin neler olduğunu hayal bile edemezsin... Ah! Artık kötünün ne olduğunu anladım!.. Ve onu ne kadar da kalpten arzuluyorum bir bilsen!

MADAM DE SAINT-ANGE: Zalimlikler, korkular, en iğrenç suçlar, hiçbiri seni şaşırtmasın Eugénie. En pis, en alçakça ve en karşı çıkılabilir olan, akli daha da beter karıştıran şey... bizi her zaman daha da büyük bir zevkle boşaltacaktır.

EUGÉNIE: Kendinizi sürüklediğiniz ne kadar da çok inanılması güç sapkınlık var! Hepsinin ayrıntılarını öğrenmek isterdim!

MADAM DE SAINT-ANGE, genç kıızı öpüp elleyerek: Güzel Eugénie, kendi yaptıklarımı anlatmaktansa, sizin onlara maruz kaldığınızı görmeyi ne kadar çok isterdim.

EUGÉNIE: Hepsine kendimi teslim ederek iyi mi yapmış olurum, bilmiyorum.

MADAM DE SAINT-ANGE: Tavsiye etmezdim Eugénie.

EUGÉNIE: Eh, o halde Dolmancé sayesinde ayrıntıları öğreneceğim. Ama bundan önce, sen benim güzel dostum, lütfen söyle bana, hayatında yaptığın en sıra dışı şey neydi?

MADAM DE SAINT-ANGE: On beş erkekle birlikte oldum. Yirmi dört saatte, hem arkadan hem de önden doksan kere düzdürdüm kendimi.

EUGÉNIE: Çapkınlıktan başka bir şey değil ki bu. Daha çarpıcı şeyler yaptığına iddiaya girerim.

MADAM DE SAINT-ANGE: Kerhanede çalıştım.

EUGÉNIE: Kerhane de ne demek?

DOLMANCÉ: Genelevlere verilen bir başka ad. Bu yerlerde her adam uygun fiyata tutkularını tatmin etmek için hazır bekleyen genç ve güzel kızlar bulabilir.

EUGÉNIE: Yani kendini orada sattın mı güzelim?

MADAM DE SAINT-ANGE: Evet, tam bir orospuydum, bir hafta boyunca bir sürü pezevenğin fantezilerini tatmin ettim ve orada en çarpıcı hazları tattım. Justinien'in eşi meşhur imparatoriçe Theodora' gibi, benzer bir hovardalıkla sokak köşelerinde... gezinti yerlerinde takıldım ve fahişelikten kazandığım bütün parayı kumara yatırdım.

EUGÉNIE: Güzelim, düşüncelerini okuyabiliyorum, hâlâ yaptığın en sıra dışı şeyi paylaşmadığına eminim.

MADAM DE SAINT-ANGE: Böyle bir şey olabilir mi ki?

EUGÉNIE: Oh, evet olabilir ve gözümde canlandı-

* Prokopius'un anekdotlarına bakınız.

rabiliyorum: Hayal gücümüzden gelen en zevkli ahlaki duygulardan bahsetmedin mi?

MADAM DE SAINT-ANGE: Evet bahsettim.

EUGÉNIE: Pekâlâ, hayal gücünü serbest bırakarak dinin, terbiyenin, insanlığın, erdemin, yani bütün ödevlerimizin dayatmak istediklerini aşabilecek özgürlüğü bu güce verdiğimizde sapkınlıklar ne kadar da görkemli olacaktır, değil mi?

MADAM DE SAINT-ANGE: Hiç şüphesiz.

EUGÉNIE: O halde bu sapkınlık ne kadar büyük olursa, bizi de o kadar kışkırtmayacak mıdır?

MADAM DE SAINT-ANGE: Aynen öyle.

EUGÉNIE: O zaman, ne kadar tahrik olmak istiyor, ne kadar kendimizi şiddetle etkilemeyi arzuluyorsak, akıl almaz şeyleri yapabilmek için hayal gücümüze o kadar yer vermeliyiz. Aklımızla şekillenen zevklerimiz güçlenecek ve...

DOLMANCÉ, *Eugénie'yi öperek*: Harikulade!

MADAM DE SAINT-ANGE: Bu kadar kısa sürede ne kadar da çok ilerleme kaydetti bu sürtük kız! Ancak güzelim, bize gösterdiğin yolda daha da uzağa gidilebileceğini biliyorsun değil mi?

EUGÉNIE: Ben de öyle düşünmüştüm ve kendime herhangi bir engel koymadığımdan ne kadar ileri gidebileceğimizi tahmin edebiliyorum.

MADAM DE SAINT-ANGE: Suça geliyoruz seni sürtük, en karanlık ve en berbat suçlara...

EUGÉNIE, *alçak ve kesik kesik bir sesle*: Ama suç diye bir şey olmadığını söylemiştin. Hem sonra bu sadece ateşlenmek için: Düşünüyoruz, yaptığımız bir şey yok ki.

DOLMANCÉ: Yine de düşündüklerimizi gerçekleştirebilmek güzeldir.

EUGÉNIE, *kızarak*: Pekâlâ o zaman gerçekleştirelim... Hem sevgili öğretmenlerim, bana düşlediklerinizi asla gerçekleştirmeye çalışmadığınızı söyleyemeyeceksiniz değil mi?

MADAM DE SAINT-ANGE: Birkaç defa gerçekleştirdiğim oldu.

EUGÉNIE: İşte böyle.

DOLMANCÉ: Nasıl bir zekâ!

EUGÉNIE, *devam eder*: Senden istediğim ne düşlediğini ve düşledikten sonra ne yaptığını söylemen.

MADAM DE SAINT-ANGE, *ağzında geveleyerek*: Eugénie, bir gün sana tüm hayatımı anlatırım. Ağzımdan laf almaya çalışıyorsun ama... şimdilik eğitimimize devam edelim...

EUGÉNIE: Haydi ama, ruhunun bu köşesini açacak kadar beni sevmediğini anlıyorum. Bekleyebildiğim kadar bekleyeceğim. Ayrıntıları ele alalım. Söyle bana güzelim, seni ilk tadan o mutlu fani de kimdi?

MADAM DE SAINT-ANGE: Erkek kardeşim... Çocukluğumuzdan beri bana tapıyordu. Gençlik yıllarımızdan itibaren amacımıza ulaşmadan da olsa birbirimizi eğlendiriyorduk. Evlenir evlenmez kendimi ona teslim edeceğime dair söz vermiştim. Sözümü tuttum. Ne mutlu ki kocam hiçbir şeyi bozamadı: Böylece kardeşim tarlayı sürmüş oldu. Birbirimizin rahatını kaçırmadan bu entrikaya devam ediyoruz. Herkes kendi köşesinde istediği gibi, kutsal çapkınlıklarıyla hovardalık yapıyor. Hem

birbirimizin yararına da çalışıyoruz: Ben ona kadın buluyorum, o da beni erkeklerle tanıştırıyor.

EUGÉNIE: Enfes bir düzenleme! Peki ama ensest suç değil midir?

DOLMANCÉ: Ensestin, doğanın bize sunduğu ve tavsiye ettiği en yumuşak birliktelik olduğunu söyleyebiliriz! Bir an düşünün Eugénie: Büyük felaketlerden sonra insan türü nasıl varlığını sürdürebilir, enseste başvurmadan nasıl üreyebilirdi ki? Hıristiyanlarca kabul gören kitaplarda bile aynı olayların örnekleri yok mu? Âdem ve Nuh,* soylarını başka türlü sürdürebilirler miydi? Evrensel gelenek için tüm kitapları karıştırın, altüst edin: Her yerde ensestin kabul edildiğini, bilge bir yasa olarak görülüp aile arasındaki bağları güçlendirdiğini göreceksiniz. Eğer aşkı tek kelimeyle anlatmak gerekirse, benzerliklerin birleşiminden doğduğunu söyleyebiliriz, bunun için erkek ile kız kardeş, baba ile kızı kadar uygun başka örnek olabilir mi? Bu yöntemle fazla güçlü ailelerin üreyip korku salacağı düşünüldüğünden, anlamsız bir politika işi ahlak kurallarına bağlamış ve ensesti yasaklamıştır; ancak çıkar ve amaç için emredilmiş şeyi doğa yasası olarak kabul edip de yoldan sapmayalım. Kalplerimizi yoklayalım: Disiplin yanlısı ukala kimselere daima kalplerini dinlemelerini öneririm. Bu kutsal organı sorguya çekerseniz, bize ailevi birleşimlerden daha tatlı hiçbir şey olmadığını söyleyecektir. Bir erkek kardeşin kız kardeşine, bir babanın

* Âdem de Nuh gibi insan türünün bir onarıcısıydı yalnızca. Nuh'un yaşadıklarına benzer korkunç bir kargaşa Âdem'i yeryüzünde tek başına bıraktı; ancak Âdem'in geleneği kaybolurken, Nuh'unki korundu.

kızına karşı hissettiği bu duyguları görmezden gelmeyi bırakalım. Bu duyguları meşru bir şefkat maskesi ardına saklamaları boşuna. Doğanın kalplerine yerleştirdiği o yegâne his en şiddetli aşktır. Hiçbir şeyden korkmadan bu tatlı enest ilişkileri ikiye üçe katlayın; isteklerimiz için kullandığımız nesne bize ne kadar yakın olursa, o kadar zevk alırız, buna inanın.

Bir dostum kendi annesinden olma kızıyla birlikte yaşıyor. Bu kızdan olan on üç yaşındaki oğlanı milli edeli daha sekiz gün olmadı. Birkaç yıla bu genç oğlan da annesiyle evlenecek. Bunlar dostumun dilekleri. Bu planlarla onların kaderini çiziyor ve bu evlilikten doğacak yeni meyveler benim de bildiğim niyetlerini gerçekleştirirken onu daha da eğlendirecek. Bunları düşünebilecek kadar genç hâlâ. Bize bu bağların yanlış olduğunu kabul ettiren önyargılarda haklılık payı olsaydı, bu şerefli dostun yaşadığı enest ilişkiler onu ne kadar da suçlu yapmış olurdu görüyorsunuz sevgili Eugénie. Özetle, ben bunların hepsi üzerine sadece tek bir ilkedden yola çıkarım: Doğa sodomist ve enest hazları, mastürbasyonu vs. savunmasaydı, bunlardan bu kadar zevk almamızı sağlar mıydı ki? Böylesi bir rezalete sabretmesi imkânsızdır.

EUGÉNIE: Ah benim harika eğitimcim, ilkelerinizden yola çıkarak yeryüzünde suç teşkil edecek oldukça az şey olduğunu, gönül rahatlığıyla kendimizi tüm isteklerimize bırakabileceğimizi, herkesi aşağılayıp ürküten birkaç geri zekâlı da olabileceğini anlıyorum. Bu embesiller toplumsal kurumları doğanın ilahi yasalarıyla karıştırabiliyorlar. Peki dostlar, doğa buyurmuş bile olsa gerçekten suç sayılabilecek, başkaldırı olabilecek bazı eylemler

yok mu diyorsunuz? Doğa konusunda sizinle gerçekten aynı fikirlere sahip olmak isterim, çeşitli ve kendine has eğilimlerimiz olmasını sağlamışsa bile, bize bazı vahşi eylemler de bahsettiğini düşünüyorum; ancak bu ahlaksızlığa kendimizi teslim ederek, bu garip doğanın ilhamlarına boyun eğerek, örneğin hemcinslerimizin hayatına kastedecek kadar ileri gidersek, bunun suç olacağı hususunda benimle uyuşacağınızı umuyorum, öyle değil mi?

DOLMANCÉ: Eugénie, böylesi bir konuda sizinle aynı fikirde olmamızı daha çok beklersiniz. Yıkım, doğanın en önemli yasalarından biridir, bu durumda doğanın yıkıcı olması da suç sayılamaz. Doğaya böylesine iyi gelen bir eylem onu nasıl öfkeliendirebilir? İnsanın kıvanç duyduğu bu yıkım bir kuruntudan başka bir şey değildir. Cinayet kesinlikle bir yıkım değildir. Böyle bir şeye yeltenen kişi biçimi değiştirmekten başka bir şey yapmamaktadır. Katil, doğa için, onun ellerinde oluşmuş elemanları ona geri vermektedir; ve doğa da bunları başka varlıkları ödüllendirmek için ânında kullanır. Yaratılan yaratan için sadece bir zevkse, katil de doğa için yaratacağı şeye katkı sağlar. Doğanın hemen kullandığı malzemeleri sağlar ve aptalların delicesine kınayacağı bu eylem, bu evrensel failin gözünde bir erdemden fazlası olmaz. Cinayeti suç haline getiren gururumuzdur. Kendimizi evrendeki ilk canlılar farz ederek, yüce varlığın başına gelen her şeyin, zorunlu kocaman bir suç olduğunu aptalca hayal ediyoruz. Harikulade türümüz bu dünyadan silinecek olursa, doğanın da öleceğine inandık, oysa bu tür tamamıyla yıkılmışken bile, doğa o yapıcı gücünü bize sunarak yeni bir enerji verimiyle bizi yeniden yeşerterek ayağa kaldıracak.

Bu nasıl bir tutarsızlıktır Eugénie! İddialı bir hükümdar rahatı için ve hiçbir endişesi olmadan planlarına müdahale eden düşmanlarını yok edebilir... vahşi, keyfi, otoriter yasalarla her yüzyılda milyonlarca kişiyi katledebilir... ve biz, zayıf ve bedbaht bireyler, intikam ya da kapris uğruna bir tek kişiyi bile kurban edemeyiz öyle mi? Bundan daha barbarca, saçma bir şey var mıdır? Tüllerin altında en derin gizemleri saklarken, bu budalalıktan intikamımızı fazlasıyla almak zorunda değil miyiz?*

EUGÉNIE: Elbette...Ahlak anlayışınız öylesine baştan çıkartıcı ki, tatmış gibi oldum!.. Ancak elinizi vicdanınıza koyup söyleyin Dolmancé, bu türden şeylerden, suçtan ara sıra tatmin olduğunuz olmadı mı?

DOLMANCÉ: Size günahlarımı anlatmam için beni zorlamayınız: İşlediğim günahların sayısı ve türü yüzümü fazlasıyla kızartacaktır. Belki bir gün yaptıklarımı size de açarım.

MADAM DE SAINT-ANGE: Suçlu kişi, adaletin kılıcıyla yönlendirilirken, çoğu zaman tutkularını adalete alet eder.

DOLMANCÉ: Kendimi başka nasıl eleştirebilirim ki!

MADAM DE SAINT-ANGE, *Dolmancé'nin boununa atılarak*: İlahi adam!.. Size tapıyorum!.. Sizin gibi tüm zevkleri tadabilmek için insanın akıl ve cesaret sahibi olması gerek! Cehalet ve aptallıkla gelen bütün engelleri kırabilme şerefine nail olanlar sadece dâhilerdir. Oh çok güzelsiniz, öpün beni!

* Bu başlık ileride daha geniş bir şekilde ele alınacağından, birazdan bahsedeceğimiz sistemin birtakım temellerini burada belirtmekle yetindik.

DOLMANCÉ: Dürüst olun Eugénie, asla birinin ölümünü istemediniz mi?

EUGÉNIE: Ah elbette... elbette istedim. Her gün gözümün önünde olan o iğrenç yaratığın mezara girmesini uzun süredir arzuluyorum.

MADAM DE SAINT-ANGE: Kim olduğunu bildiğime iddiaya varım.

EUGÉNIE: Kimi düşünmüştün?

MADAM DE SAINT-ANGE: Anneni.

EUGÉNIE: Ah! Utancımı göğüslerine saklanarak gizlememe izin ver!

DOLMANCÉ: Ah seni şehvet düşkününü yaratık! Öpüşüp koklaşma sırası bana gelince, o tatlı zekân ve kalbindeki enerjiye ödül olarak seni yiyip bitirmek istiyorum. (*Dolmancé kızın tüm vücudunu öperek poposuna hafifçe vurur. Siki kalkar. Madam de Saint-Ange aletini kavrayıp emer. Dolmancé'nin elleri zaman zaman Madam de Saint-Ange'in poposunu okşayarak onu şehvete hazır hale getirir. Biraz kendine geldikten sonra devam eder.*) Peki bu mükemmel fikri neden hayata geçirmiyoruz?

MADAM DE SAINT-ANGE: Eugénie, senin annenden iğrendiğinden daha çok ben kendiminkinden nefret ettim ve gereğini yaparken tereddüt etmedim.

EUGÉNIE: Nasıl yapacağımı bilmiyorum.

MADAM DE SAINT-ANGE: Cesaret yeterli.

EUGÉNIE: Evet yeterli! Ama henüz çok gencim!

DOLMANCÉ: Peki şimdi ne yapacaksınız Eugénie?

EUGÉNIE: Her şeyi... Nasıl olduğunu görmeme imkân verin, devamını izleyin!

DOLMANCÉ: İstediginizi alacaksınız Eugénie, size söz veriyorum; ancak bir şartım var.

EUGÉNIE: Nedir? Ya da şöyle diyeyim, kabul etmeye baştan razı olduğum şartınız nedir?

DOLMANCÉ: Buraya gel bakalım sürtüğ, kollarıma gel: Daha fazla dayanamayacağım. O çekici kıcın sana söylemeyi vaat ettiklerimin karşılığı olarak bana gerek, bir suç diğerini karşılamalı! Gel!.. Ya da etrafımızı saran bu kutsal ateş zevk sularıyla söndürmek için ikiniz de hemen gelin!

MADAM DE SAINT-ANGE: Bu zamparalıklara lütfen bir çekidüzen verelim, taşkınlık ve zalimlik bile bunu gerektirir.

DOLMANCÉ: Bundan daha basit ne var: Bana öyle geliyor ki önemli olan bu küçük kıza verebileceğim en büyük zevki verip boşalmam. Kız kollarınıza uzanmış sizin tarafınızdan sıvazlanırken, kıcına aletimi oturtacağım. Bulunacağınız pozisyon itibarıyla o da size aynı karşılığı verecektir. Birbirinizi öpeceksiniz. Bu çocuğun kıcında biraz gidip geldikten sonra pozisyon değiştireceğiz. Bu sefer de size arkadan gireceğim Madam. Eugénie sizin üzerinizde, kafanız da onun bacakları arasında olacak, böylece yalamam için bana klitorisini sunacak. Böylece onu ikinci bir kez boşaltacağım. Hemen ardından anüsüne sokacağım. Bu sırada önceki pozisyonda bana amını sunduğu gibi bu sefer siz bana kıcınızı göstereceksiniz, yani biraz önce kızın yaptığı gibi bu kez onun kafası sizin bacaklarınız arasında olacak. Nasıl kızın amını emdiysem, şimdi sizin kık deliğınızı emeyeceğim. Boşalacaksınız. Ben de boşalacağım. Bir elimle bu ateşli bakirenin küçük tatlı

vücudunda gezindikten sonra bayılıta kadar klitorisini okşamaya başlayacağım.

MADAM DE SAINT-ANGE: Peki sevgili Dolmancé, ancak bir şeyi unutmadınız mı?

DOLMANCÉ: Benim kığım için de bir yarak gerek, değil mi? Haklısınız Madam.

MADAM DE SAINT-ANGE: Bu sabahı böyle geçirmiş olalım. Akşama birini buluruz: Kardeşim bize yardıma gelecek, aldığımız hazlar zirve yapacak. Haydi işe girişelim.

DOLMANCÉ: Eugénie'nin bir süre beni sıvazlamasını istiyorum. (*Sıvazlar.*) Evet, işte böyle... Biraz daha hızlı hayatım... Bu kırmızı başı asla örtmeyin, hep çıplak bırakın... Eti ne kadar uzatırsanız o kadar sertleşme sağlamış olursunuz... Sıvazladığımız penisin başını asla kapatmamalıyız... Güzel!.. Sizi delip geçecek bu uzuv için kendinizi hazırlayınız... Nasıl da kararlı olduğunu görüyor musunuz?.. Dilinizi uzatın bana sizi küçük sürtük!.. Kalçalarınızı sağ elime koyun, sol elimle de klitorisinizi okşayacağım.

MADAM DE SAINT-ANGE: Eugénie, Dolmancé'ye zevklerin en büyüğünü tattırmak ister misin?

EUGÉNIE: Tabii ki de... Ona verebileceğim tüm hazları vermek isterim.

MADAM DE SAINT-ANGE: Peki o zaman! Yarağını ağzına alıp biraz em.

EUGÉNIE, *ağzına alarak*: Böyle mi?

DOLMANCÉ: Ah nasıl da tatlı bir ağız! Nasıl sıcacık!.. En güzel kıklardan daha değerli!.. Şehvetli ve hü-

nerli kadınlar, sevgililerinizi böyle bir zevkten mahrum bırakmayın: Onları sonsuza kadar kendinize bağlarsınız... Ah lanet Tanrı!.. Sikeyim!..

MADAM DE SAINT-ANGE: Nasıl da küfrediyor-sun sevgili dostum!

DOLMANCÉ: Kıcınızı bana verin Madam... Oh evet, onu bana verin ki bu kız beni emerken ben de kıcınızı öpebileyim, küfürlerim sizi şaşırtmasın: En büyük zevklerimden biri sertleşmişken Tanrı'ya saydırmaktır. Bana öyle geliyor ki hepten coşan ruhum bu berbat canavarı daha çok küçümsüyor ve ondan nefret ediyor. Ya ona daha iyi sövüp saymak için bir yöntem bulmam gerek, ya da onu daha da ihlal etmem gerek. Beddua-larım, kinimin bu iğrenç nesnesinin değersizliğine beni ikna ettiğinde sinirleniyorum ve öfkemi yöneltebileceğim o hortlağı yeniden terbiye etmek istiyorum. Şimdi siz çekici kadın, benim gibi rol yapın, böylece bahsi geçen söylemlerin nasıl da duygularınızı zenginleştirdiğini göreceksiniz. Siktiğimin Tanrısı! Ne kadar zevk alırsam alayım bu ilahi ağızdan kesinlikle çıkmam gerek... yoksa içine boşalacağım!.. Haydi Eugénie, yerinizi alınız. Az önce bahsettiğim pozisyonu gerçekleştirelim, böylece üçümüz de şehvetli bir sarhoşluğa sürükleneceğiz. (*Pozisyonlarını alırlar.*)

EUGÉNIE: Girişimleriniz aciz kalabilir diye korkuyorum güzelim! Orantısızlık çok kuvvetli.

DOLMANCÉ: Her geçen gün daha genç birini bozuyorum. Daha dün, yedi yaşında küçük bir oğlanı üç dakikadan kısa bir sürede bozdum... Dayanın Eugénie, dayanın!..

EUGÉNIE: Ah beni parçalıyorsunuz!

MADAM DE SAINT-ANGE: Kıza sahip çıkın Dolmancé. Unutmayın ki ben isteklerinizi karşılayacağım.

DOLMANCÉ: Kızı sıvazlayın Madam, daha az acı hissedecektir, zaten şimdi hepsi tamam: İşte tüylerime kadar içindeyim.

EUGÉNIE: Oh Tanrım! Acı çekmeden olamazdı zaten... Alnımı kaplayan teri görüyor musun sevgili dostum... Ah! Tanrım! Hiç böylesi şiddetli acılar hissetmemiştim!..

MADAM DE SAINT-ANGE: Artık yarı bakiresin güzelim, neredeyse yüksek rütbeli kadınlardansın artık. Bu zafere ulaşırken azıcık acı çekmek gerek. Yalnız parmaklarım seni hiç mi yatıştırmıyor?

EUGÉNIE: Ah onlar olmadan dayanabilir miydim sanıyorsunuz!.. Okşa beni meleğim... Acının yavaş yavaş hazzıya dönüştüğünü hissediyorum... İttirin!.. İttirin!.. Ah Dolmancé... Ölüyorum galiba!

DOLMANCÉ: Ah ağzına sıçtığımın Tanrısı! Lanet Tanrı! Siktiğiminki! Değiştirelim, bu pozisyonda dayanamayacağım... Size yalvarıyorum bana kıcınızı verin Madam ve hemen size bahsettiğim pozisyonu alın. (*Yerleşirler ve Dolmancé devam eder.*) Böyle daha az acı çekiyorum... Penisim nasıl da kalktı!.. Oh bu güzel göt diğerinden daha tatsız değil Madam!..

EUGÉNIE: Böyle iyi miyim Dolmancé?

DOLMANCÉ: Harikulade! Bu küçük tatlı bakire amcık tamamıyla benim, çok tatlı. Ah çok ahlaksızım, çok caniyim, biliyorum. Böylesi çekici şeyler ben bakayım

diye yapılmamış; ancak bu çocuğa ilk şehvet derslerini vermenin hazzı her şeyden başka. Sularını akıtmak istiyorum... Mümkünse onu kurutmak istiyorum... (*Kızı yalar.*)

EUGÉNIE: Ah beni zevkten öldüreceksiniz, dayanamayacağım artık!..

MADAM DE SAINT-ANGE: Ah ben geliyorum!.. Oh sik beni! Sik!.. Dolmancé boşalıyorum!..

EUGÉNIE: Ben de geliyorum güzelim... Oh Tanrım nasıl da emiyor!..

MADAM DE SAINT-ANGE: O zaman küfret seni küçük orospu!.. Küfretsene!..

EUGÉNIE: Peki, kahrolası Tanrı! Boşalıyorum! Ah sanki tatlı bir sarhoşluktayım!..

DOLMANCÉ: Sonraki pozisyon!.. Sonraki Eugénie! Bütün bu el değişimlerinden sapıtacağım. (*Eugénie pozisyon alır.*) Ah güzel! İlk pozisyonuma geri döndüm... Kıç deliğinizi gösterin ki fazla çaba harcamadan onu emebileyim... Ah siktiğim, bir götü öpmeye bayılıyorum! Oh! Spermlerimi dostunuzunkinin derinliklerine salarken, bırakın sizinkini de iyice yalayayım... Buna inanabiliyor musunuz Madam? Bu sefer hiçbir güçlük geçmeden girdim!.. Oh sikeyim! Sikeyim! Oh aletimi nasıl sıkıp sardığını hayal bile edemezsiniz!.. Siktiğimin Tanrısı, nasıl bir zevk bu!.. Oh artık dayanamayacağım... Akıyorum... Ah bittim!..

EUGÉNIE: Beni de bitirdiğin konusunda seni temin ederim güzelim...

MADAM DE SAINT-ANGE: Seni gidi sürtüğüm! Nasıl da alıştı hemen!

DOLMANCÉ: Aynı yaşta, aynı şekilde haz alan bir yığın kız tanıdım. Sadece ilk sefer biraz pahalıya mal olur.

Bir kadın bir kere bu zevki tattıktan sonra artık başka bir şey yapmak istemez... Oh Tanrım! Bittim. Bırakın da en azından bir süre soluklanayım.

MADAM DE SAINT-ANGE: İşte güzelim, tipik bir erkek, doyuma ulaştıktan sonra yüzümüze bile bakmazlar. Bu sönüş onları tiksintiye götürür ve bu tiksinti çok geçmeden hor görmeye dönüşür.

DOLMANCÉ, *soğuk bir edayla*: Ah, o nasıl hakaret öyle benim güzel tanrıçam! (*İkisine birden sarılır.*) Hangi durumda olursa olsun, ikiniz de saygıyı hak ediyorsunuz.

MADAM DE SAINT-ANGE: Kendini avut Eugénie'im. Nasıl onlar boşaldıkları için bizi ihmal etme hakkını elde etmiş oluyorlarsa, biz de onları küçümseme hakkına sahibiz! Nasıl ki Tiberius, Captée için zevklerine hitap eden nesneleri kurban etmişse, Afrika kraliçesi Zingua da sevgililerini bile kurban etmişti.

DOLMANCÉ: Bu basit ve çok iyi bildiğim çapkınlıklar hiç şüphesiz ki kendi aramızda uygulamayacağımız şeyler: "Kurtlar asla birbirlerini yemezler," der bir deyim ve ne kadar sıradan olsa da doğrudur. Benden asla şüphe etmeyiniz dostlar: Belki size pek çok kötülük yaptıracağım ama asla size kötülük yapmayacağım.

EUGÉNIE: Ah, hayır hayır güzelim, buna yanıt vereceğim: Dolmancé ona verdiğimiz hakları asla kötüye kullanmayacak. *Üçkâğıtçıların* içtenliğine inanırım: Daha iyisi yoktur; ancak eğiticimiz ilkelerine geri dönsün ve ya-

* Bakınız Suetonius ve İznikli Cassius Dio.

Bakınız, *Angola Kraliçesi Zingua'nın Hikâyesi* (*l'Histoire de Zingua, reine d'Angola*). (Zingua, ya da asıl ismiyle Ana de Sousa Nzinga Mbande, ki isminin pek çok farklı yazımı ve kısaltması mevcuttur, 1583 - 1663 yılları arasında yaşamıştır. —çn

tışmadan önce bizi yakıp bitiren büyük tasarıya geri dönelim rica ederim.

MADAM DE SAINT-ANGE: Nasıl yani, seni gidi sürtük seni! Hâlâ onu mu düşünüyorsun! Ben seni heyecanlandırmanın sadece işin hikâyesi olduğunu sanıyordum.

EUGÉNIE: Kalbimin en içten dileklerinden biri bu ve suçu tamama erdirene dek de rahat etmeyeceğim.

MADAM DE SAINT-ANGE: Ah! Güzel, güzel, ona bir iyilik yap: Onun senin annen olduğunu unutma.

EUGÉNIE: Ne de asil bir unvan!

DOLMANCÉ: Haklı. Bu kadın Eugénie'yi dünyaya getirirken düşünmüş mü? Yosma zevk aldığı için kendisini düzdürüyor, ama böyle bir kızı olacağını düşünmemiştir bile. Bırakalım Eugénie dilediği gibi hareket etsin. Onu tamamen özgür bırakalım ve ne tür bir aşırılık yaparsa yapsın onu onaylamakla yetinelim, yaptığı hiçbir şeyden suçluluk duymasın.

EUGÉNIE: Ondan tiksiniyorum, nefret ediyorum. Nefret ettiğim yönleri üzerine bin türlü şey sayabilirim. Neye mal olursa olsun canını almalıyım!

DOLMANCÉ: Eh pekâlâ Eugénie, duygularını karıştırmadığın sürece memnun kalacağını garanti ederim; ancak başlamadan önce sana gerekli olacak birkaç tavsiye vermeme izin ver. Asla sırrını açıklama güzelim ve tek başına hareket et: Suç ortaklarından daha tehlikeli hiçbir şey yoktur. En yakın olduğumuzu düşündüklerimizden her zaman korkmalıyız: *Ya hiç suç ortağımız olmamalı, ya da bize hizmet ettikten sonra onları ortadan kaldırmalıyız*, der Machiavelli. Dahası var: Kurduğun planlarda yapmacıklık olması vazgeçilmezdir Eugénie. Kurbanına zarar

vermeden önce ona hiç olmadığı kadar yakın davran. Onunla sürekli konuşabilir ya da onu avutabilirsin. Onu tatlı sözlere boğ, acılarını paylaş, onu sevildiğine ikna et. Hatta dahasını yapıp onu etkile: Böylesi durumlarda üçkâğıtçılık bayağı işe yarar. Neron, Agrippine'yi bir lokmada yutması gerekirken bile gemide onu okşuyordu: Bunu örnek al, ruhundan kopup gelen bütün düzenbazlıkları, bütün sahtekârlıkları uygula. Yalan söylemek kadınlar için bir hep bir gereklilikse de özellikle karşılarındakini tuzağa düşürmek istediklerinde daha da elzem bir şey haline gelir.

EUGÉNIE: Bu derslere geri dönüp şüphesiz ki uygulayacağım; ancak sizden rica ediyorum, kadınlara tavsiye ettiğiniz şu sahtekârlık işinin nasıl uygulanacağını daha derinlemesine anlatın. Bu uygulamanın gerçekten gerekli olduğuna inanıyor musunuz?

DOLMANCÉ: Hayatta bundan daha önemli bir şey olduğunu sanmıyorum. Kaçınılmaz olanı gösterecek bir gerçeklik: Herkes bu yöneme başvurur. Buna göre size soruyorum, samimi biri, toplumdaki bu kadar ikiyüzlü insanın ortasında nasıl olur da başarılı olabilir ki! Ya da, erdemlerin toplum hayatında birtakım yararları olduğunun doğru olduğunu düşünürsek, iradesi, gücü, yeteneği, hiçbir erdemi olmayan biri, rakipleri tam tersinden zevk almasaydı mutluluğa nasıl sahip olabilirdi ki? Peki, sonuç olarak, sosyal insan için gerekli olan gerçekten bu erdem mi, yoksa onun yansıması mı? Tek başına yansımanın bile insan için yeterli olacağına şüpheniz olmasın: Kim bu yansımayı sağlayabilirse, istediğini elde eder. Dünyadaki insanlara şöyle bir baktığımız anda bile, bize kabuklarını

göstermeleri buna örnek değil mi? Ayrıca erdemin, ona sahip olanları iyileştirmediğine kendimizi ikna edelim: Diğerleri bu erdemden o kadar az şey kazanır ki, birlikte yaşadığımız kişi erdemliymiş gibi gözükse yeter, gerçekten erdemli olup olmadığı önemli olmaz. Zaten sahtekârlık yapmak, hemen hemen her zaman başarıyı garantilemektir. Sahtekârlık yapanlar, kendileriyle çalışan ya da ticaret yapanlar üzerinde bir güce sahiplerdir: Dışarıdan bakanları kendilerine hayran bırakarak, onları ikna ederler. Böylece de kazanırlar. Birinin beni dolandırdığını anlarsam, suçu kendimde ararım ve beni kazıklayan kişi, gururuma yedirip de ondan şikâyetçi olmadığım sürece beni tuzığa düşürecek daha güzel oyunlar bulmaya devam eder. Bana karşı üstünlüğü daimi olacaktır. Ben hatalı olduğumda o haklı olacaktır. Ben hiçbir işe yaramazken o ilerleyecek, ben kendimi mahvederken o zenginleşecektir. Sürekli benim üzerimde olacağından, çok geçmeden kamuyu da etkisi altına alacaktır. İşler bir kere bu noktaya geldi mi, onu suçlamam faydasız olacak, kimse beni dinlemeyecektir. O halde kendimizi cesurca ve durmaksızın en önemli sahtekârlığa teslim edelim. Onu bütün iyiliklerin, beğenilerin, saygınlıkların, zenginliklerin anahtarı olarak görelim ve haylaz olmanın getirdiği zevkle, aldatılmaktan gelen bu küçük üzüntüyü dindirelim.

MADAM DE SAINT-ANGE: İşte, kesinlikle bu konu hakkında gerekenden de fazlasını öğrendik. Artık Eugénie ikna olmuş, sakinleşmiş, cesaretlenmiş olmalıdır: Ne zaman isterse o zaman harekete geçecektir. Sanıyorum ki şimdilik hovardalık sırasında erkeklerin yaptığı farklı kaprisler üzerine tartışmalarımıza devam etmekte

fayda var. Bu konu oldukça kapsamlı olmalı, inceleme-
 ye başlayalım. Öğrencimize uygulama hakkındaki birkaç
 sırrı gösterdik, teoriyi ihmal etmeyelim.

DOLMANCÉ: Erkeklerin hovardalık tutkuları hak-
 kındaki ayrıntılar, özellikle Eugénie gibi hayat kadınlığı
 için yaratılmamış genç kızların bilgilendirilmesinde bi-
 raz hassas olabilir Madam. Evleneceğini düşünürsek bire
 on bahse girerim ki kocası bahsedeceğimiz zevklerden
 hoşlanmayacaktır. Olur da hoşlanıyorsa yönlendirme-
 si kolaydır: Adama tatlı davranmak ve isteklerine boyun
 eğmek yeterlidir. Öte yandan isteklerini açığa vurmadan
 üçkâğıtçılık da yapılmalıdır: Bu birkaç sözcük her şeyi
 özetliyor sanıyorum. Yine de Eugénie'niz hovardalık
 yapan erkeklerin zevkleri hakkında birkaç analiz duy-
 mak isterse, bunları üç başlıkta inceleyebiliriz: *Ters ilişki*,
 günabhâr fanteziler ve vahşi zevkler. İlk tutku günümüzde
 evrenselleşmiştir. Daha önceden söylediklerimize birkaç
 şey ekleyeceğiz. Bu tutkuyu aktif ve pasif olmak üzere iki
 sınıfa ayırıyoruz: Bir erkek ister bir oğlanı, ister bir kadını
 kışından beceriyor olsun, bu durumda aktif ters ilişki ku-
 ruyor demektir. Kendini becerttiriyorsa o zaman da pasif
 ters ilişki yaşıyor demektir. Çoğu zaman bu iki yöntemden
 hangisinin ters ilişkiyi daha zevkli kıldığını kendimize so-
 rarız: Hiç şüphe yok ki pasif ilişkide önden olduğu kadar
 arkadan da haz alındığından dolayı daha zevklidir. Cinsi-
 yet değiştirmek öylesine tatlı, orospuluk yapmak öylesine
 harika, sizi kadınıymış, sevgilisiymiş gibi çağıran adama
 kendinizi teslim etmek, onun metresliğini kabul etmek o
 kadar güzeldir ki! Ah dostlarım, ama bu nasıl bir şehvet-
 tir! Ancak Eugénie, bu noktada özellikle kadınsa, bizim

gibi erkeklere dönüşmeyi seçenlerin örnek verdiğimiz tatlı hazdan ne kadar zevk alacaklarını birkaç ayrıntıyla hatırlayalım. Sizi de az önce bu saldırılarla tanıştırdım Eugénie ve bir gün bu meslekte oldukça ilerleme kaydedeceğinizi gördüm. Size, Kythera Adası'nda yaptıkları gibi zevk almaya devam etmenizi tavsiye ediyorum ve önerimi değerlendireceğinizden eminim. Bu olayı yaşamaya karar vermiş ancak bu tip veya benzer zevkleri bilmeyenlere iki-üç önemli tavsiyede bulunduktan sonra keseceğim. Öncelikle ters ilişkiye girerken klitorisinizin okşanmasına dikkat edin: Bu iki zevkin birleşimiyle alacağınız hazzın yerini hiçbir şey dolduramaz. Bu şekilde becerildikten sonra çamaşırlara sürtünmekten, havluyla silinmekten ya da bide kullanmaktan kaçınınız: Deliğin sürekli açık kalması iyidir. Arzular ve istekler başlayınca temizlik önemleri unutulur. Hissedilenlerin ne kadar süre baki kalacağını bilemezsiniz. Ayrıca Eugénie, bu şekilde zevk almak istediğinizde asitli şeylerden de kaçınınız: Bu gibi şeyler basuru yakarak acı vermesine sebep olur. Pek çok erkeğin peş peşe kıcınıza boşalmasına izin vermeyiniz: Spermlerin birbirine karışması hayal edince çok çekici gözükse bile sağlık için genellikle zararlıdır. Her zaman için bir sonrakine geçmeden önce bu birikintilerden temizlenin.

EUGÉNIE: Peki öne boşalmış olsalardı, bu sıvıları dışarı atmak bir suç olmayacak mıydı?

MADAM DE SAINT-ANGE: Böyle bir şeyin kötü olduğunu aklından bile geçirme seni küçük deli, erkeğin tohumlarının yol değiştirmesine sebep olmak kötü bir şey değildir; çünkü üreme kesinlikle doğanın amacı değildir: Doğa, üremeye sadece hoşgörü gösterir ve dediğine

ne kadar uyarsak o kadar iyi olur. Eugénie, üreme gibi böylesi sıkıcı bir şeyin karşısında dur ve evli bile olsan ondan kaçın, yeşermeyi sağlayan bu hain sıvı vücudumu çirkinleştirmek, şehvetli isteklerimizi köreltmek, bizi buruşturup yaşlandırmak ve sağlığımızı bozmaktan başka bir işe yaramaz. Kocanı bu kayıplara alıştı. Onu saygınlık tapınağından uzaklaştırmak için her yolu dene. Çocuklardan nefret ettiğini söyle, çocuk yapmamanın ne kadar akıllıca olacağını göster ona. Bu konuda kendine dikkat et güzelim, çünkü söylemiş olayım üremeden o kadar korkuyorum ki hamile kaldığın andan itibaren seninle dostluğumu keserim. Yine de senin elinde olmadan bu şanssızlık başına gelirse ilk yedi-sekiz hafta içinde bana haber ver. İçindekini kolayca düşürtürüm. Bebek katilliğine inanma. Bu suç hayali bir suçtur. İçimizde taşıdığımız her şeyin hâkimi biziz ve gerektiğinde zararlı şeylerden vücudu temizlemek için ilaç kullanmakla, bunu yok etmemiz arasında hiçbir fark yok.

EUGÉNIE: Peki ya çocuk alınamayacak kadar büyümüşse?

MADAM DE SAINT-ANGE: Dünyaya geldikten sonra bile daima onu yok etme yetkimiz vardır. Yeryüzünde annelerin çocukları üzerinde olan hakları kadar kati başka bir hak yoktur. Hiçbir topluluk bu gerçeği yadsımaz: Böylece haklı olarak bir kural halini almıştır.

DOLMANCÉ: Bu hak doğada vardır... İnkâr edilemez. Tapınılan sistemlerdeki çılgınlıklar büyük hataların kaynağıdır. Tanrı'ya inanan aptallar varlığını ondan başkasına borçlu olmadığımıza ve gelişiminin başındaki ceninin, Tanrı'nın getirdiği o küçük ruh gelir gelmez he-

men canlandığından eminler. Bu geri zekâlılar diyeyim, bu küçük varlığın yok edilmesine son derece büyük bir suç gözüyle bakıyor olmalılar; çünkü onlara göre bu varlık o andan itibaren insanlara ait değildir; o, Tanrı'nın bir eseridir. Hatta Tanrı'ya aittir: Böyle bir durumda suç işlemekten onu yok etmek mümkün mü? Ancak felsefe meşalesi bütün bu numaraları açığa çıkardığından, bu kutsal aldatmacanın ayağı kaydırıldığından, fizik yasaları ve sırları daha iyi öğretiltiğinden beri nesil kavramını geliştirdik ve bu üreme mekanizmasının buğday tohumunun büyümesinden daha şaşırtıcı bir şey olmadığını gördük. Sonunda haklarımızı yaygınlaştırarak, gönlümüz olmadan ya da tesadüfen bize verilenlerden kurtulmakta tamamen özgürüz; hem baba ya da anne olmak için isteği olmayan bir bireyi buna zorlamak imkânsızdır. Bu canlı az çok yeryüzüne gelip bir şeylere neden olmadan önce, tırnaklarımızı kesmek, vücudumuzdaki fazla etlerden kurtulmak ya da hazmederek bağırsaklarımızdakileri atmak gibi bizim de bu et parçasına hükmetme, ondan kurtulma hakkımız vardır; çünkü hepsi de bizim parçamız ve bizden doğan her şeyin mülkiyetine sahibiz. Yeryüzündeki en önemli ve fena öldürme eyleminin olgunluk çağında bile olsa bir insanı öldürmek olmadığını anladığınızda Eugénie, bebek katilliğiyle ne kadar önemsiz bir şey yapıldığını göreceksiniz. Böyle şeyleri düşünmek çok gereksiz: O mükemmel zekânız söylediklerimi zaten doğrulayacaktır. Yeryüzündeki bütün halkların ahlaki tarihlerini okursanız, bu uygulamanın evrensel olduğunu görür, bu önemsiz eylemi sadece salakların kötü kabul ettiğine ikna olursunuz.

EUGÉNIE, *önce Dolmancé'ye dönerek*: Beni gayet iyi

ikna ettiniz. (*Ardından Madam de Saint-Angé'a hitaben:*)
Güzelim, bana cenini içten yok etmek için yardım önerdin, peki daha önce böyle bir işe kalkıştın mı hiç?

MADAM DE SAINT-ANGE: İki kez ve her ikisi de çok iyi geçti; ancak itiraf etmeliyim ki sadece hamileliğin ilk zamanlarında olanlar için denedim. Benimle aynı ilaçları kullanan başka iki kadın, aynı işlemi hamileliğin ortalarında yaptıklarını ve sorunla karşılaşmadıklarını söylediler. Yani bana güvenebilirsin şekerim; ancak kendini böyle bir duruma sokmamamı tavsiye ederim: Böylesi daha emin olur. Şimdi, artık bu genç kıza söz verdiğimiz gibi arzuların ayrıntılarını anlatmaya geri dönelim. Devam ediniz Dolmancé, günahkâr fantezilerde kalmıştık.

DOLMANCÉ: Budalaların dindarlık nesneleri olarak kabul ettikleri hakkında Eugénie'yi ikna etmemiz gerekmiyor, sanıyorum ki kendisi dini hatalar yapma konusunda oldukça gözüpek. Bu fanteziler, özellikle her bir engelin yıkılmasından haz alan genç beyinleri ısıtacaktır. Bunlar hayal gücünü harekete geçiren ve hiç şüphesiz bir süre bizi eğlendiren bir çeşit kindarlıktır; ancak öğrenmemiz ve kem küm ettiğimiz putların amaçsız nesnelerden başka bir şey olmadığına kendimizi inandırmamız için zamanımız varken, bu tür şehvetler bana sıkıcı ve soğuk olurmuş gibi geliyor. Kutsal emanetlere, azizlerin resimlerine, mayasız ekmeğe, haça, kutsal olan her şeye hakaret etmek, bir filozofun gözünde bir pagan heykelinin yıkılmasından daha fazla bir şey ifade etmeyecektir. Bir kere bu tiksiniç saçmasapan şeylerin bir yanılgı olduğunu anladığımızda, daha fazla ilgilenmeden onları bırakmak gerek. Sövgü dışında hiçbirini tutmaya gerek yoktur, gerçi

o andan itibaren artık Tanrı olmayacağından, ona sövmek neye yararsa? Ancak önemli olan bu zevk sarhoşluğuyla pis ve kaba sözler sarf etmek, sövgülerin hayal gücüne hizmet etmesidir. Alçakgönüllü davranmaya gerek yok. Kendini ifade etme lüksü olarak bu sözcükler süslü, olabildiği kadar hayrete düşürücü olmalıdır; çünkü hayrete düşürmekten daha tatlı bir şey yoktur: O noktada gurur, asla hor görülmemesi gereken bir zafer kazanır. İşte bayanlar size en gizli şehvetlerimden birini itiraf ediyorum: Hayal gücüm üzerinde bundan daha etkili olabilecek ancak birkaç tane daha ahlaki haz vardır. Deneyin Eugénie, nasıl da sonuç verdiğini göreceksiniz. Özellikle kendi yaş grubunuzdan, batıl inançların gölgesinde amaçsız bir yaşam süren birinin karşısında bu harika dinsizliğinizi sergileyin. Ona şehvet ve hovardalık gösterin. Göğsünüzü görmelerine, sizi *fahişe* yerine koymalarına izin verin. Birlikte gizli saklı yerlere giderseniz, edepsizce giyinin, yapmacık bir edayla vücudunuzun en saklı bölgelerini gösterin onlara. Onlardan da aynı şeyi yapmalarını isteyin. Onları zorlayın, konuşun ve önyargıları içinde ne kadar komik göründüklerini gösterin. Onları *kötülük* dedikleri şeyle baş başa bırakın. Onlarla birlikte bir erkek gibi sövüp sayın. Sizden daha gençseler onları zorla alıkoyup eğlenin ve örneklerle olsun, tavsiyelerle, inandıkları şeylerle olsun, ahlaklarını bozmak için en kolay neyse onunla onları yoldan çıkartın. Erkeklerle de aynı şekilde özgür davranın, onlarla birlikte dinsizlik ve patavatsızlık sergileyin: Gösterecekleri özgürlüklere karşı gücenmeden, sizi tehlikeye atmaksızın gizlice istediklerini yaparak eğlenmelerine izin verin. Bırakın size dokunsunlar,

siz onlarınkini sıvazlayın, onlar da sizinkini okşasınlar. Onlara kıcınızı açacak kadar ileri gidin; ancak kadınların uyduruk onurları ön deliklerinde olduğundan, o kısmı açmaktan sakının. Evlenince kendinize sevgiliniz olmayacak birkaç uşak edinin ya da emin olduğunuz adamlara para ödeyin: O zaman her şey saklı kalacaktır. Ününüze gölge düşürmeden, fakat aynı zamanda hiçbir şüpheyi de üzerinize çekmeyerek istediğinizi yapma sanatının nasıl olduğunu öğrenmiş olursunuz. Devam edelim:

İnceleyeceğimizi söylediğimiz son madde vahşi zevklerdi. Bu türden zevkler günümüzde özellikle erkekler arasında çok yaygın ve bunları meşrulaştırmak için öne sürdükleri iddia şudur: Şehvete teslim olmuş erkeklerin amacının, hissetmek, olabilen en etkin şekilde hissetmek olduğunu söylerler. Bu noktadan yola çıkarsak, bu süreçte kullandığımız nesnenin bizi tatmin edip etmeyeceğini bilemeyiz, sadece sinirlerimizi olabilecek en vahşi şekilde bir şokla sarsabileceğini varsayabiliriz. Elbette acının zevkten daha baskın olacağına şüphe yoktur. Bu şokun yansımalarının bizim üzerimizde oluşturacağı his, diğerleri üzerinde oluşturacağından temelde daha güçlü bir titreşim, daha şiddetli bir çalkantı yaratacak, alt kısımlardaki hareketler hayvansal içgüdülerin daha da vahşi bir şekilde harekete geçmesine sebep olacaktır. Çok geçmeden şehvet organları yanıp tutuşacak ve zevk iliklerine işleyecektir. Zevkin kadınlar üzerinde yarattığı etkiler her zaman daha yanıltıcıdır. Bir kere çirkin veya yaşlı bir adamın bu etkileri üretmesi oldukça güçtür. Bu etkileri üretebilirler mi? Zayıf oldukları için yaratacakları şoklar daha az etkilidir. İşte bu yüzden etkiler yanıltıcı olamayacağı ve

titreşimler daha güçlü olacağından acı tercih edilmelidir. Fakat bu durumun çılgına çevirdiği erkeklerde ardından gelen acı hüzne boğacaktır. Bir insanın, kendisinin zevk alması için diğer insanlara kötülük yapması yakışık alır mı? Namussuz kişiler bu konuda size şöyle söyleyeceklerdir, zevk alırken, kendini her şey olarak görmeye ve başkalarını hiçe saymaya alışkın olduklarından, doğanın itkilerine bağlı olarak hissettikleri şeyi hissetmedikleri şeye tercih etmelerinin çok daha doğal olduğuna inanmışlardır. Diğerlerine verdiğimiz bu acılar bize ne yapar ki diye sormaya cüret bile etmezler. Biz onları hisseder miyiz? Hayır. Tam tersine bu acıların bizim için çok daha tatlı bir hisse sebebiyet verdiğini gördük. Bize hiçbir şekilde dokunmayan birini ne diye idare edelim? O, bu acının bizi büyük zevklere taşıyacağından eminken, bizim için bir damla gözyaşından daha önemli olmayan bu acıdan nasıl kaçınalım? Doğanın diğerlerini kendimize tercih etmemizi önerdiği herhangi bir durum olmuş mudur? Bu dünyada herkes yalnız değil midir? Yapmacık bir ses tonuyla doğa adına, bizlere, size yapılmasını istemediğinizi başkalarına yapmayın diyorsunuz; ancak böylesi saçma öneriler ancak zayıf insanlardan gelir. Güçlü insanlar asla böylesi bir dil kullanmayacaklardır. Aptal sistemleri içinde günbegün kendilerine eziyet eden ilk Hristiyanlar duymak istediklerini haykırıyorlardı: “Bizi yakmayın, derimizi yüzmeyin! *Doğa, size yapılmasını istemediğinizi başkasına yapmayın der.*” Aptallar! Daima mutlu olmamızı öğütleyen doğa nasıl olur da içimize başka hareketler, ilhamlar koymaz; başkalarına yaptıklarımız onlara acı veriyor diye nasıl zevklerimizden vazgeçmemizi ister? Ah!

İnanın bana Eugénie, inanın hepimizin annesi olan doğa asla bize bizden başka bir söz etmez. Onun sesi kadar bencil bir ses olamaz ve bu seste açıkça işittiğimiz tek şey vardır, o da kimin zararına olursa olsun kendimizi zevkten zevke koşturma konusunda bize verdiği kutsal ve değişmez öğüttür. Ancak diğerleri size bunun intikamını alabileceğini söyleyebilirler... Vakti gelince, güçlü olan galip gelecektir. İşte böyle, doğanın bizi yaratmasının sebebi ilkel savaş ve sürekli yıkımdır, ve kazanmamız onun yararına olur.

İşte sevgili Eugénie, bu insanların nasıl düşündükleri; buna ek olarak benim deneyim ve aldığım terbiyeye göre vahşilik bir kötülük olmaktan çok uzakta ve doğanın bize ilk andan itibaren aşıladığı bir duygudur. Çocuk, mantık çağına gelmeden çingırağını kırar, annesinin memesini ısırır, kuşunu boğazlar. Vahşilik hayvanların içine işlemiştir. Ayrıca size daha önceden söylediğime inanıyorum, doğanın yasaları bu varlıkların içinde bizimkinden daha güçlüdür. Vahşilik vahşilerin içinde, uygar insanlara göre doğaya çok daha yakındır. Bu durumda, vahşiliğin bir ahlaksızlık sonucu ortaya çıktığını söylemek saçmadır. Tekrar ediyorum, bu sistem yanlış. Vahşilik doğanın bir parçasıdır. Hepimiz, sonradan eğitimle değişsek bile bir parça vahşilikle doğuyoruz; ancak doğada eğitim yoktur. Eğitim, tarımın ağaçlara zarar vermesi gibi, doğanın kutsal yönlerine zarar verir. Meyve bahçelerinizde, doğanın bakımına terk ettiğiniz ağaçlarla sizin maharetinizle yetişen ağaçları karşılaştırınız; hangisinin daha güzel olduğunu, hangisinin size daha iyi meyveler verdiğini göreceksiniz. Vahşilik, uygarlığın henüz yozlaştıramadığı, in-

sanın enerjisinden başka bir şey değildir. O halde bunun bir erdem olduğunu, kötülük olmadığını söyleyebiliriz. Yasalarınızı, cezalandırmalarınızı, âdetlerinizi kesip atın; böylece vahşiliğin hiçbir tehlikeli yönü kalmayacaktır; çünkü asla aynı yollarla ânında bastırılmadıkça harekete geçmeyecektir. Vahşilik sadece uygarlık çatısı altında tehlikelidir; çünkü güç ya da küfür olan yerde haksızlığa uğrayanlar var demektir; ancak uygar olmayan toplumlarda, zulmedenin hedefindeki güçlüyse, güçle karşılanacak; karşısındaki kişi güçsüzse, yalnızca doğa yasalarının gücünün ellerine teslim ettiği bir varlığı mağdur ettiğinden, bu durumda en ufak bir sakınca olmayacaktır.

Vahşiliği erkeklerdeki azgın duygular açısından incelemiyoruz. Farklı taşkınlıkların bizi nereye götürdüğünü siz de az çok anlıyorsunuz Eugénie. Ateşli hayal gücünüz kararlı ve stoacı bir ruhun sınırlarının olmadığını kolayca anlamanızı sağlıyordur. Neron, Tiberius, Elagabalus, sikleri kalksın diye çocukları kurban ediyordlardı. Mareşal Retz, Charlois, Conde'nin amcası da şehvet ölümlerine sebep olmuşlardır: İlki, her iki cinsiyetten küçük çocuklara papazla birlikte işkence ettiğinden içeri alınmış, sorgulanırken de bundan daha güçlü bir şehvet bilmediğini itiraf etmiştir. Breton'daki şatolarının birinde yedi yüz-sekiz yüz kadar kurban bulunmuştur. Hepsinin akla yatkın olduğunu size kanıtladım. Bedenimiz, organlarımız, sıvıların akışı, hayvansal içgüdülerden gelen güç; işte ister Titus, ister Neron, Messaline ya da Chantal olsun hepsini etkileyen fiziksel sebepler aynıdır. Ne ahlaksızlıktan pişman olmalı ne de erdemden gurur duymalı insan. Doğayı da iyi bir insan yaratmak yerine serserinin

tekini yarattı diye suçlamamalı. Doğa, kendi görüşüne, planlarına ve gereklerine göre hareket eder: Buna boyun eğmeliyiz. Şimdi, her zaman için erkeklerden daha fazla etkin olduklarından, kadınlardaki vahşiliği inceleyeceğim. Kadınların organlarının fazlasıyla hassas olması bunun en temel sebebidir.

Genel olarak vahşiliği ikiye ayırıyoruz: İlki aptallıktan doğan, asla bir sebebi olmayan, incelenemeyen, vahşi bir hayvan olarak doğmuş kişinin yarattıklarıdır. Bundan kesinlikle hiçbir haz alınmaz; çünkü buna meyilli olan kişinin hiçbir araştırmaya tahammülü yoktur. Böylesi bir varlığın canavarlıkları nadiren tehlikelidir: Onlara karşı bir korunak bulmak genellikle kolaydır. Diğer vahşilik, organların aşırı hassasiyetinin meyvesi olarak ortaya çıkan, sadece bilenlerin inanılmaz derecede haz aldığı ve onları sadece hassas zevklere taşıyan çapkınlıklardır. Aşırı narin olduğundan çabucak körelen bu hassasiyet, kişiyi uyandırmak için vahşiliğin bütün kaynaklarını kullanır. Bu farkları idrak edebilecek çok az insan var!.. Tıpkı bunları hissedebilecek çok az insan olduğu gibi! Ancak bunları hisseden birilerinin olduğu, gerçekten var oldukları yadsınamaz. Yine kadınları etkileyen bu ikinci tip vahşiliktir. İyice inceleyiniz; onları çapkınlığa sürükleyen duyarlılıkları olduğunu göreceksiniz. Hayal güçlerinin olağanüstü çalışması sonucu, kötülüğe ve acımasızlığa ruhlarını bıraktıklarını göreceksiniz. Orada bile bütün çekicilikleriyle varlar. Acımasızca davrandığında baş döndürmeyen tek bir kadın olamaz. Ne yazık ki katılık, ya da genellikle ahlakımızın saçmalığı, vahşiliği pek beslemiyor. Vahşiler kendilerini gizlemek, saklamak, içten içe nefret

etseler de eğilimlerini insancıl yardımlar yaparak örtmek zorunda kalıyorlar. Ancak en kalın tüllerin altında, büyük bir özen göstererek, birkaç emin dostun yardımıyla kendilerini eğilimlerine teslim edebiliyorlar. Bu türe ilgi duyan pek çok kişi böyle üzücü bir durum içinde hayatını sürdürüyor. Onlarla tanışmak mı istiyordunuz? Acımasız bir gösteri duyurusu yapın; bu bir düello, bir yangın, bir savaş ya da gladyatörlerin kavgası olabilir. Nasıl da koşarak geldiklerini göreceksiniz; ancak içlerindeki öfkeyi yatıştırmak için bu imkânlar yeterli değil: Kendilerine hâkim olmak zorundadırlar ve bundan acı çekerler.

Bu tarz kadınlara kısaca bir göz atalım. Kadınların en acımasızlarından olan Angola kraliçesi Zingua, sevgilileri onu tatmin ettikten sonra onları kurban ediyordu. Genellikle askerleri önünde savaştırıyor ve kazanana kendini sunuyordu. Zalim ruhunu memnun etmek için, otuz yaşından önce hamile kalmış bütün kadınları bir havanın içinde dövdürüp toz haline getirerek eğlenmişti.* Çinli bir imparatorun eşi olan Zoe, gözleri önünde suçluların idam edilmesinden aldığı hazzı başka hiçbir şeyden almıyordu. İdam edilecek yoksa, eşiyle düzüşürken köleleri kurban ettiriyor ve kölelere ne kadar büyük vahşetler uygulanırsa, o da o oranda büyük kasımlarla boşalıyor, bu durumu katlanılır hale getiriyordu. Kurbanları üzerinde kullanmak için işkence aletleri geliştiren ve o meşhur içi boş, pirinçten yapılma, kurban içerisine hapsedildikten sonra ısıtılan sütünü icat eden de yine oydu. Justinien'in karısı Theodora hadım edilenleri görmekten çok hoşlanırdı ve Messaline,

* Bakınız, bir misyonerin yazdığı *Angola Kraliçesi Zingua'nın Hikâyesi (Histoire de Zingua, reine d'Angola)*.

önünde erkeklere ölesiye mastürbasyon yaptırılırken, kendini okşardı. Floridalı kadınlar eşlerinin aletini büyüttükten sonra penisin başına küçük böcekler koyar, kocalarına tarifi imkânsız acılar yaşatırlardı. İşlemin başarılı geçmesi için erkeklerini bağlar ve tüm kadınlar hep beraber tek birinin başında toplanırlardı. İspanyollar ortaya çıktığında ise, bu barbar Avrupalıların rahatça öldürmesi için kocalarını kendi elleriyle tutarlardı. La Voisin ve la Brinvilliers'in tek zevki cinayet işlemek için insanları zehirlemektir. Kı-sacası tarihte binlerce vahşi kadın vardı ve doğal eğilimleri yüzünden bu hareketleri gerçekleştiriyorlardı, en azından acımasız erkekleri vahşilikleriyle yatıştıraraklarından aktif kırbaç kullanımına alışmalarını isterdim. Aralarından birkaçının kırbaç kullandığını biliyorum; ancak yine de kadınlar arasında en azından benim arzuladığım kadar yaygın kullanılmıyor. Kadınların barbarlığı için bulunan bu yol sayesinde, toplum kazanacaktır; çünkü bu şekilde kötülük yapamazlarsa, başka bir şekilde yaparlar ve zehirlerini dünyaya yayarak, eşleri ve ailelerine umutsuzluk verirler. İmkân varken iyi bir eylem yapmayı reddetmek talihsizlik getirir, istiyorsak, bazı kadınların zaten doğal olarak içinde bulunduğu vahşiliği körüklemek iyidir; ancak bu zayıf atılımlar çoğu zaman kadınların kötülük yapma ihtiyaçlarını karşılamayabilir. Hiç şüphesiz bazen hassas ve acımasız olan bir kadının ateşli arzularını yatıştırarak başka yöntemler vardır; ancak bunlar tehlikelidirler Eugénie ve onları sana asla tavsiye etmek durumunda kalmayı istemem... Ah aman Tanrım! Neyiniz var meleğim?.. Madam, öğrencinizin haline bakar mısınız!

EUGÉNIE, *kendini okşayarak*: Ah! Kahrolası Tanrı!

Başımı döndürdünüz... İşte, berbat sözlerinizin üzerimdeki etkisi!..

DOLMANCÉ: Yardım edin Madam, yardım edin!.. Bu güzel çocuğun yardımımız olmadan boşalmasına razı mı olacağız?

MADAM DE SAINT-ANGE: Ah, çok yazık olur! (*Kızı kollarına alarak.*) Sevilesi varlık, senin gibi duygusalını, senin gibi tatlısını şimdiye kadar görmemiştim!..

DOLMANCÉ: Ön tarafla ilgilenin Madam. Ben de poposuna hafif şaplaklar atarak dilimi o küçük, güzel kık deliğine sürteceğim. Bu şekilde ellerimiz arasında en az yedi-sekiz kere boşalması gerek.

EUGÉNIE, *çılgınlar gibi*: Oh! Sikin beni! Bu hiç de zor olmayacak!

DOLMANCÉ: Şu andaki pozisyonda hanımlar, sırayla penisimi emebileceğinizi görüyorum. Emmeye başlayın, böylece enerjiyle dolar, çekici öğrencimize daha iyi yardımcı olurum.

EUGÉNIE: Güzelim, bu muhteşem aleti yalama şerefine ulaşmak için seninle kavga bile ederim. (*Aleti alır.*)

DOLMANCÉ: Oh, bu nasıl bir güzellik!.. Nasıl zevkli bir sıcaklık!.. Ancak Eugénie, kriz ânında kendinizi kontrol edebilecek misiniz?

MADAM DE SAINT-ANGE: Hepsini yutacak... Onun adına yanıtlayayım, hepsini silip süpürecek. Öte yandan çocuksuluğu... ya da bilmem hangi sebep yüzünden... şehvet düşkünlüğünün başına açtığı ödevleri ihmal ederse...

DOLMANCÉ, *fazlasıyla uyarılmıştır*: Onu affetmem Madam, ona acımam!.. Örnek bir ceza veririm... Sizi te-

min ederim kırbaçlanır... Kan çıkana kadar kırbaçlanır!.. Ah kahrolası Tanrı! Boşalıyorum... Menilerim akıyor!.. Em!.. Yut hepsini Eugénie, tek bir damlayı bile harcam!.. Ve siz Madam, kıcımla ilgileniniz: Size amade... O sikilmiş götümün nasıl da yarık durduğunu görmüyor musunuz?.. Parmaklarınızı nasıl da çağırdığını duymuyor musunuz?.. Siktiğim Tanrısı! Doruğa ulaştım... bileğinize kadar soktunuz!.. Ah! Kendimize çekidüzen verelim, dahasına halim kalmadı... Şu ateşli kız beni bir melek gibi emdi...

EUGÉNIE: Benim değerli ve sevgili eğiticim, tek bir damlasını bile harcamadım. Öp beni aşkım, menilerin şimdi içimde, en derinlerimde.

DOLMANCÉ: Ne kadar tatlı... tıpkı boşalmış küçük bir sürtük gibi!..

MADAM DE SAINT-ANGE: Sırılısıklam oldu!.. Ah ama Tanrım! Bu duyduğum da nedir!.. Kapı çalınıyor: Kim bizi rahatsız etmeye gelir ki?.. Kardeşim olmalı... Aceleci herif!..

EUGÉNIE: Ama güzelim, bu bir ihanet!

DOLMANCÉ: Benzersiz, öyle değil mi? Korkmayın Eugénie, sadece sizin zevk almanız için uğraşıyoruz.

MADAM DE SAINT-ANGE: Ah, birazdan fikrini değiştireceğiz! İçeri gel de, sen göreceksin diye saklanan şu küçük kıza gülümse biraz kardeşim.

DÖRDÜNCÜ DİYALOG

*Madam de Saint-Ange, Eugénie,
Dolmancé, Mirvel Şövalyesi*

ŞÖVALYE: Güzel Eugénie, temkinliliğimden endişe etmeyin. İşte kardeşim, işte dostum, ikisi de bana kefil olabilirler.

DOLMANCÉ: Bu gülünç töreni bitirmek için aklıma sadece tek bir şey geliyor. Bana bak şövalye, bu güzel kıza, kendi yaşındaki bir genç kızın bilmesi gerekenleri anlatıyor ve öğrendiklerini pekiştirmek için teoriyi pratiğe döküyoruz. Bir aletin nasıl boşaldığını göstermek gerekiyor. İşte en son kaldığımız nokta burası: Bize modellik yapmak ister miydin?

ŞÖVALYE: Kabul etmemem için fazlaca dalkavukça bir öneri bu, ayrıca küçükhanımın çekiciliği sayesinde dersin amaçladığı etkilere çabucak varacağımızı söyleyebilirim.

MADAM DE SAINT-ANGE: Güzel, o halde başlayalım!

EUGÉNIE: Ah! Açıkçası bu biraz fazla büyük.

Gençliğimi kötüye kullanıyorsunuz... ama Mösyö beni kim sanıyor?

ŞÖVALYE: Çekici bir kız için Eugénie... Hayatım boyunca gördüğüm en sevilesi varlık için. (*Kızı öper ve ellerini çekici vücudunda gezdirir.*) Ah Tanrım! Nasıl taze, nasıl alımlı!.. Nasıl da büyüleyici bir cazibe!..

DOLMANCÉ: Az konuşursak, daha fazla hareket ederiz şövalye. Sahneyi ben yöneteceğim, bu benim hakkım. Bu sahnenin amacı Eugénie'ye boşalma mekanizmasının nasıl işlediğini göstermek; ancak böylesi bir fenomeni serinkanlılıkla izlemesi zor olacağından, dördümüz de yüz yüze ve birbirimize oldukça yakın bir şekilde yerleşeceğiz. Siz kızı okşayın Madam. Ben Şövalye ile ilgileneceğim. Söz konusu olan boşalma ise, bir erkek bir diğer erkeği, bir kadının anlayacağından daha iyi anlar. Bir erkek kendisine neyin iyi geleceğini bildiğinden, diğerlerini de tatmin etmeyi bilir... Haydi, yerlerimizi alalım. (*Yerleşirler.*)

MADAM DE SAINT-ANGE: Biraz fazla yakın olmadık mı?

DOLMANCÉ, *Şövalye'yle ilgilenmeye başlamıştır bile:* Fazlaca yakın olmamız imkânsız Madam. Dostunuzun göğsünün ve yüzünün, kardeşinizden gelecek erkeklik özleriyle yıkanması gerek. Burnuna kadar boşaltmak gerek. Pompa ustası olarak akıntıları ben yönlendireceğim, böylece kızın tamamen meniyle kaplanmasını sağlayacağım. Bu sırada onun vücudunun hassas bölgelerinden iyice okşayınız. Eugénie, hovardalığın son başkaldırıları için hayal gücünüzü tamamıyla serbest bırakın. Gözlerinizin önünde en güzel sırlardan birinin hayata geçtiğini

göreceksiniz. Tüm engelleri ayaklar altına alın: Haya asla bir erdem olmamıştır. Doğa vücudumuzun bazı bölgelerini kapatmamızı isteseydi, bunu kendi yapardı; ancak bizi çıplak yarattı. Demek ki çıplak olmamızı istiyor ve bunun aksi durumlar, yasalarına karşı kesinlikle bir saygısızlık olacaktır. Henüz haz almak ve bundan dolayı mahcubiyet hissetmek hakkında hiçbir fikri olmayan çocuklar, taşıdıkları ne varsa gösterirler. Bazen daha büyük garipliklerle karşılaşabiliyoruz: Edepli davranışlarla karşılaşmaksızın iffetli giysilerin giyilebildiği ülkeler var. Tahiti’de geç kızlar giyinik olmalarına rağmen biri talep ettiğinde soyunurlar.

MADAM DE SAINT-ANGE: Dolmancé’nin en sevdiğim yönü vakit kaybetmemesi. Nasıl da bir yandan anlatıp, bir yandan kardeşimin muhteşem götünü istekle inceliyor, o güzel aletini sıvazlıyor... Haydi Eugénie, işe koyulalım! İşte pompanın borusu havalandı. Birazdan sel olup akacak.

EUGÉNIE: Oh! Sevgili dostum o nasıl kocaman bir alet öyle!.. Zar zor kavrayabilirim!.. Oh Tanrım! Hep böyle kocaman mı olurlar?

DOLMANCÉ: Benimkinin biraz daha küçük olduğunu biliyorsunuz Eugénie. Böylesi aletler genç kızların korkulu rüyası olurlar. Böylesi bir aletin canınızı yakmadan sizi delemeyeceğini hissedersiniz.

EUGÉNIE, *Madam de Saint-Ange kendisini okşarken*: Ah, zevk almak için her zorluğa göğüs geririm!..

DOLMANCÉ: Haklısınız: Bir genç kız, böylesi bir şeyden asla korkmamalı. Doğa yardım eder ve çok geçmeden bu zorluk yerini hafif acılara ve şiddetli hazlara

birakır. Sizden daha genç olup, bundan daha büyük yarakları içine alan kızlar gördüm. Cesaret ve sabırla en büyük engeller aşılr. Mümkün olsa bile, genç bir kızın bekâretini sadece böylesine küçük aletlerin bozması gerektiğini düşünmek aptallık olur. Tam tersine, bence evlilik bağı çok geçmeden kırılacağından, en azından haz hissinin genç kızın içinde daha da etkili olması için, baki-re bir kızın, karşısına çıkan en büyük alete kendini teslim etmesi gerek. Bir kere bunu tattıktan sonra, vasat olanlara dönmesinin biraz zor olacağı bir gerçektir; ancak kız zengin, genç ve güzelse istediği zaman istediği boyda aleti bulur zaten. Yeter ki istesin... Eline daha küçüğü geçer ve onlardan da yararlanmak isterse, o zaman onları da kıcına yerleştirir.

MADAM DE SAINT-ANGE: Kesinlikle, ve daha da mutlu olmak için belki de ikisinden birden yararlanmalıdır. Ruhu okşayan sarsıntılar sırasında önü, kıcından gelen coşkuyu hızlandırmaya yarar ve ikisine birden boşalan menilerle, genç kız zevkten ölürcesine zonkladığını hisseder.

DOLMANCE: (*Konuşmalar sırasında sıvazlamaların devam ediyor oluşuna dikkat etmek gerek.*) Sanıyorum ki bahsettiğiniz pozisyona iki üç tane daha yarak eklenebilir Madam. Bahsi geçen duruşta kadın ağzına ve ellerine de birer penis alamaz mı?

MADAM DE SAINT-ANGE: Koltukaltları ve saçlarını da katarsak mümkünse çevresinde otuz kadar kişi olabilir. O anda çevresinde içine giren, ona dokunan ve emilen yaraklar dışında bir şey olmaması ve hepsinin birlikte sel gibi boşalması gerek. Ah Dolmancé! Nasıl da

orospuluk yapıyorsunuz, yine de bu zevkli işlerde benim elime su dökemezseniz... Bu tarz ne varsa hepsini yaptım.

EUGÉNIE, *tıpkı Dolmancé'nin Şövalye'yi sıvazladığı gibi, dostu da onu okşarken*: Oh güzelim!.. Başımı döndürüyorsun!.. Nasıl! Bir sürü erkeğe... kendini teslim etmek mi!.. Oh! O nasıl bir zevk!..Tıpkı beni okşadığın gibi güzel dostum!.. Haz tanrıçasısın sen!.. Peki ya şu güzel yarak, nasıl da şişiyor!.. O koca kafası nasıl da yakut gibi kabarmış!..

DOLMANCÉ: Sona yaklaştı bile.

ŞÖVALYE: Eugénie... Kardeşim... Yaklaşın... Oh! Nasıl güzel göğüsler!.. Ne kadar yumuşak ve tombul kalçalar!.. Boşalın!.. İkiniz de boşalın, benim döllerim de sizinkilere katılacak!.. Akıyorum!.. Oh! Tanrım!.. *(Dolmancé, bu kriz ânında sperm akışını iki kadının üzerine yönlendirir. Özellikle de Eugénie'nin üzerine; Eugénie kendini sıırıslıklam bulur.)*

EUGÉNIE: Ne güzel bir gösteri!.. Ne kadar da soylu ve görkemli!.. Her tarafım meniyle kaplandı... Gözüme bile geldi!..

MADAM DE SAINT-ANGE: Bekle hayatım, bırak da şu değerli incileri toplayayım. Daha çabuk boşalmanı sağlamak için bir kısmını klitorisine sürüp hızla sürteceğim.

EUGÉNIE: Oh! Evet güzelim, evet! Harika bir fikir bu... Başla; ben de senin kollarına geleyim.

MADAM DE SAINT-ANGE: Enfes çocuk, binlerce kez öp beni!.. Bırak da dilini emeyim... Haz ateşiyle sarılmış şehvetli nefesini içime çekeyim!.. Oh! Sik! Ben de boşalıyorum!.. Kardeşim, yalvarırım bitir işimi!..

DOLMANCÉ: Evet şövalye. Evet, kız kardeşinizi sıvazlayınız.

ŞÖVALYE: Sıkmayı tercih ederim: Hâlâ sikim kalkık.

DOLMANCÉ: Peki öyleyse, kışınızı bana dönüp kız kardeşinize sokabilirsiniz: Bu şehvetli enest sırasında ben de sizi düzeyim. Eugénie de beni bu lastik dildo ile arkadan düzsün. Bir gün burada gördüğü bütün şehvetli rolleri oynaması, hepsinde başarılı olması için, bu kızın ona verdiğimiz tüm derslerde alıştırma yapması gerek.

EUGÉNIE, *dildoyu yerleştirerek*: Oh, elbette! İş hovardalığa gelince hiçbir kusurumu bulamayacaksınız: Şimdi hovardalık benim tek Tanrım, beni yönlendiren yegâne kural, eylemlerimin tek sebebi. (*Dolmancé'ye arkadan sokar.*) Böyle iyi mi sevgili öğretmenim?.. İyi soktum mu?..

DOLMANCÉ: Harika!.. Açıkçası, küçük sürtük beni tıpkı bir erkek gibi beceriyor!.. Güzel! Dördümüz de birbirimize kenetlendik gibi: Devam edelim.

MADAM DE SAINT-ANGE: Oh! Ölüyorum galiba şövalye!.. O güzel yarağının yaptığı tatlı titreşimlere kendimi alıştırmak çok zor!..

DOLMANCÉ: Oh kahrolası Tanrı! Bu çekici götün bana verdiği zevk nasıl bir zevktir!.. Oh sik! Sik! Dördümüz birlikte boşalalım!.. Siktiğimin Tanrısı! Ölüyorum galiba! Boşalıyorum!.. Oh! Hayatım boyunca hiç böyle sine boşalmamıştım! Sen de döllerini akıttın mı şövalye?

ŞÖVALYE: Şu amcığa bakar mısın, nasıl da kirletmişim.

DOLMANCÉ: Ah dostum, kendi kışım da hissetmek için neler vermezdim!

MADAM DE SAINT-ANGE: Dinlenelim, öldüm ben.

DOLMANCÉ, *Eugénie*'yi öperek: Bu çekici kız beni bir tanrı gibi becerdi.

EUGÉNIE: Açıkçası zevk de aldım.

DOLMANCÉ: Hovardalıktan kaynaklanan tüm aşırılıklar zevk verir ve bir kadın olanaklar el verdiği kadarıyla bu zevkleri katlamasını bilir.

MADAM DE SAINT-ANGE: Hiç bilmediğim bir tutkuyu tattıracak, beni bugüne kadar tatmadığım bir hazza daldıracak birini bulması için bir notere beş yüz louis* yatırdım.

DOLMANCÉ: (*Bu noktada konuşmacılar kendilerine çekidüzen vermiş, sadece sohbet etmektedirler.*) İlginç bir fikir ve onaylıyorum; ancak Madam, bu zevkin, önceden tattıklarınıza benzer olmasından kuşkulaniyorum.

MADAM DE SAINT-ANGE: Ya, peki nasıl?

DOLMANCÉ: Şereflice yanıtlarsam, am zevki kadar yavan başka bir zevk görmedim ve sizin gibi Madam, bir kere götün tadına bakan daha sonra diğer zevklere nasıl döner bilmiyorum.

MADAM DE SAINT-ANGE: Bunlar eski alışkanlıklar. Benim gibi her bir noktadan düzülmeyi düşünen biri için delici bir aleti hissetmek mutluluk verici. Bununla birlikte sizin görüşünüze de katılıyorum ve bu noktada söylemek isterim ki, bütün zevk düşkünü kadınlar bir kere götten düzülmeyi deneyimledikten sonra bu durum amdan düzülmekten çok daha zevk verecektir. Avrupa'daki kadınların birini diğerine göre daha çok yaptıkları

* 1640 - 1792 yılları arasında Fransa'da kullanılan para birimi. -çn

söylenabilir: Karşılaştırma yapmanın bir manası olmayacağı ve bir kere arkadan aldıktan sonra önden almakta zorlanacaklarını söyleyebilirim.

ŞÖVALYE: Size tam olarak katılmıyorum. İstenilen her şeyi yapmaya hazırım ancak zevk açısından, doğanın saygı göstererek kadınlara verdiği sunak dışındakileri kullanmayı gerçekten sevmiyorum.

DOLMANCÉ: İyi ama bu sunak, kış! Sevgili Şövalyem, doğanın kanunlarını dikkatle incelersen, saygınlığımız için bize arkadaki delik dışında başka bir sunak göstermediğini göreceksin. Geri kalanına da izin veriyor ama bunu özellikle önerir. Oh! Lanet Tanrı! Kıştan düzüşmemizi istemeseydi, uzuvlarımızın orantılarını da ona göre düzenlemez miydi? Bu yarık da diğerleri gibi yuvarlak değil mi? Bir insan akıl yürütmek konusunda ne kadar kötü olursa olsun, doğanın yuvarlak bir deliği, silindirik organlar için yarattığını hayal edebilir! Niyeti bu biçimsizlikten okunuyor. Doğanın bize hoşgörü göstermek için yaptığı üremeleri arttıracak şekilde bu yerde tekrarlanan fedakârlıklar, doğayı hoşnut etmeyecektir. Neyse, biz eğitime devam edelim. Eugénie, çaba harcamadan bu boşalmanın ardındaki büyük sırrı kavradı. Şimdiyse ona akıntıları nasıl yönlendireceğini öğretmek istiyorum.

MADAM DE SAINT-ANGE: İkinci de bitmiş hal-desiniz, bu durumda hazırlanmak kız için oldukça zor olacak.

DOLMANCÉ: Katılıyorum. İşte bu yüzden evinizde ya da taşranızda bulunan güçlü bir oğlan çocuğunu bize mankenlik etmesi için çağırtmak isterdim, böylece derslerimizi onun üzerinden gösterebiliriz.

MADAM DE SAINT-ANGE: Elimde tam da ihtiyacınız olan kişi var.

DOLMANCÉ: Bu kişi tesadüfen on sekiz-yirmi yaşlarında, hoş görünümlü, az önce sebze bahçenizde çalışırken gördüğüm genç bir bahçıvan olmasın?

MADAM DE SAINT-ANGE: Augustin! Evet kesinlikle Augustin, aleti otuz santim uzunluğunda, çevresi de yirmi!

DOLMANCÉ: Oh Tanrım! Nasıl bir canavar!.. Peki ya boşaldığında?..

MADAM DE SAINT-ANGE: Oh, sular seller gibi akıyor!.. Gidip Augustin'i çağırtaım.

BEŞİNCİ DİYALOG

*Dolmancé, Şövalye, Augustin,
Eugénie, Madam de Saint-Ange*

MADAM DE SAINT-ANGE, Augustin'i getirir. İşte size bahsettiğim erkek. Haydi dostlar eğlenmeye bakalım. Bu küçük eğlenceler olmadan hayat nedir ki?.. Yaklaş bakalım seni sersem!.. Ah! Ne kadar da aptal!.. Bu koca domuza hemen boşalmamayı öğretmek için altı aydır uğraştığıma ve tek bir ilerleme kaydedemediğimize inanabiliyor musunuz?

AUGUSTIN: Valla Madam! Arada sırada böyle söylüyorsunuz ama şu anda o kadar da kötü değilim; hem sürülecek tarla olduğunda yine de her zaman bana veriyorsunuz.

DOLMANCÉ, *gölerek:* Ah, çekici!.. Sevimli!.. Güzel çocuk, taze olduğu kadar dürüst de... (*Eugénie'yi gösterecek.*) Augustin, işte ekilmemiş bir çiçek tarhı. İşe başlamak ister misin?

AUGUSTIN: Hayda! Beyim, böylesi güzel parçalar bizim için değildir.

DOLMANCÉ: Haydi küçük hanım.

EUGÉNIE, *kızarak*: Oh Tanrım! Utanç içindeyim!

DOLMANCÉ: Bu ürkeklikten sıyrılın. Bütün eylemlerimizi, özellikle hovardalıkla ilgili olanları bize doğa vermiştir, tahmin edebileceğiniz birkaç tür dışında utanç duyacak kimse olmamalı. Haydi Eugénie, bu genç adama orospuymuşsun gibi rol yap. Bir kızın bir oğlana yaptığı tüm kışkırtmalar doğaya bir bağış, bir katkıdır unutmayın; hem bunun doğruluğunu da, doğaya en iyi şekilde hizmet ettiklerini de hemcinsleriniz bize orospuluk yaparak kanıtlarlar: Kısacası düzölmek için doğmuşsunuz ve doğanın bu çağrısına karşı gelenler gün yüzü görmeyi hak etmiyorlar. Bu genç adamın külotunu güzel kalçalarının altına kadar indiriniz, gömleğini de katlayınız ki, önden... ve arkadan bu muhteşem güzellik emrinize amade olsun... Şimdi ellerinizden biri bu geniş et parçasını yakalasın, ki çok geçmeden bu parçanın sizi korkutacağı belli; diğer eliniz de poposunda gezinip, hafifçe kış deliğini okşasın... Evet, aynen böyle... (*Eugénie'ye ne yapması gerektiğini göstermek için, kendisi de Augustin'le bizzat ilgilenir.*) Bu pembe başın derisini iyice sıyrın ki açığa çıksın. Bu deriyi pompaladıktan sonra asla kapatmayın. Açıkta bırakın... Çekerek gerdirin... Evet böyle! Derslerimin etkisini anlıyor musunuz şimdi?.. Ya sen çocuğum, ellerini böyle boş bırakma, ilgilenecekleri bir şey yok mu?.. Ellerini bu güzel göğüslerin, bu güzel kalçaların üzerinde gezdir...

AUGUSTIN: Beyim, bana bu kadar zevk veren küçük hanımı öpebilir miyim?

MADAM DE SAINT-ANGE: Eh öp tabii embesil,

ne kadar istersen o kadar öp. Seninle yataarken beni öpmüyor musun?

AUGUSTIN: Of! Ne güzel dudaklar!.. Ne kadar taze!.. Sanki bahçemizdeki gülleri koklamak gibi! (*Kalkmış aletini göstererek.*) Bakın beyim, yaptığı etkiyi görüyor musunuz!

EUGÉNIE: Ah Tanrım! Nasıl da büyüyor!..

DOLMANCÉ: Şimdi hareketlerinizi daha düzenli, daha enerjik yapın... Bir dakikalığına yerinizi bana bırakın ve nasıl yaptığımı izleyin. (*Augustin'i sıvazlar.*) Hareketlerimin ne kadar kararlı ama bir o kadar da yumuşak olduğunu görüyor musunuz?.. İşte, alınız ve özellikle başını kapatmamaya dikkat ediniz... Güzel! Bütün gücünüzle. Şimdi bakalım gerçekten de aleti şövalyeninkinden daha mı büyükmüş.

EUGÉNIE: Ona ne şüphe. Gördüğünüz üzere kavrayamıyorum bile.

DOLMANCÉ, *ölçer*: Evet, haklısınız. Otuz uzunluğu, yirmi çevresi. Hiç bu kadar büyüğünü görmemiştim. İşte mükemmel alet diye buna denir. Yani siz bunu kullanıyor musunuz Madam?

MADAM DE SAINT-ANGE: Bu bölgede kalırken her akşam düzenli olarak kullanıyorum.

DOLMANCÉ: Umarım götten alıyorsunuzdur, değil mi?

MADAM DE SAINT-ANGE: Amıma kıyasla biraz daha sıklıkla alıyorum.

DOLMANCÉ: Oh, Lanet Tanrı! Nasıl bir şehvet!.. Eh, açıkçası ben dayanabilir miyim bilmiyorum.

MADAM DE SAINT-ANGE: Kendinizi sınırla-

mayın Dolmancé. Benimkine girdiği gibi sizin götünüze de girer.

DOLMANCÉ: Göreceğiz. Sanıyorum ki Augustin'im beni arkadan becermekle onurlandıracaktır. Ben de ona aynı şekilde karşılık vereceğim; neyse şimdi derse devam edelim... Haydi Eugénie, yılan zehrini kusacak: Kendinizi hazırlayın. Bu devasa organın başına gözlerinizi dikin ve boşalma başlamadan önce aletin şişip o en güzel kırmızı rengini aldığını gördüğünüzde hareketlerinizi olanca gücünüzle arttırın. Boşalma başlamadan önce anüsü okşayan parmaklarınız olabildiğince içeri doğru girmeli. Tüm bedeninizi sizden zevk alan bu hovardaya teslim edin. Emmek için dudaklarını arayın. Kısacası cazibenizi elleri arasına bırakın... İşte zaferiniz Eugénie, boşalıyor.

AUGUSTIN: Ah! Oh! Oh! Küçük hanım, ölüyorum galiba!.. Dayanamıyorum!.. Haydi biraz daha hızlı sizden rica ediyorum... Oh Tanrım! Başım dönüyor!..

DOLMANCÉ: Hızlanın Eugénie, daha da hızlı! Ondan hiçbir şeyi sakınmayın, sarhoşlukta yüzüyor... Oh! O nasıl bir sperm bolluğu öyle!.. Nasıl bir şehvetle fişkırıyor!.. İlk atışın izlerini görüyor musunuz: On adımdan daha uzağa attırdı... Siktiğiminki! Oda spermle doldu!.. Böylesine bir boşalmayı hayatımda görmedim ve bu akşam sizi becerdiğini söylediniz değil mi Madam?

MADAM DE SAINT-ANGE: Dokuz ya da on kez sanırım; Saymayı bırakalı çok oldu.

ŞÖVALYE: Güzel Eugénie, her tarafınız dölle kaplandı.

EUGÉNIE: Döle boğulmak isteyen bendim. (*Dolmancé'ye hitaben*) Eh sevgili öğretmenim, memnun musun?

DOLMANCÉ: Başlangıç için kesinlikle memnunum; ancak hâlâ es geçtiğiniz birkaç nokta var.

MADAM DE SAINT-ANGE: Bekleyin; kız deneyim kazandıkça eksiklerini tamamlayacaktır. Bana gelince, itiraf etmeliyim ki, Eugénie'nden oldukça mutluyum. En güzel mutlulukların habercisi ve şimdi onu başka bir gösteriyle eğlendirmemiz gerektiğine inanıyorum. Götteki bir yarağın etkisini ona gösterelim. Dolmancé, size benimkini sunuyorum. Bu sırada kardeşimin kollarında olacağım: O beni önden becerirken, siz de arkadan becereceksiniz; Eugénie yarağınızı kıvama getirecek, benim götüme yerleştirecek, bütün hareketlerini düzenleyecek ve inceleyecek, bütün bu işleme aşına olduktan sonra onu bu Herkül'ün muazzam yarağına bırakacağız.

DOLMANCÉ: Bu fikir beni sabırsızlandırdı. Birazdan bu küçük güzel kıçın gözlerimiz önünde cesur Augustin'in şiddetli darbeleriyle yırtılmasını izleyeceğiz. Önerinize katılıyorum Madam, ancak size iyi muamele etmemi istiyorsanız bir şart koymama izin verin: İki el hareketiyle sikini yeniden kaldırabileceğim Augustin de ben sizi becerirken beni düzsün.

MADAM DE SAINT-ANGE: Bu düzenleme hoşuma gitti. Kârda olacağım, üstelik bu dersle öğrencime iki ders vermişiz gibi olacak.

DOLMANCÉ, *Augustin'inkini kavrayarak*: Buraya gel koca oğlan, seni yeniden canlandırayım... Ne kadar da güzel!.. Öp beni dostum... Döller yüzünden hâlâ ıslaksın ve senden istediğim daha da çok döl... Oh Lanet Tanrı! Yarağını sıvazlarken götünü pompalamam gerek!..

ŞÖVALYE: Yaklaş kardeşim. Dolmancé ve senin is-

teklerinizi karşılayabilmek için bu yatağa uzanıyorum. Sen de benim kollarım üzerine uzanıp o güzel poponu açabildiğin kadar açıp Dolmancé'ye sunacaksın... Evet, işte böyle: Artık başlayabiliriz.

DOLMANCÉ: Hayır henüz değil: Beni bekleyin. Öncelikle kız kardeşine arkadan sokmam gerek, ardından Augustin bana koymalı. Sonrasında sizi birleştireceğim: Benim parmaklarım sizi birbirinize bağlayacak. Hiçbir kuralı atlamayalım: Bir öğrencinin bizi izlediğini ve ona doğruyu öğretmemiz gerektiğini unutmayalım. Eugénie, ben bu muazzam aleti şekillendirirken sen de buraya gelip beni sıvazla. Yarağımı alıp hafif hareketlerle poponuza sürterseniz kalkacaktır... (*Denileni yapar.*)

EUGÉNIE: İyi yapılabiliyor muyum?

DOLMANCÉ: Hareketleriniz hep biraz ürkek. Sıvazladığınız yarağı daha iyi kavrayın Eugénie. Mastürbasyon hoş değilse alınan zevk de düşer, bu durumda alete yardım eden elin vücudun diğer noktalarına kıyasla çok daha hızlı çalışması gerekir... Güzel! Böylesi daha iyi!.. Arkayı biraz daha ayırın, her darbeye sikimin başı kıcınızın deliğine dokunuyor... Evet, işte böyle!.. Bu arada siz de kız kardeşinizi okşayın şövalye: Birazdan sana katılacağız... Oh! Güzel! İşte erkekliğim kalktı... Haydi, kendinizi hazırlayın Madam. O mükemmel kıcınızı benim pis arzularım için açın. Yarağı yönlendir Eugénie. Elinin onu deliğe doğru yönlendirmesi ve içine sokması gerek. Elindeki içeri girer girmez Augustin'inkini kavrayıp onu da benim içime kadar sokacaksın. Çırakların görevi budur. Bütün bunlardan öğrenilecek çok şey var. İşte seni bu işlere koşma sebebim de bu.

MADAM DE SAINT-ANGE: Popom seni tatmin ediyor mu Dolmancé? Oh meleğim! Seni ne kadar arzuladığımı, senin gibi bir kulamparanın beni götten düzmesini ne kadar zamandır istediğimi bir bilseydin!

DOLMANCÉ: Dilekleriniz yerine getirilecek Madam; ancak bir anlığına putumun önünde diz çökmeme izin verin: Derinliklerindeki mabede ilerlemeden önce onu kutsamak istiyorum... Nasıl da ilâhi bir kış!.. Onu öpeceğim!.. Binlerce kez yalayacağım onu!.. Alın, işte dediğiniz yarak!.. Yarağımı hissediyor musun seni sürtük? Söyle hadi, söyle. İçinde nasıl da büyüdüğünü hissediyor musun?..

MADAM DE SAINT-ANGE: Oh! Sok onu içime, bağırsaklarıma kadar sok!.. Ah nasıl bir şehvet, hükümdarlığın neresidir!

DOLMANCÉ: Ah işte bugünlerde düzdüğüm en güzel göt. Ganymedes'in kendisinden bile daha da kutsal! Haydi Eugénie, şimdi sizin de yardımınızla Augustin beni becerecek.

EUGÉNIE: İşte, onu size getiriyorum. (*Augustin'e hitaben.*) Al güzel meleğim, delip geçmen gereken deliği görüyor musun?

AUGUSTIN: Gayet iyi görüyorum... Vay anasına! Ne kadar da geniş!.. Size girmekten daha rahat olacak bu deliğe girmem. Daha iyi girebilmem için beni öpün.

EUGÉNIE, *onu sararak*: Oh yeter ki iste, o kadar tazesin ki!.. Ama bir yandan da ittir!.. Başını çabucak yuttu bile!.. Ah, sanırım gerisini getirmekte zorlanmayacaksın...

DOLMANCÉ: İttir dostum, ittir... Gerekliyorsa yırt beni... Al, işte götüm, emrine amade... Of Lanet Tanrı!

Nasıl da sopa gibi!.. Böylesini hiç almamıştım... Ne kadarı dışarda kaldı Eugénie?

EUGÉNIE: Neredeyse beş santim kadar!

DOLMANCÉ: O halde yirmi beşini götüme aldım demek! Nasıl bir zevk!.. Ah beni patlattı, daha fazla alamayacağım! Haydi Şövalye hazır mısınız?..

ŞÖVALYE: Dokun da ne düşündüğünü söyle.

DOLMANCÉ: Buraya gelin çocuklar, sizi birleştireyim... Bu kutsal ensest ilişkiyi gerçekleştirmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım. (*Şövalyenin yarağını kız kardeşinin amına sokar.*)

MADAM DE SAINT-ANGE: Oh! Dostlar, sonunda iki taraftan da sikiliyorum... Oh Lanet Tanrı! Nasıl bir zevk!.. Hayır, yeryüzünde bunun eşi benzeri olamaz... Oh! Sikin! Böylesi bir zevki tatmamış kadınlara acıyorum!.. Okşa beni Dolmancé, sars beni... Şiddetli sarsıntılarla kardeşimin palasına doğru ittirerek zorla beni ve sen Eugénie, beni seyret. Gel de ahlaksızlık içindeki halime bak. Gelip benden, kendinden geçerek tat almayı, büyük bir zevkle haz almayı öğren... Seyret aşkım, tek seferde neler yaptığıma bak: Skandal, ayartma, kötü örnek olma, ensest, zina, ters ilişki!.. Ey Şeytan! Ruhumun tek ve eşsiz tanrısı, daha fazlası için bana ilham ver, kalbime karşı gelebileceğim yeni sapkınlıklar göster; sonra bak nasıl da uyacağım dediklerine!

DOLMANCÉ: Ah seni gidi şehvet düşkünü! Nasıl da spermlerimi harekete geçiriyorsun, kışından ve çevresinden yayılan sıcaklıkla onları boşalmaya zorluyormuşsun gibi!.. Bir saniyede beni harekete geçirdin... Eugénie, sikicimin erkekliğini kızıştır. Böğrüne bastır, kalçalarını

arala. Artık titreşimle arzuları harekete geçirme sanatını biliyorsun... Tek amacın beni siken yarağa güç vermek... Hissediyorum, şimdi hareketleri daha canlı... Sürtük, götümün bana veremediklerini senden sağlıyorum, aslında hepsini götüme borçlu olmayı isterdim... Şövalye, kendini bıraktığını hissediyorum... Beni bekle!.. Bizi bekle!.. Oh dostlar, birlikte boşalalım: Hayattaki en büyük mutluluk bu!..

MADAM DE SAINT-ANGE: Oh, sakin! Sकिन beni! Ne zaman isterseniz boşalınız... Ben artık dayanamıyorum! Siktiğimin çift adlı Tanrısı!.. Lanet kerhaneci Tanrı!.. Boşalıyorum! Üzerime boşalın dostlar... Orosunuzu sırlısıkla edin... Döllerinizin köpüklü akıntılarını son damlasına kadar cayır cayır yanan ruhuma boşaltın: Fahişeniz döllerinize sahip olmak için var sadece!.. Ah! Ah! Oh! Sik!.. Sकिन beni! Nasıl inanılması güç bir şehvet patlaması!.. Ölüyorum galiba! Eugénie, bırak da seni öpeyim, yiyeyim, kendiminkileri akıtırken senin zevk sularını yalayıp yutayım!.. *(Augustin, Dolmancé ve Şövalye hep birlikte hareket ederler. Böyle anlarda monoton olma kaygısı, her biri diğerine benzeyecek diye ifadelerimizi ortaya çıkarmaktan bizi alıkoyuyor.)*

DOLMANCÉ: İşte, hayatımda yaşadığım en iyi sikişmelerden biri. *(Augustin'i göstererek.)* Şu herif içimi spermle doldurdu!.. Ancak benimkileri de size iyice aktardım Madam!..

MADAM DE SAINT-ANGE: Ah, bana anlatmayın. Sırlısıkla oldum.

EUGÉNIE: Ben aynı şeyleri söyleyemeyeceğim! *(Güle oynaya dostunun koluna girerek.)* Pek çok günah iş-

lediğini söylemiştin güzelim. Ancak Tanrı'ya şükür bence tek bir günahın yok! Bir tane bile! Ah! Daha uzun süre bunun ekmeğini yesem bile asla bırakamayacağım.

MADAM DE SAINT-ANGE, *kahkahayı koyuvererek*: Seni gidi gülünç yaratık!

DOLMANCÉ: Nasıl da çekici!.. Buraya gelin de sizi pataklayayım küçük kız. (*Kıçına şaplak atar.*) Birazdan size de sıra gelecek, öpün beni.

MADAM DE SAINT-ANGE: Şu andan itibaren sadece kızla ilgilenmeliyiz. O kısmı kardeşim düşünsün, onun avı. Bu bakireyi iyice incele, birazdan sana ait olacak.

EUGÉNIE: Oh hayır, önden olmaz: Canım çok yatacak. Dolmancé'nin yaptığı gibi, arkadan istediğiniz kadar sokabilirsiniz.

MADAM DE SAINT-ANGE: Saf ve tatlı kız! Başkalarından zorlukla elde edilebilecek şeyi size kendi elleyle sunuyor!

EUGÉNIE: Ah! Biraz acı duyacağım herhalde; çünkü bu işi yapmanın büyük bir suç olduğunu işittim; özellikle de erkek erkeğe, Dolmancé ve Augustin'in yaptıkları gibi uygulandığında büyük suç; beni bu konuda rahatlatmadınız. Söyleyin beyler, felsefeniz böylesi ihlalleri nasıl açıklıyor. Çok korkunç bir şey olmalı değil mi?

DOLMANCÉ: En temel noktadan başlayalım Eugénie; şunu unutmayın, hovardalıkta berbat hiçbir şey yoktur; çünkü hovardalığın esinlendiği her şey doğada da bulunur. En sıra dışı, garip, bütün yasaları ve insani kurumları hayrete düşüren eylemler (bunlar tanrısal şeyler olduğundan hakkında konuşmayacağım), hiçbirisi kötü de-

ğildir Eugénie ve hepsinin örnekleri doğada vardır. Üstü kapalı bahsettiğiniz şey de Babil'deki esareti sırasında sıkıcı hayatını derleyen bilgisiz bir Yahudi'nin Kutsal Kitap adındaki yavan bir romanından çıkıyor olmalı güzel Eugénie; ancak burada anlatılanlar gerçek değildir. Bu yoldan sapmış şehirlerin ya da daha çok köylerin yakılarak cezalandırıldığı kanısına kapılmak oldukça yanlıştır. Sodom ve Gomore de, eski yanardağ kraterleri üzerine inşa edilmiş İtalyan şehirlerinin Vezüv'ün lavlarıyla yutulması gibi can verdiler. İşte mucize dedikleri şey bu... Avrupa'nın bir bölümünde geçen bu kadar basit bir olay insanların kötülüğüne bağlanarak, kendilerini doğanın fantezisine bırakan bu kişilerin işkence ateşiyle barbarca yakılmasına sebep oldu.

EUGÉNIE: Oh, ne kadar doğal!

DOLMANCÉ: Elbette doğal, sonuna kadar bunu iddia ediyorum. Doğanın iki ağzı yok ki birinin bir gün örnek gösterdiği bir şeyi, ertesi gün diğeri cezalandırsın. Ayrıca aklını bu cinnetle çelenlerin, organlarınca yönlendirildiği de barizdir. Bu duyguyu aforoz etmek ya da cezalandırmak isteyenler, bunun üremeyi tehdit ettiğini söylerler. Nasıl da sabit fikirliler, üremek dışında akıllarında başka bir şey olmayan bu embesiller, olan bitenin suç olduğu dışında başka bir şey düşünemiyorlar! O halde bu durum, doğanın ona inanacak daha çok insana sahip olmak istediğini mi gösterir? Bu saçma üreme meselesi yüzünden her seferinde durup, yaptığımızın bir rezalet olduğunu mu düşünmeliyiz? İkna olmak için, bir anlığına, doğanın işleyişini ve yasalarını düşünelim. Doğa yaratmaktan başka bir şey yapmasa ve yarattığını da asla

yok etmeseydi, bu kötü safsatacıların durmaksızın üreme üzerine söylediklerine inanabilir ve ardından üremeye karşı çıkmanın bir vahşet olduğu konusunda onları onaylayabilirdim. Öyle baktığımızda bile, yok etmenin de var etmek kadar doğanın planlarıyla iç içe olduğunu görmüyor muyuz? Bu işlemler, samimi bir şekilde birbiri üzerinde hak iddia edemese bile, birbirine bağlı ve kenetli değil mi? Yıkım olmadan hiçbir şeyin doğmayacağı ya da canlanamayacağı kanıtlanmış olmuyor mu? O halde yıkım da doğum gibi doğanın yasalarından biridir.

Bu ilkeyi doğru kabul edersek, o zaman yaratmayı reddederek doğayı nasıl aşağılayabilirim ki? Az önce kanıtladığım gibi yaratmayı reddetmekte bir kötülük varsa, hiç şüphesiz doğa yasalarında bulunan yok etmenin kötülüğünün yanında son derece önemsiz kalacaktır. Bir yandan, bu kaybı doğanın bana verdiği bir eğilim olarak kabul eder, diğer yandan onu inceleyip bunun doğa için gerekli olduğunu görür ve kendimi teslim ederek kötü bir şey yapmadığımı anlarsam suç bunun neresinde size sorarım? Ancak sadece aptallar ve doğum taraftarları, ki bu iki sözcük eşanlamlıdır, bu üretici dölün böğrünüze yerleşirken tek amacının çoğalma olduğunu söyleyeceklerdir: Bunun kötü yönlendirilmesi bir suçtur. Bunun tersini kanıtladım; çünkü bu kayıp bir yıkım demek değildir; dahası kayıptan çok daha önemli olan yıkım da bir suç teşkil etmez. İkinci olarak, doğanın, bu dölün sadece ve sadece üremeye yönelik olmasını istediği de bir yanıdır. Eğer böyle olsaydı doğa, deneyimle de kanıtladığımız üzere bu sıvıyı ne zaman ve nerede istersek, örneğin rüya görürken ya da bir şeyleri hatırladığımızda olduğu gibi akıtabilme-

mize izin vermez ve cinsel birleşme olmaksızın kaybına da karşı çıkardı. Kısacası böylesine değerli bir sıvının üreme çanağı dışında başka bir yere akmasına izin vermezdi. Bizi böylesi bir şehvetle taçlandırmayı kesinlikle istemez, bizi buna saygı göstermekten alıkoyardı; çünkü ihlallerimizle onu boğarken de bize zevk vermeyi kabul ettiğine inanmak akla yatkın değil. Haydi, biraz daha ileri gidelim. Kadınlar sadece üremek için doğmuş olsalardı, ki bu üreme doğa için çok değerli olsaydı kesinlikle doğanın hoşuna giderdi, bir kadın ne kadar uzun ömürlü olursa olsun, bütün kesintiler yapıldıktan sonra hayatının ancak yedi yılı boyunca bir benzerine hayat vermeyi başarabilmesi mümkün olur muydu? Nasıl olur! Doğa üremeye karşı açgözlüdür ve buna karşı çıkan her şey ona göre bir tehdittir. Yüz yıl süren bir yaşamda üremeye odaklanmış bir seks ancak yedi yıl sürebilir! Doğa üremek dışında bir şey istemeyecek ve üreme için erkeğe verdiği tohumları erkek, canı ne zaman isterse o zaman boşaltıp yok edecek, böyle bir şey mümkün mü! Bu boşalmadan da, üremeye dönük kullanımdan da aynı zevki alacak ve bunda asla bir sakınca görmeyecektir!..

Böylesine saçmalıklara inanmayı keselim dostlar: Bunlar sağduyuya zarar verir. Ah! Doğayı öfkeliendirmektense tam tersine kulamparacılık ve lezbiyenliğin ona hizmet ettiğine kendimizi inandıralım, hatta kararlılıkla bu bağı reddederek doğa için döl israfından başka bir şey olmayacak evlatlar dünyaya getirmeyerek iyi de yapmış oluyoruz. Kendimizi kandırmayalım, üreme işi asla doğa yasalarından biri olmadı; ancak hoşgörü gösterdiği bir eylem olduğunu söylemiştim. Eh! Yeryüzünden insan ır-

kının silinmesi ya da yok olması niye umurunda olsun ki! Hatta başımıza böyle bir felaket gelirse, her şeyin yok olacağına kendimizi inandırışımızdaki kibirle alay eder! Yok olduğumuzun farkına varmaz bile. Yok olup gitmiş pek çok ırk olduğunu bilmiyor muyuz ki? Buffon çoğundan bahseder ve doğa böylesine önemli bir kayıp karşısında sessiz kalarak pek de ilgili görünmüyor. Bir tür yeryüzünden silindi diye ne hava daha az saf, ne yıldızlar daha az parlak, ne de evrenin işleyişi daha az düzenli olur. Bu durumda, üremek için çalışmayanların ya da üremeyi yolundan saptıranların suçlu olacağına inanmak nasıl bir salaklıktır! Artık gözümüzü açalım, bu konuda örnek halklar hatalarımız hakkında bilinçlenmemiz için bize yardım etsin. Bu sözde suç sayılan sodomi, yeryüzündeki tüm tapınak ve adak yerlerinde yapılmıştır. Yunanlar bunun bir erdem olduğuna inanıyorlardı, hatta Venüs Callipyge adı altında bir de heykel dikmişlerdi. Roma, yasalarını düzenlemek için Atina'ya gitmiş ve orada bu kutsal zevki öğrenip geri dönmüştür.

İmparatorluk adı altında ne ilerlemeler kaydedildiğini görmüyor musunuz! Roma kartalının himayesindeki topraklarda sodomi dünyada bir uçtan diğer uca kadar yayıldı. İmparatorluk yıkıldıktan sonra hükümdarlığa sığındı, İtalyan sanatını takip etti ve uygarlaştığımızda da bize ulaştı. Ne zaman bir yarıküre keşfettiyssek, orada sodomi bulduk. Cook yeni bir dünyaya her demir atışında eşcinselliğin orada hüküm sürdüğünü görüyordu. Balonlarımız Ay'a ulaşabilirse orada da aynı manzarayla karşılaşacaklardır. Zevkli bir uğraş, haz ve doğanın çocuğu, insanın olduğu ve olabileceği her yerde var olacak, sunakları

oralara da dikilecektir! Ah dostlar, düşünün ki bir erkek götten aldığı zevki amcığa tercih ettiği; sayesinde iki zevki birden tattığı genç adamı, kendisine iki katı zevk vaat eden bir adamı, hem sevgili hem metres olarak genç bir kıza tercih ettiği için canavar ilan edilip öldürölüyor... Bu kadar saçma başka bir şey olabilir mi! Karşı cinsin rolüne soyunmak istemek hainlik, canavarlık olur öyle mi! Eh! O halde doğa onu neden böyle bir zevki hissedecek şekilde yarattı?

Sodomi yapanları inceleyin. Onları gözlemlediğiniz zaman böylesi bir zevki tatmamış erkeklere kıyasla çok daha farklı olduklarını göreceksiniz. Onların popoları daha beyaz, daha tombuldur. Kışları tek bir kılla bile gölgelenmemiştir; içi öylesine hassas, öylesine iç gıcıklayıcı ve narin bir zarla döşenmiştir ki, bir kadının vajinasının içine benzemektedir. Bu adamların karakteri de diğerlerinden farklıdır, daha gevşek, daha uysaldırlar. Onlarda kadınların neredeyse tüm ahlaksızlıklarını ve erdemlerini bulabilirsiniz. Kadınların zayıflıkları bile vardır onlarda. Hepsinin kadınsı hal ve hareketleri, bazılarının kadınsı yüz hatları vardır. O halde doğanın onları böylesine kadına özdeş yaratıp, sonra da zevkleri için yargılaması mümkün müdür? Bu erkeklerin diğerlerinden farklı bir sınıf olduğu ve doğanın üremeyi düşürmek için onları yarattığı bariz değil mi? Ah sevgili Eugénie! Kocaman bir yarak arkamızı doldurduğunda ne kadar da keyiflendiğimizi bir bilseydiniz. Taşaklarına kadar zorladığında insanın içi, o hararetle pırpır eder. Ya baş derisini sonuna kadar çekip, tekrardan kıllarına kadar soktuğunda alınan zevk! Hayır, hayır yeryüzünde böylesi başka bir zevk yoktur: Filozof-

lara, kahramanlara özgü kutsal bir hazdır bu, zaten dünyada tapabileceğimiz tanrılar da bunlardır.*

EUGÉNIE, *heyecanla*: Ah dostlar! Götümden düzün beni!.. Alın, işte kığım... Onu size sunuyorum!.. Sikin beni, boşalayım!.. *(Bunları sayıklayarak Madam de Saint-Ange'in kollarına düşer. Madam de Saint-Ange ona sarılıp öper ve bu genç kızın kalkık böğrünü Dolmancé'ye sunar.)*

MADAM DE SAINT-ANGE: Muhteşem eğitmen, böylesi bir öneriye karşı koyabilir misiniz? Bu yüce kık aklınızı çelmiyor mu? Bakın nasıl da esniyor, nasıl da açılıyor!

DOLMANCÉ: Beni affedin güzel Eugénie. Ancak bunu gerçekten istiyorsanız bile yaktığım ateşi söndürecek kişi ben olmayayım. Sevgili çocuğum, benim gözümde bir kadın olmanız büyük haksızlık. Bütün engelleri unutup bekâretinizi bozabilmeyi isterdim. Ama bu noktada durayım ben. İhtiyacınızla Şövalye ilgilenecektir. Bu sırada takma dildoyla donanmış kız kardeşi ise, götüne en acımasız darbeleri indirecek, bir yandan da kendi kıcını Augustin'e sunacaktır. Tabii ki ben de Augustin'i götten düzüyor olacağım. Hislerimi sizden saklamayacağım, bu genç oğlanın götü bir saattir dikkatimi çeliyor ve artık bana yaptıklarını ona ödetmek istiyorum.

EUGÉNIE: Düzenlemeyi kabul ediyorum; ancak gerçeği söylemek gerekirse Dolmancé, bu açık yürekli itirafınız pek yakışık almadı.

DOLMANCÉ: Binlerce kez özür dilerim küçük ha-

* Bu eserin devamında aynı konu hakkında çok daha geniş açıklamaları içeren bir yazı vaat ettiğimizden, bu noktada kısa bir açıklama ile yetinildi.

nım; ancak biz oğlancı erkekler, ilkelerimizi açıklarken sadece açıkyürekli ve kusursuz davranırız.

MADAM DE SAINT-ANGE: Yine de açıkyürekli-lik sıfatı sizin gibi sadece arkadan koyanlar için pek geçerli değil.

DOLMANCÉ: Biraz kallesçe, evet biraz yanlış. Siz buna inanıyor olmalısınız. Eh Madam, size bu karakterin toplumun vazgeçilmezi olduğunu gösterdim. En büyük ilgileri bizi görmezden gelmek olan, aslında sahip olmadıkları erdemleri bize sunmak için kendi kusurlarını saklayan insanlarla aynı ortamda yaşamaya mahkûm olmak ve onlara açıkyüreklilik göstermek kadar bizi tehlikeye atacak başka bir şey yoktur; çünkü biz onlara, onların bize vermeyi reddettiği tüm üstünlükleri üzerimizde kullanmaları için izin veriyoruz ve bu durumda sahtekârlık ortaya çıkıyor. Örtbas etmek ve ikiyüzlülük toplumun bize dayattığı ihtiyaçlar: Buna teslim olmalıyız. İzin verin de size bir örnekle durumu açıklayayım Madam: Şüphesiz yeryüzünde bundan daha ahlaksız bir varlık yoktur. Çağdaşlarım bununla kandırılıyor. Onlara benim hakkımda ne düşündüklerini sorun, bütün kıymetli zevklerimin hepsi suça batmışken, yine de size benim ne kadar ahlaklı bir adam olduğumu söyleyeceklerdir.

MADAM DE SAINT-ANGE: Ah, beni acımasız şeyler yaptığınıza inandıramazsınız.

DOLMANCÉ: Sadece acımasız olsa... Açıkçası Madam, korkunç şeyler yaptım.

MADAM DE SAINT-ANGE: Eh, evet, günah çıkarttığı papaza konuşanlar gibisiniz: “Ayrıntılar gereksiz Efendim. Cinayet ve hırsızlık dışında her şeyi yaptığımı emin olabilirsiniz!”

DOLMANCÉ: Evet Madam, aynen böyle söyledim; ancak istisnaları da ekleyerek...

MADAM DE SAINT-ANGE: Nasıl yani! Sizi ho-
varda sizi, yoksa siz hepsini mi...

DOLMANCÉ: Evet Madam, hepsini yaptım. Benim yaradılışımdaki ve benim ilkelerime sahip birinin herhangi bir şeyi reddetmesi mümkün mü?

MADAM DE SAINT-ANGE: Oh! Haydi düz-
şelim!.. Bu konuşmalardan sonra artık daha fazla dayanamayacağım. Bu konuya tekrar döneceğiz Dolmancé; ancak itiraflarınızı daha iyi dinlemek için *aklım başımda* olsun istiyorum. Erekte olduğunuzda korkunç şeyler söylemeyi seviyorsunuz ve belki bize, gerçeklerden bahsetmek yerine hayal gücünüzde parlayan gösterişli hovar-
dalık bilgilerini sunmaya kalkabilirsiniz. (*Yerlerini alırlar.*)

DOLMANCÉ: Bekle şövalye, bekle. Onu bizzat ben sokacağım; ancak öncesinde yapacaklarım için güzel Eugénie'den beni affetmesini istiyorum, onu kamçılamam gerekiyor. (*Kızı kamçılılamaya başlar.*)

EUGÉNIE: Bu töreni gayet gereksiz buluyorum... Bunun sadece şehvetinizi tatmin ettiğini itiraf edin Dolmancé; bunu benim yararına yapıyor havasına girmeyin.

DOLMANCÉ, *vurmaya devam ederek*: Ah birazdan bana söylersiniz söyleyeceklerinizi!.. Henüz bu ön hazırlık hakkında bilginiz yok... Haydi, haydi küçük sürtük, cezanızı çekeceksiniz!

EUGÉNIE: Oh Tanrım! Nasıl da hızlı!.. Popom ateş gibi oldu!.. Ama canımı acıtıyorsunuz!..

MADAM DE SAINT-ANGE: Öcünü alacağım

aşkı. Ona bunu ödedeceğim. (*Dolmancé'ye vurmaya başlar.*)

DOLMANCÉ: Oh, bütün kalbimle. Eugénie'den sadece tek bir dileğim var. Kendimin ne kadar hızlı kamçılanmasını istiyorsam onu da öylesine güçlü dövüyorum. Doğa yasalarına uyarkenki halimi görün, işte böyle; ancak bekleyin bir dakika, düzene girelim. Eugénie sizin böğrünüze çıksın Madam. Tıpkı annelerinin sırtlarında taşıdıkları çocuklar gibi boynunuza sarılsın. Böylece elimin altında iki kış birden olacak. İkisine birden kötek atacağım. Şövalye ve Augustin ikisi birlikte kışıma vurarak yaptıklarını bana ödedecekler... Evet, işte böyle... Oh! İşte!.. Nasıl bir zevk!

MADAM DE SAINT-ANGE: Hareketlerinizi bu küçük sürtükten sakınmayınız, sizden rica ediyorum; nasıl ki ben sizden merhamet dilenmiyorum, o da dilene mesin.

EUGÉNIE: Ah! Ah! Ay! Sanırım kanıyorum.

MADAM DE SAINT-ANGE: Poponu renklendirerek süsleyecek... Dayan meleğim dayan. Unutma, büyük acılar bizi daima zevke götürür.

EUGÉNIE: Açıkçası daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum.

DOLMANCÉ, *bir anlığına durup düşünceli bir şekilde eserini inceler, sonra kaldığı yerden devam ederek*: Altmış tane daha Eugénie. Evet evet, poponun iki tarafına da altmış tane daha!.. Oh! Sizi gidi yosmalar! Şimdi nasıl da zevk alacaksınız düzülmekten! (*Pozisyonu bozarlar.*)

MADAM DE SAINT-ANGE, *Eugénie'nin kalçalarını inceleyerek*: Oy zavallı küçüğüm, kalçaların nasıl da

kana bulanmış!.. Hayvan! Yaptığın zalimlikleri öpmekten ne kadar da zevk alıyorsun!

DOLMANCÉ, *aletini sıvazlayarak*: Evet hislerimi saklayacak değilim ve daha da zalim olsaydım beni daha da ateşlendirecekti.

EUGÉNIE: Oh! Resmen bir canavarsınız!

DOLMANCÉ: Öyleyimdir.

ŞÖVALYE: En azından iyi niyetli!

DOLMANCÉ: Haydi kızı arkadan becerin şövalye.

ŞÖVALYE: Yanlardan tut, ben de üç ikiye içine gireyim.

EUGÉNIE: Aman Tanrım! Sizin Dolmancé'nin-
kinden bile büyük!.. Sanki içimi yırtıyorsunuz şövalye!..
Acıyın bana lütfen, yalvarırım!..

ŞÖVALYE: Bu mümkün değil meleğim. Amacıma ulaşmam gerek... Unutmayın ki ben de burada eğitmenimin gözleri önündeyim: Derslerine yaraşır davrandığımı göstermem gerek.

DOLMANCÉ: İşte böyle!.. Anüsün çeperine çarpan bir yarağın kıllarını görmek inanılmaz derecede hoşuma gidiyor... Haydi Madam, siz de kardeşinizi düzün... İşte böyle, Augustin'inki de size girmek için hazır ve ben de sizin düzücünüzü yalnız bırakmayacağım... Oh! Güzel! Sanırım sırayı tamamladık gibi. Artık boşalmaktan başka bir şey düşünmeyelim.

MADAM DE SAINT-ANGE: Şu küçük şıfırtıya da bakın, nasıl da kıvranıyor.

EUGÉNIE: Benim suçum mu? Zevkten ölüyorum!.. Önce kırbaçlanmak... şimdi bu koca yarak... ve bu sırada beni okşayan güzelim şövalye!.. Aşkım, güzelim, daha fazla dayanamayacağım!..

MADAM DE SAINT-ANGE: Tanrım! Ben de sana katılsam iyi olacak, boşalıyorum!..

DOLMANCÉ: Biraz birlik dostlar. İki dakika beni beklerseniz, hep birlikte hareket etmiş oluruz.

ŞÖVALYE: Artık vakit yok. Döllerim güzel Eugénie'nin kışına akıyor... Ölüyorum galiba! Oh! Lanet Tanrı aşkına! Nasıl bir zevk!

DOLMANCÉ: Ben de size katılıyorum dostlar... Ben de... Döl görmek beni kör ediyor...

AUGUSTIN: Ben de!.. Ben de!..

MADAM DE SAINT-ANGE: Nasıl bir manzara!.. Bu herif kışımı doldurdu bile!

ŞÖVALYE: Hemen bideye gidin hanımlar, hemen bideye!

MADAM DE SAINT-ANGE: Ben gitmeyeceğim, açıkçası böylesi daha güzel, kışımdeki menileri hissetmekten hoşlanıyorum: Yapabildiğim kadar içimde tutuyorum.

EUGÉNIE: Açıkçası benim aklım karışmaya başladı... Şimdi bana söyleyin dostlar, bir kadın önceden düzülmüş olsa bile, ardından gelen teklifleri de daima kabul etmek zorunda mıdır?

MADAM DE SAINT-ANGE: Elbette şekerim, her zaman. Hatta daha fazlasını yapmalıdır: Böylesine düzülme gayet hoş olduğundan, olabildiğince bundan istifade etmelidir; ancak kadın kendisini eğlendiren kişiye bağlıysa, onun lütfunu ya da hediyesini istiyor veya ondan iyilik görmeyi bekliyorsa kendini ağırdan satıp, karşısındakinin baskı yapmasına izin vermelidir. Bu gibi durumlarda, bu işten zevk alan bir erkeği daha fazla ateşlendirmek ga-

yesiyle reddeden becerikli bir kadının karşısında kendini paralamayacak tek bir erkek yoktur. Kadın, istediği zaman uysallık sanatını icra etmekte becerikliyse, ondan tüm istediğini elde edecektir.

DOLMANCÉ: Pekâlâ küçük melek, fikrin değişti mi bakalım? Hâlâ ters ilişkinin bir suç olduğunu düşünüyor musun?

EUGÉNIE: Olsa bile, neden umurumda olsun ki? Bana suçların var olmadığını kanıtlamadınız mı? Artık gözüme suç olarak gözüken pek az şey var.

DOLMANCÉ: Bu dünyada ne olursa olsun hiçbir şeyin içinde suç yoktur güzel kızım: En canavarca eylemlerin içinde de bize uygun bir yan yok mudur?

EUGÉNIE: Ona ne şüphe.

DOLMANCÉ: Pekâlâ, şu andan itibaren suç diye bir şey yoktur; çünkü bir suç işleyenin, işlediğinin suç sayılabilmesi için zarar verdiği kişinin doğa için, hizmet gören kişiden daha değerli olduğunun kanıtlanması gerekir: Oysa doğanın gözünde tüm bireyler eşit olduğundan, böyle bir tercih imkânsızdır; o halde birine zarar verirken, diğerine hizmet eden eylemler karşısında doğa kayıtsız kalır.

EUGÉNIE: Peki eylem bireylerin büyük çoğunluğu için zararlıysa ve bize de çok az miktarda haz veriyorsa, o zaman kendimizi onun kollarına bırakmak berbat değil mi?

DOLMANCÉ: Hayır tam tersi; çünkü diğerlerinin hissettikleriyle bizim hissettiklerimizi karşılaştırmaya yer yoktur. Başkalarının şiddetli bir acı hissetmesi bizim için kesinlikle hiçbir şey ifade etmez, oysa hazzın en hafif iç

gıdıklamasında içimiz okşanacaktır. O halde bedeli ne olursa olsun, bu hafif iç gıdıklamasını hissetmek için karşı tarafa yapacağımız kötülükten zevk alacağız. Ancak tam tersi bir durum bizim organlarımızın başına gelir, garip bir yapı yakınımızın çektiği acıları bize hoş kılsa, ki genellikle böyle olur, o zaman bu acının yokluğu bizim için bir eksiklik olacağından, bizi eğlendiren kişinin acısını tartışmasız kabul etmeyeceğimizi kim söyleyebilir ki? Bütün etik hatalarımız, talihsizlik ve acı dolu yıllarında Hıristiyanların uydurduğu kardeşlik bağı fikrinin gülünç bir şekilde kabullenilmesinden kaynaklanır. Başkalarının acıma duygusunu kullanarak dilenmek zorundayken herkesin kardeş olduğu imajını yaratmak hiç de akılsızca değildi. Böylesi bir varsayımdan sonra nasıl olur da yardım etmeyi reddedebiliriz ki? Ancak bu öğretiyi kabul etmek imkânsızdır. Dünyaya gelirken tek başımıza değil miyiz? Dahası, doğduğumuzda hepimiz birbirimize düşman, sürekli ve karşılıklı bir savaş halinde değil miyiz? Sorarım size, bu sözde kardeşlik bağı ve onun gerektirdiği erdemler doğada gerçekten var mı ki. Doğa insana bunu aşlamak isteseydi, doğduğumuz andan itibaren içimizde olurdu. O zaman acıma, iyilik, insanlık gibi erdemler doğal ve tartışılmaz olur, bu vahşi insanın ilkel hali şu anda gördüğümüzden tamamen farklı olurdu.

EUGÉNIE: Peki söylediğiniz gibi doğa insanların tek başına, birbirinden bağımsız olarak doğmasını istediye bile, en azından ihtiyaçlarını karşılayabilmeleri için aralarında gerekli birtakım bağlar kurduğu konusunda bana katılıyorsunuzdur. Bunlar kan bağından kaynaklı karşılıklı bağlar ya da aşk bağı, dostluk bağı, minnettarlık bağı

olabilir. En azından bunlara saygı duyduğunuzu umuyorum?

DOLMANCÉ: Gerçeği söylemek gerekirse diğerlerinden daha fazla değil. Ancak söylediklerinizi incelemeyi öneriyorum: Hepsine hızlıca göz atalım Eugénie. Örneğin kendimi evlilik ihtiyacıyla ya da soyumu sürdürmek amacıyla veya geleceğimi oluşturmak için bağladığım kişiyle aramda kırılmaz ya da kutsal bir bağ olmalı diyorsunuz değil mi? Size soruyorum, böyle bir şeyi savunmak bile saçma olmayacak mıdır? Hiç şüphesiz cinsel birleşme sırasında bu kişiye ihtiyacım olacaktır; ancak bir kere tatmin olduktan sonra ondan ve benden geriye ne kalıyor size sorarım? Ayrıca hangi gerçek zorunluluk cinsel birleşme için beni ya da onu bağlıyor? Sonraki bağlar ise yaşlanınca bir köşeye itilen ebeveynlerin korkularından kaynaklanıyor ve aynı şekilde küçüklüğümüzde bizimle ilgilenmeleri de, ileride onlara bakarken aynı özeni göstermemizi istediklerinden. Bu tip şeylere inanmak için enayi olmak gerek: Ailemize hiçbir şey borçlu değiliz... Tek bir şey bile borçlu değiliz Eugénie ve bizim iyiliğimizden çok kendi iyilikleri için çabaladıklarından, bu süreç canımızı sıkarsa bu durum bize onlardan nefret etme ve hatta onları başımızdan savma hakkını verir. Bizimle iyi geçindikleri sürece onları sevebiliriz, ancak bu sevgi diğer dostlarımıza hissettiğimizden bir derece fazla olmamalıdır; çünkü doğum hakkı hiçbir şeyi kanıtlamaz ve kurmaz. Eğer altında yatan sebepleri bilgece ve ciddi bir şekilde incelersek, sadece kendilerini tatmin için bizi dünyaya getirip bize genellikle mutsuz veya sağlıksız bir hayat sunanlardan nefret etmek için bir sürü neden buluruz.

Bana aşk bağından bahsettiniz Eugénie. Böyle bir şeyle asla karşılaşamayabilirsiniz! Ah! Sizin için dilediğim mutluluğun gerçekleşmesi için böyle bir şey asla sizin yanınızdan bile geçmemeli! Aşk nedir? Bana göre aşkı güzel bir nesnenin üzerimizde bıraktığı etkiden başka bir şey olarak düşünemeyiz. Bu etkiler bize de geçer ve bizi de ateşler. Sonunda bu nesneye sahip olursak mutlu oluruz. Yok eğer ona ulaşmak imkânsızsa, perişan oluruz; ancak bu hissin temelinde yatan şey nedir? Arzudur. Bu duygunun devamında ne hissederiz? Delilik. O halde kendimize bir neden bulup, onun etkilerine karşı kendimizi garanti altına alalım. Neden, nesneyi elde etmek istememizdir: Güzel! Başarmak için çabalıyoruz; ancak bilgece davranmalıyız. Elde ettiğimiz andan itibaren sevince boğuluyoruz, tam tersi durumdaysa üzülmüyoruz. Binlerce birbirine benzer ve hatta daha iyi nesnenin arasında illa o kaybettığımız nesne için üzülmüyoruz. Bütün erkekler, bütün kadınlar birbirine benzerler: Akli başında bir düşünceye karşı koyacak aşk yoktur. Ah! Tüm hislerimizi sömüren, bizi kendini bilmez duruma düşüren bu sarhoşluk hali, bu delicesine taptığımız nesneye ulaşmadan var olamama hali nasıl da yalan dolan! Buna yaşamak mı denir? İnsanın hayatın bütün zevklerini bir kenara itmeye gönüllü olması iyi bir şey mi? Metafizik zevkler dışında tüm mutluluğumuzu sömüren, sanki delirmiş gibi bizi etkileyen, bizi yiyip bitiren kavurucu bir ateşin içinde kalmayı istemek değil midir bu? Eğer bu tapılası nesneyi sonsuza kadar sevmemiz gerekseydi, eğer onu asla bırakamayacak olsaydık, bu yaptığımız o zaman da bir çılgınlık olurdu, ama hiç değilse biraz daha bağışlanabilir bir

durum olurdu. Bu kadarı yeterli mi? Asla çözülemeyen, reddedilmeyen bu sonsuz bağlara daha başka örnek ister misiniz? Cicim aylarından, sunağında yaktığımız tütsülerden sonra nesnemizi hak ettiği yere koyuyor ve artık çoğu zaman bizi baştan çıkartabileceğini bile düşünmez hale geliyoruz.

Ah siz şehvetli genç kızlar, vücudunuzu iliklerinize kadar bize teslim edin! Düzüşün, hoşunuza gidiyor değil mi, işte önemli olan budur; ancak aşka kendinizi kaptırmayın. Aşkın sadece fiziksel olanı önemlidir, der doğabilimci Buffon ve iyi bir filozof olarak sadece bununla da kalmaz. Ben de onun dediğini tekrar ediyorum, eğlenmenize bakın; ancak asla sevmeyin. Kendinizi bu duruma düşürüp utandırmayın: Ağıt yakıp, iç çekerek, arzuyla bakarak, aşk mektupları yazarak kendinizi yormayın. Aslolan düzüşmek, sıkça eş değiştirip sayılarını katlamaktır; tek bir iradeye bağlı kalmaktan kesinlikle kaçınmalısınız; çünkü birbirinize bağlandığınız bu sabit sevgiliye sahip olma amacı, bu vahşi egoizm, sizi başkalarıyla birlikte olmaktan alıkoyacak ve çok geçmeden zevklerinizi köreltecektir. Kadınlar sadece bir tek erkek için yaratılmamışlardır: Doğa onları tüm erkekler için yaratmıştır. Sadece bu kutsal sesi dinleyin, kadınlar kim isterse, fark gözetmeksizin ona teslim etsinler kendilerini. Her zaman orospu olun, âşık gibi yapın ama asla sevgili olmayın, haz almaya tapın, bunlar kadınların hayatları boyunca basamakları çıkarken karşılaştacağı güllerden birkaçı, bizden esirgemeyecekleri de gül olur yalnızca! Sorun Eugénie, sorun bakalım iş bir erkekle eğlenmek olunca ne olduğunu, eğitiminizle ilgilenen şu çekici kadına sorun. (*Augustin'in duymaması için*

alçak sesle.) Sorun bakalım bugün onu zevkten zevke taşıyan Augustin'i elinde tutmak için tek bir adım atar mıymış? Varsayalım ki Augustin'i elinden aldık, bir süre sonra bir başkasını bulacaktır ve kaybettiği üzerine düşünmeyecektir bile; hatta çok geçmeden yenisinden de bıkacak, başka zevkler tatmak için onu kurban etmek gerekiyorsa, iki ayda onu da kurban edecektir kendi elleriyle.

MADAM DE SAINT-ANGE: Sevgili Eugénie, Dolmancé'nin benim ve tüm kadınların hislerine tercüman olduğuna emin olabilirsin, sanki kalbimizin en ücra köşelerini ona açmışız gibi anlattı.

DOLMANCÉ: İncelememin son kısmı dostluk ve tanıdıklık bağlarına dayanıyor. Bizim için yararlı oldukları sürece dostluk ilişkilerine saygı göstermeliyiz. Bize yaradıkları sürece dostluklarımızı korumalıyız, buna katılıyorum. Bize bir şey katmayı bıraktıkları andan itibaren ise onları unutalım. Sadece kendi çıkarlarımız için insanları sevmeliyiz. Onların yararına olsun diye sevdiğimizi söylersek bu ancak sahtekârlık olur. İnsanoğlu, kendi çıkarlarına hizmet etmeyecek hareketler ve duygulardan kaçınmalıdır. Doğa kadar bencil başka bir şey yoktur. Doğanın yasalarına uymak istiyorsak böyle davranmalıyız. Minnet meselesine gelince Eugénie, hiç şüphesiz bu bağ, diğerleri arasında en zayıf olanıdır. İnsanlar bizim yararımıza olsun diye mi bize minnettar kalıyorlar? Hiçbir şeye inanmayın güzelim. Bunlar gösteriş olsun, övünülsün diyerdir. Diğerlerinin kendilerine yönelik aşkı için oyuncak olmak küçük düşürücü değil midir? Onlara borçlu kalmaktan kötü ne olabilir? Bir iyiliğe maruz kalmak kadar ağır başka bir şey yoktur. Or-

tası hiç yoktur: Ya karşılığını verirsin ya da aşağılanmaya hazır olursun. Şerefli insanlar iyiliğin karşısında ezilirler: Bu duygu onları öylesine ezer ki hayırsever kişiye karşı bir nefret duymalarına sebep olur. Şimdi size göre doğanın bizi yalnız yaratmasının yerine geçebilecek bağlar nelerdir? İnsanlar arasındaki ilişkileri sağlaması gereken bağlar hangileridir? Hangi sıfatla diğerlerini seviyor, koruyor ve kendimize tercih ediyoruz? Hangi hakla talihsizliklerini dindiriyoruz? Budala din öğretilerinin desteklediği sahtekârların vaaz ettiği bütün bu iyilik, insanlık, fedakârlık gibi bu işe yaramaz erdemler şimdi bizim ruhlarımızda nerededir? İşte böyle Eugénie, hâlâ insanlar arasında kutsal bir şeyler olduğunu düşünüyor musunuz? Kendimizi onlara tercih etmemek için aklınıza herhangi bir sebep geliyor mu?

EUGÉNIE: Bu dersler, kalbime yeni adımlar attırarak ruhumun reddedemeyeceği kadar hoş geliyorlar bana.

MADAM DE SAINT-ANGE: Bu kurallar doğada mevcut Eugénie: Onları onaylayan bile bunu kanıtlar. Sen de doğanın bağrından çıktığına göre, senin hissettiklerin nasıl olur da ahlakın çürük meyveleri olabilir?

EUGÉNIE: Peki bahsettiğiniz tüm bu hatalar doğada varsa yasalar neden bunlara karşı çıkıyor ki?

DOLMANCÉ: Çünkü yasalar tek tek bireyler için değil, genel olarak düzenlenir, kişisel çıkarlar genel çıkarlarla bir çelişki halinde olduğundan, yasalar da çıkarlarla çelişki halindedir. Toplum için iyi olan yasalar, toplumu oluşturan bireyler için kötüdür; çünkü bir kereye mahsus onları koruyup kollayacak diye kişinin hayatının dörtte üçünü harcar ve etkilerler. Tıpkı bazen yılanların, enge-

reklerin tıptaki hastalıklara çare olması için bizi kanatması ya da zehirlemesinin yararlı olması gibi. Bu nedenle de yasaları küçümseyen bilge insan tıpkı bu hayvanlara karşı olduğu gibi yasalara karşı da temkinlidir. Bu zehirli yaratıklardan kendini koruduğu gibi yasalara karşı da kendini korur. Bilgelik ve temkin yoluyla kolayca bulunabilecek önemlerle, sırlarla kendini korur. Eugénie fantezi, ruhunu tetikleyen birtakım suçlar işlemeye neden olur. Ben ve dostunuzla birlikteyken bu suçları gönül rahatlığıyla işleyebileceğinizi biliniz.

EUGÉNIE: Oh! Böylesi bir fantezi zaten gönlümden geçiyordu!

MADAM DE SAINT-ANGE: Seni azdıran nedir Eugénie? Onu hiç çekinmeden bizimle paylaşabilirsin.

EUGÉNIE, *kendinden geçmiş bir şekilde*: Bir kurban istiyorum.

MADAM DE SAINT-ANGE: Hangi cinsiyetten bir kurban isterdin?

EUGÉNIE: Hemcinsim!

DOLMANCÉ: Eh Madam, öğrencinizden memnun musunuz? Hızlıca ilerliyor değil mi?

EUGÉNIE, *önceki gibi*: Bir kurban istiyorum güzelim, bir kurban!.. Oh Tanrım! Hayatımdaki en büyük mutluluğu yaşayacağım!..

MADAM DE SAINT-ANGE: Peki bu kurbanla ne yapacaksın?

EUGÉNIE: Her şeyi!.. Her şeyi yapacağım!.. Onu dünyanın en mutsuz varlığı yapmak için elimden geleni ardıma koymayacağım. Ah güzelim! Güzelim bana acıyın, daha fazla dayanamayacağım!..

DOLMANCÉ: Lanet Tanrı! Nasıl bir hayal gücüdür bu!.. Buraya gel Eugénie, harika bir şeysin sen... Gel buraya da seni binlerce kez öpeyim! (*Kızı kollarından çeker.*) Tutun Madam, şu hovardaya bakar mısınız, daha kendisine dokunulmadan nasıl da *kafasında kurup* boşalıyor... Bu kızı kesinlikle bir kere daha domaltmalıyım!

EUGÉNIE: Ardından istediğimi elde edebilecek miyim?

DOLMANCÉ: Evet seni çılgın şey!.. Evet, elde edeceksin!..

EUGÉNIE: Alın dostum, işte kıçım!.. Tepe tepe kullanın!

DOLMANCÉ: Bekleyin, bu zevki biraz daha şehvetli bir şekilde düzenleyelim. (*Herkes Dolmancé'nin belirttiği şekilde yerlerini alır.*) Augustin, şu yatağın kenarına uzan. Eugénie de senin kollarına yatacak. Eugénie'yi arkadan düzerken bir yandan da Augustin'in koca penisinin kafasını Eugénie'nin klitorisine sürteceğim. Bu sırada Augustin'in menilerini akıtmamaya dikkat etmesi gerek. Tek bir söz etmeden, bizi dinleyerek sakince mastürbasyon yapan sevgili şövalye, güzel poponuzu öpmem için bana dönerek Eugénie'nin omuzları üzerine uzanır mısınız: Sizi alttan sıvazlayacağım. Bu durumda aletimle bir kıcı düzerken, her bir elimde de bir penis olmuş olacak ve siz Madam, ben sizin kocanız oldum, şimdi de sizin benim kocam olmanızı istiyorum. Takma yaraklarınızın en büyüğünü bulunuz! (*Madam de Saint-Ange dildolarla dolu bir çekmeceyi açar, kahramanımız aralarından en korkuncunu seçer.*) Güzel! İşte bu, on dört parmak uzunluğunda, on parmak kalınlığında. Bunu kasıklarınıza takınız Madam

ve şimdi de beni olabildiğince şiddetli bir şekilde beceriniz.

MADAM DE SAINT-ANGE: Açıkçası Dolmancé, delisiniz. Bununla sizi sakatlayacağım.

DOLMANCÉ: Acımayınız bana. İttiriniz, sokunuz meleğim: O koca aletiniz kıcıma iyice girmeden sevgili Eugénie'yi domaltmayacağım!.. İşte! İşte böyle lanet Tanrı!.. Oh! Beni cennete çıkarttın!.. Acımak yok güzelim!.. Seni uyarıyorum, alıştırmadan düzeceğim kıcını... Oh Tanrım! Nasıl da güzel bir kış!..

EUGÉNIE: Ah dostum! Sanki kıcımı yırtıyorsun... En azından yolu hazırlasaydın.

DOLMANCÉ: Lanet Tanrı korusun böyle bir şey yapmayacağım: Bu aptalca ayrıntılarla uğraşırsak alacağımız zevkin yarısını kaybederiz. İlkelerimizi düşün Eugénie. Sadece kendim için çalışıyorum: Şimdi kurban olma sıran güzel meleğim, sonrasında işkenceci olursun... Oh Tanrım! Nasıl da giriyor!..

EUGÉNIE: Beni öldüreceksiniz!..

DOLMANCÉ: Ah Tanrım! Sonuna kadar dayandım!..

EUGÉNIE: Oh artık istediğini yapabilirsin... Yerleşti. Hazdan başka bir şey hissetmiyorum!..

DOLMANCÉ: Bakire bir klitorisin üzerinde bu koca yarağı sıvazlamak nasıl da zevkli!.. Şövalye, sen de o güzel götünü bana dön... İyice sıvazlayabiliyor muyum seni hovarda?.. Ve siz Madam, sakin beni, kancığınızı sikiniz... Evet sizin kancığınızı, öyle de olmak istiyorum... Eugénie boşal meleğim, evet boşal!.. Augustin, aramızda Eugénie olmasına rağmen beni döllerinle kapla... Şöval-

ye'ninkileri de alıyorum, benimkiler de size karışacak... Daha fazla dayanamıyorum... Eugénie, kıcını sık ki anüsün yarağıma basınç yapsın: Yakıcı döllerimi bağırsaklarına kadar boşaltacağım, içinde patlayacaklar... Oh! Siktiğimin Tanrısı! Ölüyorum galiba! (*Kendini geri çeker. Pozisyon bozulur.*) Bakın Madam, işte küçük sürtük yine dölle kaplandı. Amcığının girişi sıırıslıklam. Parmaklayın, döllerle ıslanmış klitorisini var gücünüzle sıvazlayın: Yapılabilecek en zevkli şeylerden biri bu.

EUGÉNIE, *nefes nefese*: Oh aşkım! Nasıl bir zevk veriyorsun bana!.. Oh sevgilim! Şehvetle yanıyorum! (*Pozisyon düzenlenir.*)

DOLMANCÉ: Şövalye, bu güzel çocuğu sen bozacağından, kızı kollarında bayıltmak için kardeşinin yardımına koş ve bu pozisyonda bana kıcını dön: Augustin beni domaltırken ben de seni düzeceğim. (*Herkes yerine geçer.*)

ŞÖVALYE: Böyle iyi mi?

DOLMANCÉ: Kıcını biraz daha yukarı kaldır aşkım. Böyle güzel... Hazırlamadan sokacağım şövalye...

ŞÖVALYE: Canım! Nasıl istersen. Bu tatlı kızın göğsünderken zevk dışında bir şey hissedebilir miyim? (*Kızı öpüp sıvazlar. Bir yandan bir parmağıyla hafifçe amını zorlarken Madam de Saint-Ange da Eugénie'nin klitorisini okşar.*)

DOLMANCÉ: Güzelim bana sorarsan senden, Eugénie'den aldığım zevkten daha fazlasını alıyorum: Bir oğlanın kıcıyla, genç bir kızın kıcı arasında dağlar kadar fark var!.. Domalt beni Augustin! Karar vermekte ne kadar da zorlanıyorsun!

AUGUSTIN: Beyim, haydi canım! Az önce bu güzel kumruyu beceren sikimin şimdi de sizin, üstelik hiç de güzel olmayan götünüze girmesini mi bekliyorsunuz!

DOLMANCÉ: Salak! Neden karşı çıkıyorsun ki? Doğa dediğin budur: Herkes kendi azizine yakarır. Haydi, haydi koca Augustin, sürekli kalkırsın zaten giriver. Hem biraz daha kıvama geldikten sonra bana götlerin, amcıklardan daha güzel olduğunu söyleyeceksin... Eugénie, Şövalye'nin yaptıklarını sen de ona yap. Sadece kendinle ilgilen: Haklısın hovarda; ama çiçeğini kopartıncaya kadar kendi zevkin için onu sıvazla.

EUGÉNIE: Eh peki sıvazlıyorum, öpüyorum, kendimden geçiyorum galiba... Ay! Ay! Oh! Dostlar, dayanamayacağım!.. Acıyın bana... Ölüyorum... Boşalıyorum!.. Lanet Tanrı! Kendime hâkim olamıyorum!..

DOLMANCÉ: Kendi adıma akıllıca davranacağım! Bu güzel göte koymaktan başka bir şey istemiyorum. Akan suları Madam de Saint-Ange için saklıyorum: İşe bir götte başlayıp, bir diğesinde bitirmek kadar beni mutlu eden başka bir şey yok. Eh haydi bakalım Şövalye... Bozuyor muyuz?..

EUGÉNIE: Oh Tanrım! Hayır, onunki olmaz, ölürüm valla. Sizinki daha küçük Dolmancé: Yalvarırım beni siz bozun!

DOLMANCÉ: Böyle bir şey mümkün değil meleğim. Hayatımda hiç amcık sikmedim! Bu yaştan sonra başlayacak halim yok. Kızlığınız Şövalye'nindir. Burada onu layıkıyla bozabilecek tek kişi kendisi: Hakkını elinden alamayız.

MADAM DE SAINT-ANGE: Bir bakireyi red-

detmek... Öylesine taze, öylesine güzel ki, Eugénie'min Paris'teki en güzel kız olduğunu düşünmeyene karşı çıkarım. Oh Mösyö!.. Açıkçası, işte buna ilkelerine sadık kalmak denir.

DOLMANCÉ: Fazla titiz olduğumu mu söylüyorsunuz, Madam. Bu doğru değil, öyle ki, meslektaşlarım arasında sizi kesinlikle domaltmayacak olanlar fazlalıktadır... Ben bunu yapıyorum ve yapmaya da devam edeceğim. Sizin öngördüğünüz gibi kendi ibadetimi fanatizme bağlamıyorum.

MADAM DE SAINT-ANGE: Peki öyleyse, Şövalye! Kızı hazırla. Düzeceğin şu kanalın küçüklüğüne bak: Giren ve girilen arasında bir orantı var mı?

EUGÉNIE: Ah! Ben öleceğim orası su götürmez... Ancak düzülmeye olan hevesim beni tereddüt etmekten alıkoymuyor... Haydi sik güzelim, sana aitim.

ŞÖVALYE, *elleriyle yarağını kavrayıp sıvazlayarak*: Evet haydi düzüşelim! Girmek gerek... Kardeşim, Dolmancé, her biriniz bir bacağından tutun... Oh Lanet olası Tanrı! Nasıl bir atılğanlık!.. Evet evet, iyice açın, sık-tığıminki, yırtıyormuşsunuz gibi hissetmesi gerek!

EUGÉNIE: Yavaş! Yavaş olun, dayanamıyorum... (*Bağırır. Gözyaşları yanaklarından süzülür...*) İmdat! Sevgili dostum... (*Debelenir.*) Hayır, girmesini istemiyorum!.. Devam ederseniz ölümüne bağırırım.

ŞÖVALYE: İstedğin kadar bağır seni küçük şıllık, sana gireceğini söyledim ve girecek de, istersen bin kere öl!

EUGÉNIE: Bu nasıl bir barbarlık!

DOLMANCÉ: Hay sikeyim! Bu kadar sertleşince nasıl nazik davranılır?

ŞÖVALYE: İyice tutun, işte geliyor!.. Lanet olası Tanrı giriyorum!.. Sikeyim! İşte şeytanın kızlığı... Bakın nasıl da kanıyor!

EUGÉNIE: Aslanım bastır!.. Haydi istiyorsan yırt beni şimdi, umurumda değil!.. Öp beni celladım, öp beni, seviyorum seni!.. Oh! İçerideyken artık hiçbir şey önemli değil: Tüm acılarım geçti... Böylesi bir saldırıdan korkan genç kızlar şanslarına küssün!.. Küçücük bir acı uğruna ne büyük hazları reddediyorlar!.. İttir! Sok! Şövalye, boşalıyorum!.. Açtığın yaralarım serp menilerini... Rahmime kadar ittir onu... Oh! Acı yerini zevke bırakıyor... Artık bayılabilirim!.. *(Şövalye boşalır. Düzüşürken Dolmancé de onun götünü parmaklayıp, taşaklarını sıvazlamış, Madam de Saint-Ange da Eugénie'nin klitorisini okşamıştır. Pozisyonu bozarlar.)*

DOLMANCÉ: Bence hazır küçük orospunun yolları açılmışken Augustin de bir düzsün.

EUGÉNIE: Augustin mi!.. Yarağı çok büyük!.. Oh! Hemen nasıl olur!.. Hâlâ kanıyorum!.. Niyetiniz beni öldürmek mi?

MADAM DE SAINT-ANGE: Aşkım, öp beni... Seni anlıyorum... Ancak hüküm verildi. Temyiz diye bir şey söz konusu değil güzelim: Katlanman gerek.

AUGUSTIN: Oh! Bahçem benim! Ben hazırım. Bu küçük kıza geçirmek için Tanrı'ya yemin olsun Roma'dan bile yürüyerek gelirim.

ŞÖVALYE, *Augustin'in devasa yarağını tutarak*: Al Eugénie, bak nasıl da şişmiş... Yerimi doldurmak için nasıl da hevesli!

EUGÉNIE: Oh Tanrım, nasıl bir şey bu!.. Ah! Beni gerçekten öldürmek istiyorsunuz!..

AUGUSTIN, *Eugénie'yi yakalayarak*: Oh hayır Matmazel: Bu alet şimdiye kadar kimseyi öldürmedi.

DOLMANCÉ: Bir saniye güzel oğlan, bir saniye: Sen kızı sikerken götünün bana dönük olması gerek... Evet böyle, siz de yaklaşınız Madam de Saint-Ange: Sizi domaltacağıma söz verdim, sözümü tutacağım; ancak öyle bir pozisyon alın ki sizi düzerken Eugénie'yi de kırbaçlayacak durumda olayım. Bu arada Şövalye de beni kırbaçlasın. (*Yerlerini alırlar.*)

EUGÉNIE: Hay sikeyim! Öldürecek beni!.. Az yavaş ol seni hödük!.. Oh! Erkeğim! Yardın beni!.. İşte böyle seni aptal!.. Ah köküne kadar girdi!.. Ölüyorum galiba!.. Ay! Dolmancé nasıl da vuruyorsunuz!.. İki tarafım da yanıyor. Sanki kalçalarımı ateşe verdiniz.

DOLMANCÉ, *bütün gücüyle vurarak*: Yanacaksın tabii... Yanacaksın seni küçük orospu!.. Böylece daha da güzel boşalacaksın. O nasıl okşamak öyle Saint-Ange... Parmağınız sanki ben ve Augustin'in verdiği acıları dindirmek ister gibi!.. Ama anüsünüz sıkı... Hissediyorum Madam, birlikte boşalacağız... Ah! Kardeşler arasında olmak ne kadar da kutsal!

MADAM DE SAINT-ANGE, *Dolmancé'ye hitaben*: Sik beni yıldızım, sik!.. Sanırım hiç bu kadar zevk almamıştım!

ŞÖVALYE: Dolmancé, yer değiştiriyoruz. Kardeşimin yumuşak götünden, iki kişi arasında kalınca ne zevk alınıyormuş görsün diye, Eugénie'ninkine geçin. Ben de, bir yanda Eugénie'nin kalçalarını kanattığın için senin o bakir götünü kamçılacak olan kardeşimi domaltacağım.

DOLMANCÉ, *pozisyon alarak*: Kabul... Al bakalım dostum, bundan daha ustaca bir değişiklik olabilir miydi?

EUGÉNIE: Nasıl yani! İkiniz de üstümde mi olacaksınız, aman Tanrım!.. Daha neler gelecek başıma bilemiyorum. Bu hödükten yeterince çekmiştim zaten!.. Ah! Bu ikili eğlence zevk sularımı nasıl da akıtacak!.. Akmaya başladı bile. Bu şehvetli boşalma olmasaydı çoktan ölmüştüm sanırım... Ya sana ne oluyor güzelim, beni mi taklit ediyorsun?.. Ah! Orospu nasıl da sövüyor!.. Dolmancé boşal... Boşal sevgilim... Bu koca hödük üstüme akıtıyor: Bağırsaklarıma kadar fişkırıyor... Oh! Düzücülerim, ya siz! Nasıl olur ikiniz birlikte mi boşalacaksınız aman Tanrım!.. Dostlar benim suyum da geliyor, sizinkilere karışacak... Oh mahvoldum... (*Toparlanılır.*) Pekâlâ güzelim, öğrencinden memnun musun?.. Artık tam bir orospu kıvamına geldim değil mi?.. Ama beni nasıl bir hale soktunuz öyle, nasıl da azdırdınız... Ah! Evet, sizi temin ederim bu sarhoşlukla gidip kendimi sokak ortasında siktireceğim!..

DOLMANCÉ: Nasıl da güzel!

EUGÉNIE: Sizden nefret ediyorum, beni reddettiniz!..

DOLMANCÉ: Dogmalarımı kırabilir miyim ki?

EUGÉNIE: Haydi sizi affediyorum ve sizi böyle sapkınlıklara yönlendiren ilkelerinize de saygı duyuyorum. Artık suç işlemekten yaşamak istemeyen ben, onlara uyum sağlamadan nasıl dururum? Oturup konuşalım artık. Hiç halim kalmadı. Beni bilgilendirmeye devam edin Dolmancé, yaptığım çapkınlıklar için beni rahatlatacak bir şeyler söyleyin. Pişmanlıklarımı silin. Beni cesaretlendirin.

MADAM DE SAINT-ANGE: Bu doğru. Pratiğin ardından biraz teori gerek. İyi bir öğrenci yetiştirmek için bunu yapmalı.

DOLMANCÉ: Pekâlâ! Ne hakkında konuşalım Eugénie, hangi konuda kendinizi geliştirmek istiyorsunuz?

EUGÉNIE: Bir yönetimde, ahlak kurallarının gerekten gerekli olup olmadığını, bir milletin zekâsı üzerinde ahlakın ne gibi etkileri olduğunu öğrenmek isterdim.

DOLMANCÉ: Ah! Tam da elimde örneği olan bir konu! Bu sabah gelmeden önce Eşitlik Sarayı'ndan bir broşür aldım, başlığa bakılırsa tam da sorunuzun yanıtı olabilecek bir metin... Baskıdan yeni çıktı.

MADAM DE SAINT-ANGE: Bakalım. (Okur.) *"Fransızlar, Cumhuriyetçi Olmak İstiyorsanız Biraz Daha Çabalayın."* İşte, bence eşsiz bir başlık: Hem de vaatkâr. Şövalye, güzel bir organa sahiptin, bunu bize sen oku.

DOLMANCÉ: Yanılmıyorsam Eugénie, bu yazı tam da sizin sorunuza yanıt niteliğinde.

EUGÉNIE: Kesinlikle öyle!

MADAM DE SAINT-ANGE: Çık dışarı Augustin: Bu senin için değil, ama fazla uzaklaşma. Sana ihtiyacı-mız olur olmaz çağıracağız.

ŞÖVALYE: Başlıyorum.

*Fransızlar, Cumhuriyetçi Olmak İstiyorsanız
Biraz Daha Çabalayın*

Din

Önemli fikirlerim var: Bu düşünceleri dinleyin ve kafa yorun. Hepsini onaylamasanız bile en azından birkaçında hemfikir olacaksınızdır. Aydınlanmacıların ilerlemesine bir nebze katkıda bulunabilirsem, bundan mutluluk du-

yacağım. Ne kadar da ağır adımlarla hedefe ulaşmaya çalıştığımızı görmekten duyduğum acıyı saklamayacağım. Yine amacımızı kaçırma arifesinde olduğumuz endişesini hissediyorum. Birtakım haklara sahibiz diye amacımıza ulaşacağımıza mı inanıyorsunuz? Bu düşünceyi bırakın. Din olmaksızın hakları ne yapalım? Bizim bir inancımız olmalı. Roma'nın kültünü yeniden diriltmekten uzak, bir cumhuriyetçinin kişiliğine yaraşacak bir kült bulmamız gerekiyor. Böylesi bir çağda artık ahlakın din üzerine değil tam tersine dinin ahlaki değerler üzerine kurulması gerektiğini kavramış olmamız gerek. Dinin kendini geliştirmesi, gerekliyse ve yapabilirse ruhu harekete geçirerek günümüzde tek ibadet olan bu değerli özgürlüğü daima yukarıda tutması gereken bir ahlaka sahip olması gerek. Sorarım size, ister Titus'un kölesinin, ister beceriksiz Judea şarlatanının dini olsun, yeniden doğmuş özgür ve savaşçı bir millet için uygun olabilir mi bu din? Hayır yurttaşlarım, hayır, buna itibar etmeyiniz. Ne yazık ki, olur da Fransızlar bir kere daha kendilerini Hristiyanlığın karanlığına gömerlerse, bir taraftan rahiplerin övüncü, tiranlığı, despotluğu ve kötülükler daima bu pis kalabalıkta var olacak; öte yandan terbiyesizlik, bakış açısının darlığı, bu iğrenç ve efsanevi dindeki dogma ve gizemlerin klişeleri cumhuriyetçi ruhun gururunu körelterek çok geçmeden gücünü kıracak ve onun yeniden boyunduruk altına girmesine sebep olacaktır.

Tiranlarımızın elindeki iyi silahlardan birinin bu çocukça din olduğu gerçeğini gözden kaçırmayalım: Bu dinin ilk dogmalarından biri "Sezar'ın hakkı Sezar'a" idi; ancak Sezar'ı tahttan indirdik ve artık ona bir şey vermek

istemiyoruz. Fransızlar! Yeminli bir rahibin ruhunun, muhalif bir rahibinkinden farklı olduğunu düşünerek boş yere hayale kapılmayın; yönetimlerde öyle ahlaksızlıklar vardır ki asla telafi edilemezler. Rahipleriniz bütün yeminlerine, bütün zavallılıklarına rağmen Hıristiyanlık dininin imkânları, batıl inançlar ve önyargılar sayesinde on yıla kalmaz yeniden ruhları işgal etmeyi başarırlar. Sizi tekrardan krallara bağımlı kılarlar; çünkü onların gücü daima başkalarınınkini destekler; böylece sizin gösterişli ama temelsiz cumhuriyetiniz çöker.

Ey elinde balta hazır bekleyenler, batıl inanç ağacına son darbeyi indiriniz. Dallarını budamakla kalmayınız. Etkileri böylesine bulaşıcı olan bu bitkiyi kökünden sökünüz. Özgürlük ve eşitlik sisteminizin İsa'nın sunaklarının vaizlerini yıkıp geçeceğine inancınız tam olsun; onlar sistemi iyi niyetle desteklemiş olsalar bile, vicdanlar üzerinde herhangi bir etki elde etmeyi başardıklarında onu yıkmaya çalışacakları kesindir. İçinde bulunduğumuz ülkede yetkileri kısıtlanmış rahipler arasında, yitirdiği güveni ve denetimi yeniden elde etmek için elinden geleni ardına koymayacak olanı var mıdır? Çok geçmeden zayıf ve korkak pek çok kişi bu ihtiras düşkünlerinin kul kölesi olacaktır! Neden geçmişte var olan memnuniyetsizliklerin yeniden doğabileceğini düşünmüyoruz? Hıristiyan kilisesinin ilk yıllarındaki rahipler bugün olduklarından daha mı az hırslıydı? Vardıkları yerin neresi olduğunu görüyorsunuz: Peki onları buraya kim yönlendirdi? Dinin sağladığı imkânlar değil mi? Bu dini yasaklamazsanız, onun aynı araçlara sahip olan vaizleri çok geçmeden aynı hedefe ulaşacaklardır.

O halde bir gün eserinizi darmadağın edebilecek her şeyi sonsuza dek yok ediniz. Çalışmalarınızın meyvesi sadece torunlarımıza kalacağından, size düşen, yapmanız gereken, bizim içinden zar zor çıktığımız, sizden sonra gelenleri ise bir kaosa sürükleyebilecek olan bu tehlikeli tohumları bir bir ayıklamaktır. Önyargılarımız daha zayıflıyor; halk Katolik saçmalıklarını yadsımaya şimdiden başladı. Tapınaklar çoktan yıkıldı, putlar parçalandı; artık evlilik, halkın gözünde sivil bir olgudan başka bir şey değil. Tarumar edilmiş günah çıkarma odaları, halkın tartıştığı evlere dönüştü. Başta inançlı olup sözümona sadık görünenler havarilerin ziyafetini terk ettiler, unu farelere bırakır gibi bırakıp gittiler tanrılarını. Fransızlar, durmayınız: Tüm Avrupa, bir eli gözleri kamaştıran bağın üzerinde, o bağı çekip almanızı bekliyor. Acele edin: Enerjinizi kontrol etmek için dört bir koldan gelen *Kutsal Roma*'ya birkaç dönmeyi koruyacak zaman bırakmayın; onun ki-birli ve titrek kellesini, cömertçe vurun. İki aya kalmaz özgürlük ağacının gölgesi, Cato'ların ve Brutus'lerin kül-leri üzerinde yüzüsüzce yükselen Hıristiyanlığın tüm rezil putlarını kırarak, dalları zaferlerle ağırlaşarak, papalığın kalıntılarını gölgeleyecek.

Fransızlar, tekrar ediyorum, Avrupa hem *asadan* hem de *buburdandan* onları kurtarmanızı bekliyor. Dinin getirdiği batıl inançları kırmadan, krallığın tiranlığını kaldırmanın imkânsız olduğunu kavrayınız: Din ve batıl inançlar birbirine öylesine sıkı sıkıya bağlıdır ki, hangisini ortadan kaldırmazsanız, bir süre sonra onun boyunduruğu altına girersiniz. Bir cumhuriyetçi artık ne hayal ürünü bir varlığın ne de çirkin bir sahtekârın kucağında

dize gelmelidir. İnanacağı tek Tanrı *cesaret* ve *özgürlük* olmalıdır. Roma, Hıristiyanlık vaazları başlayınca kayboldu, böyle tapınmaya devam ederse Fransa'nın da sonu kötü olacak.

Bu tiksiniç dinin saçma dogmaları, korkunç gizemleri, canavarca seremonileri, imkânsız ahlak kuralları dikkatle incelendiğinde, tüm bunların bir cumhuriyete yakışmayacağı gayet iyi görülür. İsa'nın aptal rahibinin ayakları dibinde diz çökerken gördüğüm bir adamın fikirleriyle üzerimde hâkimiyet kurulmasına izin vereceğime inanıyor musunuz? Hayır, hayır tabii ki! Hep kötü olan bu adam, bakış açısının çirkinliğinden ötürü daima eski rejimin zalimliklerine bağlı kalacaktır. Eline fırsat geçtiği andan itibaren aptallıklarla kurulmuş, deli saçması olarak kabul ettiğimiz bu din kadar sık başka bir dine sığınacaktır. Böyle bir durumda artık bu adam için ne yasalardan ne de ışığa ulaşmaktan bahsedilebilir. Onu ancak önyargıların ve batıl inançların esiri biri olarak görürüm.

Bu doğruya kendimizi inandırmak için atalarımızın saçma putlarına bağlı kalan birkaç kişiye göz atalım. Hepsinin mevcut sistemin amansız düşmanları olduğunu, *kralcılar* ve *aristokratların* dahil olduğu, aşağıladığımız kast sisteminin onlardan oluştuğunu göreceğiz. Taçlandırılmış bir eşkıyanın esiri, isterse çamurdan ruhu için yapılmış böylesi bir nesnenin, hamurdan bir putun ayakları dibinde eğilsin; krallara hizmet etmek isteyenler tanrılara tapmalıdır! Ama biz, Fransızlar, ama biz yurttaşlarımız, biz alçakgönüllülükle böylesi aşağılık engellerin altında sürünmeli miyiz? Yeniden esir olmaktansa bin kere ölmek

yeğdir! İlla bir puta tapmamız gerekiyorsa Romalılardan taklit edelim; eylemler, tutkular, kahramanlar, işte bunların hepsi Romalılarda saygı gören nesnelerdi. Böylesi putlar ruhu yüceltip canlandırıyor. Dahası da var: Bu putlar saygı gösterilen ruhun erdemlerini kişiye aktarıyordu. Minerva'ya tapanlar temkinli olmak isteyenlerdi. Cesaret, Mars'ın ayakları dibine çökenin kalbindeydi. Bu insanların tek bir tanrısı bile güçten mahrum değildi. Hepsini onlara tapınanın ruhuna kendi ateşlerini aktarıyordu ve kişi, bir gün kendine de tapılma ihtimali olduğunu düşündüğünden, sırf bunun için tapındığı kişi kadar büyük olmayı arzuluyordu. Peki tam tersine Hristiyanlığın boş tanrılarında ne buluyoruz? Size ne sunuyor bu aptal din* sorarım? O Nasıralı basit sahtekâr, içinizde büyük fikirler mi doğuruyor? Onun pis ve iğrenç annesi, arsız Meryem, erdemler konusunda sizi etkiledi mi hiç? Peki cennetini süsleyen azizler arasında büyüklük ya da kahramanlık veya erdemle ilgili örnekler buldunuz mu kendinize? Bu aptal dinin büyük fikirlere yabancı olduğu o kadar doğru ki hiçbir sanatçı yükselen anıtlarda kendine yer bulamaz. Roma'da bile Papa'nın sarayındaki süsleme ya da bezemelerin büyük çoğunluğu paganizmden gelir ve dünya döndükçe o büyük adamları coşturacak tek esin bu pagan bezemeler olacaktır.

Saf teizmde, büyüklük ve ihtişamın daha fazla moti-

* Biri bu dini dikkatle incelerse, bir kısmı Yahudilerin vahşiliğinden ve masumiyetinden, diğer bir kısmı da kâfirlerin ilgisizliğinden ve akıl karışıklığından gelen ahlaksızlık dışında başka bir şey bulamayacaktır. Öyle görülüyor ki Hristiyanlar kendi dinlerini antik uygarlıkların iyi yanlarından oluşturacakları yerde, her tarafta rastladıkları ahlaksızlıklarla doldurmuşlar.

fini mi bulacağız? Ruhumuza böylesi bir güçle cumhuriyetçi erdemleri vererek, bu erdemleri el üstünde tutmaya ya da ibadet etmeye bizi yöneltecek şey, bu canavarın benimsenmesi mi olacaktır? Aman bunu düşünmeyelim. Biz bu hayalete veda ettik; günümüzde akıl yürüten tüm bireylerin tek sistemi ateizmdir. İnsan aydınlandığı ölçüde, hareketin maddeye içkin olduğunu anladığı ölçüde bu hareketi yaratacak bir kişinin gerekliliğinin yanıltıcı olduğunu anlayacak ve var olan her şey özü gereği hareket halinde olduğundan, devindiren gücün gereksizliğini hissedeceklerdir. İlk yasa koyucuların dikkatlice kurguladığı bu hayali tanrı bizi zincire vurabilmeleri için ellerindeki en iyi imkândı, bunu hissettik; bu hayaletle konuşma hakkını sadece kendilerine saklayarak, bizi esir etmek için ihtiyaçları olan gülünç yasaları çıkartırken tanrıyı bir destek olarak kullandıkları ortaya çıktı. Lykurgos, Numa, Musa, İsa, Muhammed tüm bu büyük dalavereciler, fikirlerimizden ortaya çıkan bütün bu büyük zorbalar, orantısız hırslarıyla yarattıkları kutsal varlıkla birlikte çalışmayı bildiler; aralarından, bu tanrıları kullanarak halkları cezalandıracaklarından emin olan bazıları, halklarını büyüleyerek, kendilerine uygun sorular sordurtmayı veya onlara hizmet edeceğine inandıkları şeylere yanıt vermeyi bildiler.

Günümüzde hâlâ bu kurnaz dindarların bahsettiği abes tanrıyı var ediyoruz ve bütün bu gülünç vaziyetler de buradan çıkıyor. Özgür insanları artık bu çocuk oyuncağıyla kandıramayacaklar. Avrupa'nın tamamında yayacağımız ilkeler sayesinde putlara karşı bir sönüş başlayacak. Asaları parçalamakla kalmayalım. Putları da sonsuza dek

ezip toz edelim: Kralcılıkla* batıl inançlar arasında pek fark yoktur. Hiç şüphesiz olması gereken de budur; çünkü kralların ilk uğraşacağı iş daima baskın dini, tahtını sağlamlaştıran politik temellerinden biri olarak korumaktır. Ancak bu tahtın, ne mutlu ki, sonsuza kadar yıkılmasıyla birlikte bu destekleri de ortadan kaldırmaktan çekinmeyelim.

Evet yurttaşlar din, özgürlük sistemiyle bağdaşmaz. Bunun farkındasınız. Özgür insan asla Hıristiyan tanrıları karşısında eğilmeyecektir. Bu dogmalar, ayinler, gizemler ya da buna bağlı etik kurallar bir cumhuriyetçinin asla kabul etmeyeceği şeylerdir. Ha gayret. Bu önyargıların hepsini yok ediniz, çünkü birini bile ayakta bırakırsanız, diğerleri de küllerinden doğacaktır. Hepsinin kaynağında yatanı öldürmezseniz, her şeyin geri geleceğine emin olabilirsiniz! Dinin insana bir yararı olduğuna inanmayı bırakmalıyız. İyi yasalar koyarak dini yok edebileceğimizin bilincindeyiz; ancak insanların bir dine ihtiyacı olduğu konusunda bizi ikna ediyorlar. Halk dinle mutlu oluyor, ona tutunuyor. Öyle olsun!

O zaman özgür insana yakışan dini verin bize. Paganizmin tanrılarını bize geri verin. Jüpiter'e, Herkül'e, Pallas'a seve seve taparız biz; ancak her yeri kendi uçsuz bucaksızlığıyla dolduran bir tanrı, her şeye kadir olan ama

* Bütün toplumların tarihine bakınız: Batıl inançlarının sebep olduğu aptallık nedeniyle kendi hükümetlerinin yerine monarşik bir hükümet koymayı düşünmediklerini göreceksiniz. Daima kralların dini desteklediğini ve dinin de onları kutsadığını görürsünüz. Kâhya ile aşçının öyküsünü biliyoruz: Siz bana karabiber verin, ben de size tereyağını uzatayım. Zavallı insanlar, daima bu iki hergelenin efendisine benzemek zorunda mısınız?

kendi isteklerini yerine getiremeyen bir tanrı, yüce bir iyi-liğe sahip olan ama kötülük dışında bir şey yaratmayan bir varlık, düzenin en iyi dostu olup aynı zamanda yönettiği her yerde düzensizlik olan bir tanrı istemiyoruz. Hayır, doğayı rahatsız eden, karışıklığın atası olan, insan kendini korkuya teslim ederken kılını kıpırdatmayan bir tanrıya ihtiyacımız yok. Böylesi bir tanrı bizi öfkeyle titretiyor ve alçak Robespierre onu kurtarmak istediye de,* biz bu tanrının sonsuza kadar unutulmasını istiyoruz.

Fransızlar! Roma'yı evrenin hâkimi kılan saygıdeğer putları bu adi hayaletin yerine koyalım. Tüm Hıristiyanlık putlarına, krallarımızın putlarına gösterdiğimiz özeni göstereyim. Bir zamanlar tiranlara destek olmuş temeller üzerine özgürlük simgelerimizi diktik. Hıristiyanlığın** taptığı bu işe yaramazların heykellerinin durduğu kaidelerin üzerine büyük insanların büstlerini yerleştirelim. Ateizmin kırsalda yaratacağı etkiden korkmayı bırakalım. Özgürlüğün gerçek ilkeleriyle çelişiyorsa, köylüler Katolik mezhebinin imha edilmesi gerektiğinin farkına varmazlar mı sanıyorsunuz? Sunaklarının ve papaz evlerinin tepe taklak edildiğini korkusuzca ve acı çekmeden izlemediler mi? Ah! Kendi gülünç tanrılarından da aynı şekilde vazgeçeceklerine inanın. Mars, Minerva ve

* Bütün dinler bize tanrısallığın mahrem gücünü ve bilgeliğini övme konusunda hemfikirler; ancak bize Tanrı'nın davranışlarını sergilediklerinde onda yalnızca budalalık, zayıflık ve delilik buluruz. Tanrı'nın dünyayı kendi için var ettiği söylenir ve şimdiye dek burayı kendine layık kılmadı. Tanrı bizleri kendisine tapalım diye yarattı; bizse ömrümüzü onunla alay ederek geçiriyoruz! Bu Tanrı nasıl da zavallı bir Tanrı'dır!

** Bunlar sadece uzun süredir ün sahibi olanlardır.

Özgürlük'ün heykelleri evlerinin en göz alıcı köşelerini süsleyecektir. Her yıl bunlar için şenlikler düzenleyeceklerdir. Yurttaşlık tacı vatanına en önemli hizmetleri yapmış olan yurttaş sunulacaktır. İssız bir korunun girişine kırsal bir tapınağa dikilmiş Venüs, Hymen ve Aşk heykellerine sevgililer, saygılarını sunmak için geleceklerdir. Orada, bu tanrıçalar elleriyle güzelliğe, sadakate taç takacaktır. Bu tacın saygınlığına ulaşmak için sadece sevmek yetmeyecek, aynı zamanda bunu hak edecek bir varlık olmak gerekecektir: Kahramanlık, yetenek, insanlık, gönlü geniş olmak, halka hizmet edeceğinden emin olunması... İşte âşık, sevgilisinin ayaklarının dibinde bu sıfatlara layık olduğunu kanıtlamalıdır ve bunları, sadece nerede doğduğumuza ve zenginliğimize bağlı olarak gelen sıfatlara yeğ tutacaktır. Geçmişte öğretimiz olan o zayıflıktan sadece suç doğmaktayken bu ibadetten hiç olmazsa birkaç erdem ortaya çıkacaktır. Bu ibadet, hizmet ettiğimiz özgürlüğün bir parçası olacaktır. Kökü ve doğası gereği hizmet ettiğimiz özgürlüğün en ölümcül düşmanı olan teizmin aksine bu ibadet onu yeniden hayata döndürecek, koruyacak, kollayacaktır. Pagan putlar Geç İmparatorluk egemenliği altında yok edildiğinde bir damla kana değdi mi? Tekrardan esir düşmüş bir halkın aptallığıyla hazırlanmış bir devrim hiçbir engel olmadan işledi. Nasıl olur da felsefenin bu zorbalıktan daha acı olacağını düşünüp bundan korkabiliriz? Aydınlanmaları için bunca çaba gösterdiğiniz halkı, hâlâ hayali tanrılarının ayaklarına kapanmaya zorlayanlar yalnızca rahiplerdir. Sadece rahipleri halktan uzaklaştırsanız, sonrasında her şey olacağına varacaktır. Tahmin edebileceğinizden çok daha bilge olan bu halkın

zorbalığın prangalarını kıracağına, çok geçmeden hurafe-
lerden de arınacaklarına inanınız. Engeli yok diye ondan
korkuyorsunuz: Nasıl bir zırvalık bu! Ah! Onlara inanın
yurttaşlar, pala gibi keskin yasaların durduramayacağını,
insanın küçüklüğünden beri dalga geçtiği cehennem aza-
bının ahlaki korkusuyla hiç durdurmazsınız. Özetle sizin
teizminiz pek çok suça sebebiyet verdi; ama tek birini bile
durdurmadı. Tutkunun gözünün kör olduğu, etkilerinin
gözümüzü bulutlandırması, bizi zaten çevrili olduğumuz
tehlikelere ittiği doğruysa; gözümüzün önündeki, tutku-
ların üzerinde her daim asılı olan yasanın kılıcının yok
edemediği bu bulutlanmayı, Tanrı'nın ilan ettiği, bizden
uzak cezaların yok edeceğine bizi nasıl inandırabilirsiniz?
Bir tanrı fikrinin dayattığı engellerin işe yaramazlığı ka-
nıtlandıysa, bu tanrının diğer etkilerinin de tehlikeli ol-
duğu gösterilmişse, o halde sorarım size, bu tanrı hangi
işe yarar, hangi mantıkla varlığına körü körüne inanabili-
riz? Devrimimizi kusursuz ve sağlam kılmaya kendimizi
hazırlamak için yeterince olgun olmadığımızı mı söyleye-
ceksiniz bana? Ah benim yurttaşlarım, 89'dan beri aldığımız
yolun yanında bundan sonra yapacaklarımız zor değil
ve size diyeceğim, Bastille'in yıkılışından beri her şekilde
altüst ettiğimiz kamuyu harekete geçirmek için yapılması
gereken de çok daha az. Küstah bir hükümdarı darağacı-
nın dibine dek sürecek kadar bilge ve cesur bu halka ina-
nalım. Az zamanda pek çok ön yargıyı kırmasını, bir dolu
gülünç engeli parçalamasını bildiler. Bir kraldan başkası
olmayan böylesi yanıltıcı bir hayaleti cumhuriyetin refahı
için kurban etmeye muktedir olacaktırlar.

Fransızlar, ilk adımı siz atacaksınız: Geri kalanını aldı-

ğınız eğitim halleder ama derhal çalışmaya başlamalısınız. Bu birleşme en önemli önceliğiniz olsun. Din eğitiminde pek baştan savma olan temel ahlak, sizin eğitiminizin temelini oluştursun. Çocuklarınızın genç dimağlarını mükemmel sosyal ilkeler yerine tanrısal saçmalıklarla doldurmaktan vazgeçiniz. On altı yaşına girdikleri andan itibaren onlara unutmaktan mutluluk duyacakları amaçsız duaları ezberletmek yerine, toplumdaki görevlerini kavramalarını sağlayınız. Bir zamanlar güçlkle bahsettiğiniz ve dini masallarınız olmadığında kişisel mutluluklarına yetecek erdemleri bağırllarına basmayı öğretiniz çocuklarınıza. Onlara bu mutluluğu başkalarına da vermenin bizi de mutlu edeceğini hissettiriniz. Tam tersine bir vakit yaptığınız gibi bir delilik eder de, dediklerinizi Hıristiyanların boş hayallerine dayandırırsanız, öğrencileriniz zor da olsa kurduğunuz bu gösterişli binanın çöküşünü sağlayacak temel boşlukları görecektir, binayı yıkacaklardır ve sırf yıktıkları din onlara yasaklıyor diye birer görgüsüz olup çıkacaklardır. Onlara erdemin gerekliliğini açıklarsanız, mutlulukları sırf buna bağlı diye, bencillikleri sayesinde dürüst insanlar olacaklardır; böylece insanları yöneten bu yasa, daima aralarında en güvenilir yasa olacaktır. O zaman yapmamız gereken büyük bir dikkatle temel eğitim sistemine hiçbir din masalı sokmamaktır. Şekillendirmek istediğimiz insanların bir tanrıya tapan adiler değil, özgür insanlar olmasını istediğimiz gerçeğini asla unutmamalıyız. Sıradan bir filozof bu yeni öğrencileri, doğanın anlaşılmaz muhteşemliği üzerine bilgilendirmelidir. Onlara, bir tanrının var olmasının çoğu zaman insanlar için oldukça tehlikeli olacağını, asla onların iyi-

liği için çalışmayacağını ve anlamadıkları bir şeyin nedeni olarak anlamayacakları başka bir şeyin varlığını kabul ederek şimdikinden daha mutlu olmayacaklarını kanıtlamalıdır. Doğanın temelini öğrenmenin, onunla eğlenmek ve yasalarına saygı göstermekten daha az önemli olduğunu, bu yasaların bilgece oldukları kadar basit de olduğunu, bu yasaların bütün insanların yüreğinde kazılı olduğunu, ve bu güdüyü sezip kavramak için bu yüreği sorgulamak gerektiğini göstermelidir. Kesinlikle bir yaratıcı hakkında konuştuğunuzu duymak isterlerse, onlara, şeylerin şu an neyseler her zaman öyle olageldiklerini, asla bir başlangıç ve sonları olmadığını; şeyleri hiçbir şeyi aıklamayacak ve hiçbir işe yaramayacak hayali bir kökene kadar gtrebilmenin insan için imkânsız ve faydasız olduğunu da söyleyiniz. Onlara, insanın hiçbir duyu organıyla algılayamadığı bir varlık hakkında gerçek fikiirlere sahip olmasının imkânsız olduğunu anlatınız.

Bütün fikirlerimiz bizi etkileyen olayların dışavurumudur. Tanrı fikrini bize düşündüren, herhangi bir nesneye dayanmayan fikir nedir? Böyle si bir fikir, sebepsiz sonuçlar kadar imkânsız değil midir, sorun onlara. Dayanaksız fikir, bir sanrıdan farklı olabilir mi? Devam edeceksiniz, bazı doktorlar Tanrı fikrinin doğuştan var olduğunu ve insanların daha annelerinin karnındayken bu fikre sahip olduğunu ileri sürüyorlar, diyeceksiniz. Ancak bunun yanlış olduğunu ekleyeceksiniz. Her kural bir hüküm, her hüküm bir deneyimin etkisi ve deneyim sadece duyuların harekete geçme siyle kazanılır. Dolayısıyla bunlar, dini ilkelerin herhangi bir temele dayanmadığını ve doğuştan olmadığını göstermiştir. Mantıklı canlıları nasıl olur da anlaması en zor olan

şeyin onlar için en temel olan olduğuna inandırabilirsiniz? Böylece onları bir hayli korkutursunuz. Korktuğumuz zaman mantıklı düşünemeyiz. Onlara sıkça mantıklarını sınamalarını tavsiye ediniz; çünkü kafamız karışıkken her şeye sorgusuz sualsiz inanırız. Onlara diyeceksiniz ki cehalet ve korku, işte bütün dinlerin temelini dayandığı bu iki şeydir. İnsanın Tanrı'ya karşı hissettiği belirsizlik tam da onu dine bağlayan mantıktır. İnsan hem bedenem hem de ahlaken belirsizlikten korkar. Korku onun için önce doğal olur, ardından bir ihtiyaç halini alır: Umut edeceği ya da inanacağı bir şeyler olmazsa eksik kaldığını hissederek. Tüm bu bilgilerden sonra etiğin yararına gelelim: Bu önemli konu hakkında onlara dersten çok örnek, kitaptan çok kanıt gösteriniz, böylece onları iyi birer yurttaş yaparsınız; iyi birer savaşçı, koca ya da eş yaparsınız. Onları özgürlüklerine öyle bir bağlayacaksınız ki artık hiçbir esaret fikri ruhlarına işleyemeyecek, hiçbir din korkusu dehalarını engelleyemeyecek. O zaman hakiki vatanseverlik ruhlarını aydınlatacaktır. Bütün gücü ve saflığıyla ruhlarında hüküm sürecektir; çünkü bu en baskın his olacak ve hiçbir yabancı fikir enerjisini sömüremeyecektir. Böylece ikinci kuşak güvenilir olacak ve bu kuşağın desteğiyle eserinizi, evrenin yasası haline gelecektir. Ancak ola ki endişe veya korkuyla bu öğütlere itibar edilmezse, yıkacağımıza inandığımız görkemli binanın temellerinin sağlam kalmasına izin verdiğimiz, o zaman ne olur? Yapı bu temellerin üzerine tekrardan inşa edilir ve oraya aynı dev heykeller yerleştirilir; tek ezici fark, bu kez öylesine büyük bir güçle yerlerine dikilirler ki, ne sizin nesliniz, ne de sizden sonra gelecek nesiller o temelleri yıkabilir.

Dinlerin zorbalığın kökeni olduğu su götürmez. İlk zorbaların hepsi papazdı. İlk kral ve Roma'nın ilk hükümdarı, Numa ve Augustus da papazlarla birlikte hareket ediyorlardı. Konstantin ve Clovis birer hükümdardan çok başrahiptiler. Elagabalus Güneş rahibiydi. Bütün zaman ve yüzyıllarda zorbalık ve din arasında bir bağ vardı; artık birini baltalarken, diğerini el üstünde tutmamak gerektiği gün gibi açıktır; çünkü biri daima diğerinin yasalarına hizmet ediyor. Yine de ne katliamdan ne de sürgünden yanayım. Bütün bu vahşete bir an bile dayanmam mümkün değil, bana çok uzak. Hayır, öldürmeyiniz, sürmeyiniz: Bu tür zalimlikler kralların ya da canilerin yapacağı hareketlerdir. Onların yaptığını yaparak saldıkları korkunun üstesinden gelemezsiniz. Sadece putlara karşı güç kullanınız. Onlara hizmet edenleri gülünç duruma düşürmek yeter: Neron'un işkenceleri, Julien'in iğnelemelerinin zarar verdiği kadar zarar vermemiştir Hristiyanlık dinine. Evet, sonsuza kadar tüm tanrı fikirlerini yok edeceğiz ve rahiplerini de askerlerimiz yapacağız. Bazıları aramıza katıldı bile. Bir cumhuriyetçi için oldukça soylu bu mesleğe sadık kalsınlar; ancak artık bize ne nefretimizin tek kaynağı olan sanrılarından ne de muhteşem dinlerinden bahsetsinler. Bize gelip de Tanrı'dan ya da dinden bahseden ilk şarlatanı gülünç düşürüp, onunla alay edelim, onu Fransa'nın büyük şehirlerindeki dörtyollarda çamura bulayalım. Aynı hatayı iki kere yapanın cezası müebbet hapis olsun. Sonrasında kalbimizin derinliklerinden ya da çocukluğumuzdaki korkunç oyuncakların anısından sıyrılıp gelen en ağır küfürleri, en ateist işleri serbest bırakılmalı. Avrupalıları böylesine önemli bir konu üzerine aydınlatabilecek eserleri oylamaya sunalım ve

bu konu hakkında her şeyi açıklayıp kanıtlayan yurttaşların bu hayaleti tepetaklak etmesi için silah ve bunlardan nefret edecek bir yürek oluşturabilecek esere, sonunda milletin sunacağı büyük bir ödül verilsin. Altı ayda her şey bitecektir: Zalim Tanrınız yok olacak ve bu tanrı yok edilirken bile adil olmaktan, başkalarının itibarını kıskanmaktan, doğru olanı yapmaktan, adaletin kılıcından çekinmekten ve şerefli insanlar olmaktan vazgeçilmeyecektir; çünkü tıpkı kraların kölelerinin inandığı gibi, sanrıların yol gösterdiği bir vatanın gerçek dostu olamayacağını biliyoruz. Kısacası tek yol göstericisi erdem, tek engeli de pişmanlıkları olan bir cumhuriyetçi yönetmesi gereken şey, ne iyi bir dünya için kurulan boş bir umut, ne de doğanın bize yolladığı büyük kötülüklere duyulan korku olmalıdır.

Toplumsal Davranış Biçimleri

Teizmin cumhuriyetçi bir hükümete kesinlikle uygun düşmediğini gösterdikten sonra, bana kalırsa bir diğer önemli şey Fransızlara özgü toplumsal davranış biçimlerinin de teizme uygun düşmediğini kanıtlamaktır. Müjdeleyeceğimiz yasaların özünde bu davranış biçimleri yattığından, bu konu da büyük önem arz eder.

Fransızlar, yeni yönetimin yeni toplumsal davranış biçimlerine ihtiyaç duyduğunu bilecek kadar zekisiniz. Özgür bir ülke vatandaşının, zorba bir kralın kölesi gibi yönlendiriliyor olması kabul edilemez bir şeydir. Çıkarları, gereklilikleri, birbirleriyle ilişkileri hakkındaki farklılıklar bu dünyadakinden çok daha farklı bir temeli işaret ediyor. Bir dolu küçük hata, küçük sosyal suçlar davalarını say-

gın ve erişilmez kılmak için gereğinden daha fazla engel koyulmasını emreden bir kralın yönetimi altında oldukça temel sayılırken, cumhuriyet rejiminde hiçbir şey ifade etmeyecektir. Kral katli ya da kutsala saygısızlık adı altında anılan diğer suçlar, tıpkı ne kral ne de din bilmeyen bir hükümette olacağı gibi, cumhuriyetçi bir yönetimde de yok edilmelidir. Vicdan ve basın özgürlüğü verildiğinde, küçük farklarla eylem özgürlüğünü de vermek gerektiğini unutmayalım yurttaşlar; hükümeti temelden sarsacak eylemi istisna sayarsak, cezalandıracak pek suç kalmayacaktır; çünkü sonuç olarak temelleri eşitlik ve özgürlüğe dayanan bir toplumda, suç teşkil eden hareketler daha az olacak ve olaylar iyice ölçülüp biçildiğinde gerçekten de adaletin kusurlu bulduğu pek az suç olduğu görülecektir. Doğa bize, bizim örgütlenmemiz nedeniyle ya da daha felsefi düşünersek birinden birine ihtiyaç duyması nedeniyle eşit miktarda kötülük ve erdem verse de, bize neyin ne kadar iyi ya da ne kadar kötü olduğunu belirtecek kesin kıstaslar sunmamıştır. Ancak fikirlerimi böylesine önemli bir konuda iyice temellendirebilmem için şimdiye kadar canice diye nitelediğimiz, insan yaşamındaki farklı eylemleri sınıflandıracamız ve ardından onları bir cumhuriyetçinin gerçek zorunluluklarıyla *karşılaştıracamız*.

Şimdiye kadar insanın ödevleri üç farklı başlıkta ele alındı:

1. Vicdanının ve saflığının onu İlâhi Varlık'a yaklaştırması sonucu dayatılan ödevler;
2. Hemcinslerine karşı yerine getirmesi gereken ödevler;
3. Son olarak da, sadece kendisiyle ilgili olan ödevler.

En büyük gerçek, hiçbir tanrının karışamayacağı, bitkiler ve hayvanlar gibi doğada bulunması gereken canlılar olduğumuz, başka türlü olmasının da zaten mümkün olmadığı gerçeğidir; çünkü bu kesinlik, gördüğümüz gibi bütün bu ödevlerin birinci bölümünü imkânsız kılar; yani Tanrı istediği için sorumlu olduğumuzu düşündüğümüz görevler bir anda silinip gider. Bu görevlerle birlikte, *tanrısızlık, kutsala saygısızlık, beddua, ateizm* vs. adı altındaki tüm dinî suçlar, Atina'nın Alcibiades'i, Fransa'nın da bahtsız La Barre'ı haksız yere cezalandırma nedeni olan her şey yok olup gider. Dünyada çılgınca olan bir şey varsa bu, tanrılarını tanımayan ve sığ fikirleriyle onun ne emrettiğini anlayamayan insanların yine de hayal güçlerinin ürünü olan bu gülünç hayaletin doğadan memnun olup olmadığına karar vermek istemelerini görmektir. Bu durum, sınırlanmasını istediğim diğer ibadetleri de bundan farklı kılmaz. Her şeye gülüp, dalga geçebilme özgürlüğümüz olmasını isterdim. Bir tapınakta toplanıp hayallerindeki İlahi Varlık'a yalvaran insanlar, bir tiyatro oyunundaki komedyenler gibiler, herkes oyunlarına gidip gülmekte özgür olmalıdır. Dinlere bu gözle bakmazsanız, onları ciddiye alırsınız, önemli gözükürler çok geçmeden fikirleri ele geçirirler ve dinler üzerine savaşmayı bırakıp onları tartışır hale geliriz.* Herhangi bir dinin seçtiği ya da

* Her toplum kendi dininin en iyisi olduğunu öne sürer; ikna etmek içinse birbiriyle alakası olmayan hatta neredeyse birbiriyle çelişen kanıtlar gösterir. Bir tanrının var olduğuna inansak bile, bu cehalet içinde hangi din bir tanrıyı memnun edebilir ki? Aklı başında insanlarsak ya hepsine saygı göstermeli ya da hepsini yasaklamalıyız; elbette yasaklamak en iyi yoldur; çünkü hepsinin ahlaken birer şaklabanlık olduğunu bildiğimiz bu dinlerin hiçbirisi var olmayan bir tanrıyı memnun edemez.

koruduğu eşitlik, çok geçmeden hükmünü kaybedecek ve yeniden düzenlenen *teokrasi*, *aristokrasi* olarak vücut bulacaktır. Ne kadar tekrar etsem azdır: Korkunç imparatorluklarının zorbalığın terörüyle sizi çok geçmeden alaşağı etmesini istemiyorsanız, tanrılardan vazgeçin Fransızlar, artık tanrı olmasın; ama onları ancak onlarla alay ederek yerle bir edebilirsiniz. Onlara öfke ya da önem yüklerse-
niz, peşi sıra gelen bütün tehlikeler tekrardan doğacaktır. Putlarını hırsıyla yıkmayın: Onlarla oynayarak ezin, böylece fikir kendiliğinden çökecektir.

İşte böyle, umarım din ihlalleri hakkında hiçbir yasa çıkartılmaması gerektiğini göstermek için söylediklerim yeterlidir; çünkü bir sanrıyı, var olmayan bir şeyi gücendiremeyiz; bir inancın diğerinden üstün olduğunun kanıtlanamaması gibi, bir inancı aşağılayanları ya da ibadete saldıranları cezalandırmak da büyük tutarsızlık olacaktır. Böyle bir tutum açıkça taraf tutmak olacaktır, bu durumda da yeni yönetiminizin temel yasası olan eşitliği ihlal etmiş olursunuz.

İnsanı hemcinsleriyle birbirine bağlayan ikinci ödevine geçelim. Şüphesiz en geniş ödevler bu sınıftakilerdir.

Hıristiyan ahlakı kişiyle hemcinsleri arasındaki ilişkiler üzerine öyle çok safsata ile doludur ki bunları kabul etmek imkânsızdır; çünkü ilkeleri düzenlerken onların safsata üzerine kurulu olmamasına özen göstermek gerekir. Bu saçma ahlak bize, yakınlarımızı kendimizi sevdiğimiz kadar sevmemizi öğütler. Yanlış olan bir şeyin güzel olması mümkün olsaydı, kesinlikle hiçbir şey bundan daha yüce olmazdı. Kardeşlerini kendin kadar sevmek uygulaması mümkün olmayan bir durumdur; çünkü bu du-

rum tüm doğa yasalarına aykırıdır ve hayatımızdaki tüm eylemleri yönlendiren doğanın tek bir organıdır. Hemcinslerimizi kardeş gibi, doğanın bize verdiği dostlarımızımız gibi sevebiliriz ama uzaklıkların yok olup bağların da kaçınılmaz olarak güçlendiği cumhuriyetçi bir devlette onlarla birlikte daha iyi yaşarız.

İnsanlık, kardeşlik, yardımseverlik, birbirimize karşı yükümlülüklerimiz bu ilkeye uyar ve doğanın bize verdiği basit bir güçle bu yükümlülükleri bireysel olarak yerine getiririz. Bunları yerine getirirken pek dokunaklı olan bütün bu bağlar kimilerinin hissettiği şefkati, daha soğuk ya da daha öfkeli olmaları nedeniyle hissedemeyenleri kınamayalım ve hatta cezalandırmayalım; çünkü onlara uyacağız, bu noktada evrensel yasaların tavsiyesinden bahsetmek somut bir saçmalık olacaktır. Bu süreç, bir generalin, tüm askerlerin aynı ölçülerdeki kıyafetleri giymesini istemesi kadar saçmadır. Tabiatı farklı insanların eşit yasalara boyun eğmesini emretmek korkunç bir haksızlıktır. Birine uyan diğerine uymayacaktır.

Her insana özgü bir yasa yapamayız; ancak öylesine nazik, öylesine az sayıda yasa yapıp bütün insanların karakterine uyacak, kolayca boyun eğecekleri yasalar düzenleyebiliriz. Tekrardan söylüyorum, bu az sayıdaki yasa, farklı karakterde de olsalar herkesin kolayca uyum sağlayabileceği yasalar olacak. Önemli olan, söz konusu kişinin daha az ya da çok pataklanıp pataklanmaması olacak. Bu tür erdemleri bazı insanların uygulaması gerçekten zor, tıpkı yaradılışlarından gelen tabiata çare olmaması gibi. Yani, yasaya boyun eğmesi imkânsız olan kişiyi yasayla cezalandırırsanız, yaptığınız adaletsizliğin açtığı yara pek

derin olur! Bu durumda yapacağınız kötülükten hissedeceğiniz suçluluk duygusu bir âmâyı renkleri ayırt edemediği için suçlamaktan farksız olur muydu? Bu açıklanan ilk ilkelerle, özellikle ölüm cezasının zalimliği ortadan kaldırılmadıkça hafif yasalar yapmanın gerekliliğini anlıyoruz; çünkü bir insanın yaşamına kast eden yasa uygulanamaz, kabul edilemez ve yanlış bir yasadır. Birazdan da açıklayacağım gibi doğayı, onlara bu yaşamı veren tamamıyla özgür ortak anneyi, bir dolu şekilde kızdırmalarına imkân yoktur (ki göstereceğim şey de bu); ancak imkânsız olan yasanın da aynı yetkiye sahip olabilmesidir; çünkü yasa, insanda var olan vahşi öldürme eylemi gibi tutkuları meşrulaştıramaz. İnsan, doğadan bu gibi eylemlerin kabul gördüğü izlenimini ediniyor; oysa yasa tam tersine daima doğanın karşısındadır ve ondan herhangi bir şey almayı reddederek aynı sapkınlıklara izin vermemiş olur: Aynı güdülere sahip olunmadığından, aynı haklara da sahip olunamaz. İşte bu bilgece ve hassas konular pek çok insanın dikkatinden kaçıyor; çünkü çok az insan düşünüyor; ancak hitap ettiğim insanların söylediklerimi kavrayıp, hazırlayacağımız yeni yönetmelikte etkili olacaklarını umuyorum.

Ölüm cezasının kaldırılmasının gerektiğine ikinci örnek, asla suç oranını düşürmemiş olması, her gün da-rağacında birilerinin olmasıdır. Kısacası bu cezayı kaldırmalıyız, çünkü birini öldürmüş bir adamın da ölümle cezalandırılması kadar saçma bir hesap olamaz. Mevcut işlemle bir değil en az iki adam ölmüş olacaktır, böylesi bir hesaplamayı ancak cellatlar ya da aptallar yapar.

Sonuç olarak kardeşlerimize karşı işleyebileceğimiz

suçları dört temelde ele alabiliriz: *İftira*, *hırsızlık*, diğerlerinin hoş karşılamayacağı *iffetten* kaynaklanan ihlaller ve *cinayet*. Krallıkla yönetilen bir hükümette bütün bu eylemler büyük suç sayılır, peki cumhuriyetçi bir devlet için de aynı derecede önemliler midir? İşte felsefenin ışığında bunu inceleyeceğiz; çünkü böylesi bir inceleme, ancak bu ışık altında başarılabılır. Beni tehlikeli bir yenilikçi olarak yaftalamayın. Belki bu yazıların yol açabileceği gibi, suçluların ruhundaki vicdan azabını yatıştırmanın sakıncalarından bahsetmeyiniz. Bu kötü niyetli kişilerin suça yatkınlıklarını, benim hassas ahlakımla artırmamın büyük bir hata olduğunu bana söylemeyiniz: Burada bu sapkınlıkların hiçbirine yakın olmadığımı resmen açıklıyorum. Düşünmeye başladığım dönemden beri benimle bütünleşmiş ve yüzyıllardır zorba tiranların karşı çıktığı fikirlerimi açıyorum yalnızca. Bu fikirlerin ahlakını bozacağından korkana yazık! Felsefi fikirler arasından sadece kokuşmaya başlamış olanları çekip alan, her şeyi bozmaya eğilimli bu kişilere yazık! Seneca ve Charron'u okuyarak zehirlenmişlerdir belki de, kim bilir? Hitap ettiğim kişiler onlar değil: Beni dinlemeye kadir olanlara ve hiçbir tehlike olmaksızın beni okuyanlara hitap ediyorum yalnızca.

Son derece açık yüreklilikle itiraf etmeliyim ki iftiranın asla kötü olduğuna inanmadım; özellikle bizimki gibi herkesin birbirine daha bağlı ve yakın olduğu bir yönetimde böyle bir şeyle karşılaşmak çok daha olasıdır. İftira iki türlü olabilir: Ya gerçekten sapkın bir adama atılır, ya da erdemli birinin üstüne kalır. İlk durumda yaptığı kötülüklerle tanınan biri için pek bir şey değişmeyeceği konusunda hemfikir olacağız. Belki de böylece var olmayan

kötülük var olanı aydınlatacak ve işte günahkâr da ortaya çıkacaktır.

Diyelim ki Hannover'ın sağlık üzerinde olumsuz bir etkisi var ve bu havaya maruz kalınca ateşlenmem söz konusu, bu durumda ben oraya varmadan öleceğimi söyleyen birine serzenişte bulunabilir miyim? Hayır tabii ki; çünkü beni büyük bir kötülükten korkutarak, daha küçüklerinden etkilenmemi engelledi. Peki tam tersine, iftira erdemli bir adama yönelirse ne yapmalı? Endişelenmesin: Kendini göstersiz, çok geçmeden dedikoducunun ağı kendi üzerine düşer. Bu tarz insanlar için iftira, erdemlerinin parlayarak çıkacağı bir saflık testinden fazlası değildir. Hatta bunda, cumhuriyetin erdemlerinin bütünlüğü için yarar da vardır; çünkü adaletsizce yargılandığını kanıtlamış olan bu insan, erdemli davranmak konusunda daha da hassas olacaktır; kendisine dokunmayacağına inandığı bu iftira ile baş etmek isteyecek ve yaptığı güzel eylemler gücünü daha da arttıracaktır. Ayrıca ilk durumda iftiracı, tehlikeli insanın kötülüklerinin büyüklüğünü gösterek iyi bir etki bırakacaktır. İkinci durumda ise erdem tümüyle hepimize sunulmasını sağlayarak mükemmel ürünler elde edecektir. Peki, sorarım size, kötülerini tanımanın ve iyilerin gücünü arttırmanın önemli olduğu bir yönetimde, iftiracı sizce ne gibi bir tehlike yaratabilir? İftiraya karşı hiçbir cezai önlem alınmamalıdır. İftirayı hem bir uyarıcı, hem de teşvik edici olarak görelim ve ne olursa olsun çok yararlı bir şey olduğunu kabul edelim. Bütün fikirleri, bunları uyguladığı eser kadar önemli olması gereken yasa koyucu, bir suçun etkisini sadece bireysel yönden incelememelidir. Önemli olan kitlesel etkiyi incelemektir.

İftirayı tetikleyen etkenlere baktığımız zaman cezalandırılabilir hiçbir şey bulunamayacağını düşünüyorum. Yasanın cezalandıracağı birkaç iftira, adaletin boşluğundan kaynaklanacaktır. Ama tersine yasa koyucu, iftirayı destekler veya ödüllendirirse en adaletli ve dürüst insan olacaktır.

İnceleyeceğimiz ikinci ahlaki ihlal hırsızlıktır.

Antik çağlara baktığımızda tüm Yunan cumhuriyetlerinde hırsızlığa izin verildiğini ve teşvik edildiğini görürüz. Sparta ya da bir diğer ismiyle Lakedaimon bundan fazlasıyla yararlanmıştı. Bazı toplumlar bunu bir savaş erdemi olarak görmüştür. Hırsızlığın bütün erdemlere hitap ederek cesareti ve gücü beslediği, kısacası cumhuriyetçi bir yönetimin ve doğal olarak bizimkinin de yararına olduğu kesindir. Sorarım, taraf tutmadan yaklaşırsak hırsızlık, zenginliğin etkilerini dengeliyorsa, amacı eşitlik olan bir yönetim için bu yanlış bir tutum mudur? Elbette hayır; çünkü bir yandan eşitliğin ilerlemesini sağlarken, diğer yandan da onun iyiliği için çalışıyordu. Hatta hırsızları değil ama malının çalınmasına izin verenleri, kendi mülkiyetlerine bakmayı öğretmek amacıyla cezalandıran bir halk vardı. Bu örnekler bizi daha da geniş düşüncelere yöneltmelidir.

Şimdi milletin bahsettiği mülkiyete saygı yeminine saldırmak ya da yıkmak istediğimi söyleyen varsa beni Tanrı'ya şikâyet etsin; ancak bu yeminin adaletsizliği üzerine fikirlerimi söylememe izin yok mu? Bir milletin bütün bireylerinin kararı olan bir yeminin kıymeti nedir? Herkesin mülkiyetini koruduğu söylenen bir yasanın zorla kabul ettirilmesi, bireyler arasında mükemmel bir

eşitliği sürdürmek değil midir? İşte şimdi size sorarım, hiçbir şeye sahip olmayanın, her şeye sahip olana saygı göstermesini emreden bir yasa, adil olabilir mi? Sosyal sözleşmenin öğeleri nelerdir? Biraz teslim olmaktan oluşmaz mı? Her iki tarafın sahip olduklarını güvenceye alarak korumak için kendi mülkiyetinin ve özgürlüğünün bir kısmını bırakmaya benzemiyor mu bu durum?

Bütün yasalar bu temele kuruludur. Özgürlüğü çiğneyeni cezalandırma hakkı vardır. Vergilendirme yetkisi bile vardır. Vergilendirme sayesinde yurttaş kendisinden bir şey istendiğinde sinirlenmez, verdiği sayesinde kalan mallarının da korunacağını bilir; ancak bir kere daha söylüyorum her şeye sahip olanı koruyan bir anlaşma, hiç malı olmayan birini neden bağlasın ki? Yemininizle zenginlerin mülkünü koruyarak adil bir hareket yaparsanız, hiçbir şeyi olmayanlara bu “koruyucu” anlaşmaya yemin etmelerini isteyerek haksızlık etmiş olmaz mısınız? Bu yeminden onun çıkarı nedir ki? Peki zenginlik olarak kendisinden çok daha farklı olan birinin işine yarayacak bir şey için söz vermesini neden istiyorsunuz? Kesinlikle bundan daha adaletsiz bir durum olamaz: Bir yemin, ona ant içen her bireye eşit yaklaşmalıdır. Böyle bir yeminin varlığıyla herhangi bir şey elde etmeyecek olanları kendine bağlaması imkânsızdır; çünkü böyle bir durumda artık bu ant, özgür bir halkın andı olmayacaktır: Güçlünün güçsüz üzerinde kullanacağı bir silah olacak ve ezilenler durmaksızın buna karşı ayaklanacaktır. Milletın talep ettiği, mülkiyete saygı andıyla olan budur işte. Böyle bir durumda ancak zengin fakiri bağlar, bu andın manasını anlayamayan, iyi niyeti suistimal edilerek yeminin zor-

la kabul ettirildiği fakirin ettiği yemin sadece zenginin çıkarlarına hitap eder, kendisine saygısı nedeniyle kendi başınayken yapamayacağı şeyleri yapmasına sebebiyet verir.

Bu barbarca ve dengesiz anlaşmanın, eşitsizliğe ikna olmuş olsanız bile, tek suçu her şeye sahip birinden bir şeyler çalmaya cesaret etmek olan bir kişiyi cezalandırma adaletsizliğine kendinizi kaptırmayınız: Haklılıktan uzak yemininiz ona bu hakkı hiç olmadığı kadar sağlamış olacaktır; onu bu yalancı yemine zorlayarak, bu saçma anlaşmanın onun için olduğunu söyleyerek bu yalancı yeminin yol açacağı bütün suçları yasallaştırıyorsunuz. Bu durumda neden olduğunuz şeyi cezalandırma hakkınız yoktur. Hırsızları cezalandırarak ne kadar da korkunç bir zalimlik yapıldığını daha da söylemeyeceğim. Size bahsettiğim halkın bilgece düzenlenmiş yasalarını taklit ediniz. Kendi malını çaldıran kişiyi cezalandırınız; ancak hırsızlığı yapana tek bir ceza bile vermeyiniz. Andınızın bu eyleme izin verdiğini ve bunu eylemi gerçekleştirenin doğanın ilk ve en bilgece hareketi olan, ne pahasına olursa olsun kendi varlığını koruma hareketini izlediğini bilin.

İnsanın hemcinslerine karşı ödevleri hakkında ikinci olarak incelememiz gereken ihlallerin, hovardalığın yüklenebileceği, her biri birbirinden yakışsız olan bu eylemlerin arasında *hayat kadınlığı, zina, ensest, tecavüz ve ters ilişki* var. Tek görevi ne olursa olsun yapısını muhafaza etmek olan bir yönetim, bahsettiğimiz bu tarz eylemleri kendini korumak için ahlaki suçlar olarak niteler, oysa bu eylemlerin tamamen önemsiz olduğuna bizim hiçbir şüphemiz olamaz: İşte cumhuriyetçi bir yönetimin eş-

siz ahlakı budur. Çevresini saran zorbalardan her zaman hoşnutsuz olduğundan, muhafazakârlık yöntemlerinin *ahlaki araçlar* olabileceğini doğal olarak hayal bile edemeyiz; çünkü böyle yönetimler ancak savaşla ellerindekini korurlar ve savaştan daha az ahlaki başka hiçbir şey olamaz. Şimdi, yükümlülükleriyle *ahlaksız* olan bir devlette, bireylerin *ahlaklı* olması gerekliliğini nasıl göstereceğiz sorarım. Dahasını söyleyeyim: Bu bireylerin ahlaklı olmamaları daha iyidir. Yunan yasa koyucular, uzuvları kangren etmenin önemini fazlasıyla hissetmişlerdi; ahlaki çözümler, düzenin sürmesi için yararlı olacağından, bir yönetim içinde daima isyan olması gerekir ve bu isyanlar da oluşan kangrenden kaynaklanmaktadır. Böyle bir durum cumhuriyetçi bir yönetimce hoş karşılanacağından, çevresindekiler de nefret edip kıskançlık duyacaklardır. Bu bilge yasa koyucular ayaklanmanın *ahlaki* bir durum olmadığını düşünüyorlardı. Oysa bu, cumhuriyetçi bir yönetim için kalıcı bir durum olmalıdır. Düzenin sürekli olarak *ahlaksızlıkla* çöktüğü düşünülürse, içindekilerin de pek *ahlaklı* varlıklar olmasını istemek saçma ve tehlikeli olacaktır; çünkü bir insanın *ahlaklı* olması barış ve huzur istemesinden kaynaklanmaktadır; oysa *ahlakdışı* hali, onu sürekli olarak kaçınılmaz isyana yaklaştırır, böyle bir isyan durumunda, cumhuriyetçi kişinin taraftarı olduğu yönetimi her zaman için desteklemesi gerekir.

Şimdi ayrıntılandıralım ve incelemeye iffetten başlayalım, bu korkak eğilim saf olmayan hoşlanmanın zıddıdır. Doğanın amacı insanın utanç duymasını sağlamak olsaydı o zaman hiç şüphesiz ki insanı çıplak yaratmazdı. Bizden

daha az uygar pek çok topluluk çıplaktır ve bundan herhangi bir rahatsızlık duymazlar. Giyinme alışkanlığının temelinde kötü havalar ve kadınların süse yatkınlığı olduğundan şüphe edilmemelidir. Kadınlar, çok geçmeden bütün çekiciliklerini kaybedeceklerini düşünüp bunun önüne geçmek için bu fikri ortaya atmışlardır. Kadınlar doğanın onları kusursuz yaratmadığını anlamıştır ve bu kusurları süslerle, elbiselerle kapatarak verilecek zevki en yüksek seviyeye çıkarmak istemişlerdir. Bir erdemle alakası olmayan iffet de ahlak bozukluğunun ilk etkilerinden biri, kadınların süslenirken kullandığı yöntemlerin ilkidir. Şehvetin vereceği sonuçlara inanan Lykurgos ve Solon, genç kızları tiyatroya çıplak çıkmaya zorlayarak cumhuriyetçi hükümet kanunlarının temelinde olan ahlaksızlık konumunda tutuyorlardı. Çok geçmeden Roma da bu örneği uygulamaya başladı: Flora oyunlarında çıplak dans ediliyordu. Gizli paganların ayinlerinin büyük bir kısmı da böyle kutlanıyordu. Hatta bazı toplumlarda çıplaklık bir erdem sayılıyordu. Zaten utanmazlık şehvete düşkünlükten doğar. Sonuç olarak bu utanmazlıklar bahsettiğimiz ve incelemekte olduğumuz suçları oluşturur, bunun ilk etkilerinden biriye fahişeliktir. Bizi ele geçiren bir dolu dinî yanılğı konusuna artık geldiğimize göre, do-

* Bu yasayıcıların amacının, erkeklerin çıplak bir kız karşısında duydukları tutkuyu yatıştırarak, kimi zaman hemcinslerine hissettikleri tutkuyu ateşlemek olduğu söylenmiştir. Bu bilgiler iğrenilmesini istedikleri şeyleri gösteriyor ve en zevkli arzuları esinlesin diye yaratıldığına inandıkları şeyi saklıyorlardı. Her halükarda, bahsettiğimiz amaç için çalışmış olmuyorlar mıydı? Gördüğümüz üzere cumhuriyet geleneklerinde ahlaksızlığın gerekli olduğunu hissediyorlardı.

ğaya karşı oluşan önyargıların bir kısmını kırarak doğaya yaklaştığımızı göre, sadece doğanın sesini dinlediğimize göre, eğer bunlardan herhangi birinin suçlu olduğuna tamamen ikna olursak bu suç doğanın bize esinlediği tutkuları kabul edip kucaklamak yerine onlara direnmektir. Bu tutkuyu içimizde söndürmektense barış ortamı sağlayacak bir orta yol bulmak daha iyi olacaktır. O halde kendimizi bu konu üzerine yoğunlaştırmalı, vatandaşın gerekli güvenliğini sağlamaya odaklanmalı, şehvet nesnelerine yaklaşabilme ihtiyacını karşılayıp, ondan sonra hiçbir şeye bağlı olmaksızın ona hitap eden tutkuların bu nesneler üzerinde yaşamasını sağlamalıyız; çünkü bir insanın, tümüyle özgür kalması için bundan daha fazla ihtiyaç duyacağı başka bir tutkusu yoktur. Hijyenik, geniş, iyi döşenmiş ve her bir noktası güvenli binalar farklı şehirlere inşa edilmelidir. Buralarda her cinsiyetten ve her yaştan insan, eğlenmek için gelen hovardaların beğenisine sunulacak ve uyulacak tek kural, oraya gelenlere itaat etmek olacaktır. En küçük reddetme durumu, ânında ve keyfi olarak reddedilen kişi tarafından cezalandırılacaktır. Cumhuriyetçi ahlaki değerleri tartmak için bunu biraz daha açıklamam gerek. Ama her yerde aynı mantığı sürdürmeye söz verdim, sözümde duracağım.

Az önce söylediğim gibi hiçbir tutku, özgürlüğün gevşetilmesine böylesine ihtiyaç duymaz, öyle ki hiçbiri de bu kadar zorbaca değildir. Emretmeyi, boyun eğdirmeyi, çevresinde onu tatmin etmek için yarışan köleleri olmasını seven adam buraya gidecektir. Yoksa, her seferinde doğanın erkeğin yüreğinin derinliklerine koyduğu zorbalığı akıtmasına izin vermezseniz, çevresindekilere saldır-

rıp yönetimin başına iş açacaktır. Bu tehlikeyi önlemek istiyorsanız, kendi iradesi dışında kişiyi rahatsız eden bu zorbaca arzuların özgürce yayılabilmesine olanak tanıyınız. Kendi küçük egemenliğinde, haremının orta yerinde içoğlanları ya da sizin ilginiz ve onun parasıyla boyun eğmiş sultanlarla eğlenebilmekten mutluluk duyarsa, oradan tatmin olmuş bir şekilde, cinsel isteklerini her türlü karşılayan bir hükümetin başına hiçbir dert açma isteği olmaksızın dışarı çıkar; ya da tam tersine, farklı süreçler uygulayınız, bu şehvet nesneleri üzerine daha önceden despot bakanlıklarımızın ve Sardapaleslerimizin* şehveti vesilesiyle bulunan gülünç engeller yükleyiniz: Erkek, çok geçmeden hükümetinize karşı ekşiyecek, tek başınıza yürüttüğünüz zorbalığı kıskanacak, ona taktığınız boyunduruğu çıkarmaya çalışacak ve tıpkı şimdi yaptığı gibi yönetimdeki tutumunuzdan memnun kalmayarak bu yönetimi de değiştirecektir.

Bu fikri tamamen benimsemiş Yunan yasa koyucuların Sparta'daki, Athena'daki zamparalığı tedavi edişlerine bakın. Vatandaşı bundan mahrum bırakmak şöyle dursun, onu zevkten dört köşe ediyorlardı. Hiçbir zamparalık yasak değildi ve kâhinlerin yeryüzündeki en bilge filozof ilan ettiği Sokrates, kayıtsızca Alcibiades'in kollarından Aspasia'nınkilere geçerken, elbette Yunan'ın gururuydu. Biraz daha ileri gideceğim; her ne kadar fikirlerim günümüzdeki alışkanlıklara ters olsa da, benimsenen yönetimi

* Bildiğimiz üzere terbiyesiz ve rezil Sartine, haftada üç gün, Paris'in en rezil batakhanelerinde olup bitenleri zenginleştirerek anlatan Dubarry'nin ayrıntılarını XV. Louis'ye okuyarak sefahatini sağlıyordu. Neron'un Fransa'daki hovardalık ayağı olan bu adam devlete üç milyona maloluyordu!

korumak istiyorsak alışkanlıklarımızı değiştirmemiz için kendimizi zorlamamız gerektiğini kanıtlamaya çalıştı-
ğımın, namuslu bilinen kadınların fahişeliğinin, erkek-
lerinkinden daha tehlikeli olmadığını ve bahsi geçen ev-
leri sadece erkeklere yönelik tasarlamayıp, kadınlar için de
böyle evler kurmamız gerektiğini, bu evlerde kadınların
bizimkinden katbekat ateşli olan ihtiyaçlarını ve kaprisle-
rini istedikleri diğer tüm cinsiyetlerle tatmin edebilmeleri
gerektiğini size ispatlayacağım.

Öncelikle şunu sorayım, hangi hakla erkeklerin kap-
rislerine karşı doğanın, kadınlara uysal bir körlük bahşet-
tiğini düşünüyorsunuz? Dahası, hangi hakla onları fizik-
lerine aykırı ve şerefleri için tamamen yararsız bir tutuma
köle ediyorsunuz?

Bu soruları ayrı ayrı ele alacağım.

Doğada kadın *vulgivagues**'tir; yani diğer dişilerle aynı
haklara sahiptirler ve onlar gibi istisnasız olarak tüm er-
keklere aittirler. Hiç şüphesiz bunlar, ilk doğa kanunları
ve insanların oluşturdıkları ilk toplulukların kurulması
böyle başlamıştır. *Çıkar, bencillik* ve *aşk* bu basit ve doğal
ilk yaklaşımları küçük düşürdüler. Bir kadını ve onunla
birlikte de ailevi mallarını alarak zenginleştirmeye inan-
dık. İşte bahsettiğim ilk iki duygunun tatmin edilmesi
böyledir. Çoğunlukla bu kadına zorla el koyulmuştur ve
bu bizi ona bağlar. İşte eylemdeki ikinci motif ve her türlü
adaletsizlik budur.

Özgür bir birey asla mülkmüş gibi kullanılamaz. Bir
kadına tek başına sahip olmak, kölelere sahip olmak kadar
adaletsiz bir şeydir. Bütün insanlar özgür doğar, hepsi eşit

* *Vulgivagues*: Kendini fahişeliğe veren kişi. -çn

haklara sahiptir: Bu ilkelerin sağladıklarını asla gözden kaçırmayalım. O halde bundan sonra asla bir cinse diğerini ele geçirme hakkı yasal olarak verilemez ve bu cinsiyetlerden ya da sınıflardan hiçbirisi diğerine gelişigüzel sahip olamaz. Hatta bir kadın bile doğa yasalarının ışığında onu arzulayan birini, bir başkasına âşık olduğu gerekçesiyle reddedemez; çünkü bu dışlamak olur ve hiçbir adam, açık olarak tüm erkeklere ait olduğuna karar verilen bir kadına sahip olma hakkından yoksun bırakılamaz. Mal sahipliği ancak bir gayrimenkul veya bir hayvan üzerinde iddia edilebilir. Asla bir hemcinsimizi sahiplenemeyiz; bir kadını bir erkeğe bağlayan tahmin edebileceğiniz bütün bağlar da kuruntucu olduğu kadar adaletsizdir de.

Nasıl ki doğadan, bütün kadınların kayıtsız kaldığı dileklerimizi ifade etme hakkını aldığımız inkâr edilemezse, aynı şekilde onları isteklerimize boyun eğdirme hakkına sahip olduğumuz da bir o kadar doğru olur; ama bunun için kendimle çelişmeyeyim, tabii ki tekelci olarak değil ama bir anlığına sahip olma hakkımız olduğu yadsınamaz.* Şiddet de bu hakkın yansımalarından biridir, o zaman onu da yasal olarak kullanabiliriz. Eh! Doğa bize

* Bu noktada kendimle çeliştiğimi söylemeliyim. En başta kadını kendimize bağlama hakkına hiçbir zaman sahip olmadığımızı söyleyip, şimdi de onu zorlamaya hakkımız olduğunu söylerken bu ilkeleri ihlal ettiğimi düşünmeyin. Tekrarlıyorum, burada önemli olan zevktir, mülkiyet değil. Karşıma bir çeşme çıkarsa elbette ona sahip olamam; ancak ondan dilediğim kadar yararlanma hakkım vardır. Susuzluğumu giderene kadar bana sunduğu berrak sudan içmeye hakkım vardır. Aynı şey kadın için de geçerlidir, hiçbirinin mülkiyet hakkına sahip olamam; ancak ondan dilediğim kadar yararlanabileceğim su götürmezdir. Ne gerekçeyle olursa, beni reddederse, ondan zorla yararlanmaya da hakkım vardır.

isteklerimizi kadınlar üzerinde göstermemiz için gerekli gücü bahşederek bu hakka sahip olduğumuzu göstermiyor mu?

Kadınların savunma olarak iffetten ya da başka erkeklerle bağılıklarından bahsetmesi boşunadır. Bu tip kuruntular gereksizdir. İffetin ne kadar sahte ve adi bir duygu olduğunu güzelce gördük. *Ruh çılgınlığı* dedikleri aşk da, sadakatlerini yasallaştırmak için kullandıkları bir adlandırmadan başka bir şey değildir. Sadece iki kişiyi yani seven ve sevileni tatmin etmek, başkalarının mutluluğunu sağlamaz. Oysa kadınlar bize bencil ve ayrıcalıklı bir mutluluk için değil, herkesin mutluluğu için verilmiştir. O halde bütün erkekler, bütün kadınlar üzerinde eşit hakka sahiptir. Yani doğa yasalarına göre bir kadın üzerinde tek ve kişisel bir hak iddia edebilecek hiçbir erkek yoktur. Ne kadar istersek yasa da onları, bahsi geçen genelevlerde hayat kadınlığına o kadar zorlayacak, kim reddederse ona baskı yapacak, kim gelmezse onu cezalandıracak eşitlikçi bir yasa olmuş olacak ve buna karşı hiçbir meşru ya da adil gerekçe ileri sürülmesi gerekmeyecektir.

Bir erkek şöyle böyle bir genç kızla veya bir kadınla eğlenmek istiyorsa eğlenecek, yasalaştırdığınız kanunlar doğruysa, bahsettiğim evlerde isteğini gerçekleştirmiş olacak.

Bu evlerde, bu Venüs tapınağındaki mamaların gözetimi altında kadın, boyun eğmekten çok uysallıkla erkeği tatmin etmek üzere kendini sunacak ve erkek bütün maymun iştahlılığını kızla tatmin edecek, hatta belki birkaç çılgın ya da sıradışı şey yapacaktır; çünkü bu sıradışı şeylerin hepsi doğada vardır ve doğanın belirtmediği tek

bir heves bile yoktur. Burada yaşı sabitlemek de gerek-meyecektir. Şu ya da bu yaştaki bir kızdaki zevk almak isteyen birinin özgürlüğü kısıtlanamaz. Bir ağacın mey-vesini yemek isteyen kişi, zevkine göre o meyveyi olgun veya hamken koparabilir. Ancak bir erkeğin yaptıklarının belirli bir yaşta bir genç kızın sağlığına dokunabileceği-ni ileri sürenler olacaktır. Bu savın hiçbir önemi yoktur. Zevkin mülkiyeti hakkı üzerine söylediklerimde hemfikir olduğumuz andan itibaren bu hak, zevkin yaratacağı et-kilerden bağımsız olacaktır. Artık bu hazzın yararlı ya da zararlı olması, her türlüşüne göğüs girmesi gereken nesne için aynı kapıya çıkacaktır. Bu konu hakkında bir kadını zorlamanın yasal olduğunu ve çok geçmeden kadının bu zevkin verdiği hazdan etkileneceğini, bu hazza kendini kaptırarak egoist hisleri bir tarafa bırakacağını kanıtlama-dım mı? Bunlar sağlık için de geçerlidir. Bu sağlıkla ilgili önlemler hazzı isteyen ve ona sahip olma hakkı olanın zevkini yok ettiği veya zayıflattığı andan itibaren sağlık konusu önemsizleşecektir; çünkü burada doğa ve yasayla arzuları tatmin etmesi beklenen nesnenin hisleri önem-sizdir. Bu sınamada sadece onu arzulayanın işine gelenler söz konusudur. Dengeyi yeniden kuracağız.

Evet, onu yeniden dengeleyeceğiz, bunu çekinmeden yapmalıyız. Öylesine canice esir ettiğimiz bu kadınların zararını kesinlikle ödemeliyiz ve bu da sorduğum ikinci sorunun yanıtını oluşturacak.

Bahsettiğimiz gibi bütün kadınların arzularımıza boyun eğmesi gerektiğini kabul etmeye devam edersek, kesinlikle onlara da kendi arzularını tatmin etmeleri için bolca imkân vermemiz gerekir. Yasalarımız kadınların

yaradılış ateşi konusunda teşvik edici olmalıdır. Şerefle-
rini ve erdemlerini bizden çok daha fazla sahip oldukları
eğilimleriyle karşı koydukları doğa karşıtı güçlere bağla-
mak saçma olacaktır. Ahlakımızdaki bu haksızlık öylesine
belirgindir ki, hem baştan çıkararak onları zayıf kılmaya
hem de onları düşkünlüğe zorlamak için yaptığımız bü-
tün çabalara boyun eğdikleri için onları cezalandırmaya
razı oluruz. Bana öyle geliyor ki tüm saçma âdetlerimiz,
bu hakkaniyetten yoksun canavarlıktadır ve bu âdetleri
en saf hale dönüştürmeye duyduğumuz aşırı ihtiyacı bu
açıklamalarda bile hissedebiliriz. Bizim şehvet dolu arzu-
larımızdan çok daha vahşilerine sahip olan kadınlar, ke-
sinlikle evliliğin getirdiği tüm bağları zorlayarak, utancın
bütün yanlış önyargılarına karşı çıkarak kendilerini do-
ğanın kucağına ne kadar isterlerse o kadar teslim ederler.
Yasalar, kendilerini istedikleri kadar erkeğe teslim ede-
bilmelerini sağlamalıdır. Nasıl ki erkeklerin bedenlerinin
her noktasından zevk alması doğalsa, kadınlar için de
böyle olmalıdır. Özel hükümler altında, arzu eden herke-
se kendilerini teslim etmeli ve kendileri de, onları tatmin
edebileceğine inandıkları herkesten yararlanma özgürlü-
ğüne sahip olmalıdır.

Bu iznin sakıncası nedir sorarım? Babasız çocuklar
mı? Geçiniz! Doğan tüm çocukların vatanın evladı ol-
duğu, herkesin annesinin vatan olduğu bir cumhuriyet
yönetiminde bunun ne önemi var ki? Ah! Vatandan başka
bir şey tanımadan doğan çocuklar, her şeyi vatanlarından
beklemeleri gerektiğini bilir ve onu pek severler! Cum-
huriyete ait olan çocuklarınızı ailelerin içine gizleyerek iyi
cumhuriyetçiler olacaklarını sanmayınız. Aile ortamında,

tüm kardeşlerine pay etmeleri gereken sevgiyi, sadece birkaç kişiye sunacaklar, belki bu kişilerde genellikle tehlikeli olan önyargılar edineceklerdir. Düşünceleri yozlaşmış ve bir devlet adamının tüm erdemlerini almaları kesinlikle imkânsızlaşacaktır. Sonunda kalplerini, onları doğurana terk edip, bu kalpte artık onları yaşatacak, onlara öğretip örnek olacaklara sanki ikincil iyilikler ilkler kadar önemli değilmişçesine hiç sevmeyeceklerdir! Bu durumda, nasıl ki çocuğu genellikle vatanın çıkarlarından farklı çıkarlara sahip aileler içinde eğitmek zararlıysa, onları bu ailelerden koparmak da bir o kadar hayırlı olacaktır. Bu kopuş, önerdiğim araçlarla doğal olarak gerçekleşir; çünkü kadın, bir evliliğin bütün bağlarını kırarak, babalarını öğrenmeleri yasak olan çocukları, zevkin meyvelerini doğuracaktır ve böylece şartlar artık bir aileye yakışmaz ve çocuklar da ait olduğu yere yani vatana dönerler, değil mi?

Sonuç olarak kadınların hovardalığına hitap eden evler olacak ve erkeklerinki gibi hükümetin korumasında olacak. Buralarda kadınlar istedikleri cinsiyetten kişilerle olacak ve bu evleri ne kadar sık kullanırlarsa değeri o kadar yükselecektir. Kadınların şerefini ve erdemini doğadan gelen arzular karşısında gösterdikleri direnişe bağlamaktan daha barbarca ve komik bir şey olamaz ve hiç şüphesiz onları bununla suçlamak onları çok kızdıracak bir barbarlık olacaktır. Çok küçük* yaşlarından beri ailevi

* Babilliler bekâretlerini Venüs tapınağına sunmak için yedi yaşını dahi beklemiyorlardı. Bir genç kızın hissedeceği ilk tensel istek, doğa onu fahişelik yapması için yönlendirdiğinde oluşacaktır; doğanın çağrısını duyar duymaz, başka hiçbir şeyi düşünmeden kendini teslim etmelidir. Bu çağrıya direnirse yasaları çiğnemiş olur.

bağlarından ayrılmış bir genç kızın (arzuladığım bilgece yasalarla kesinlikle engellenmiş olan) evliliği sürdürmesi için bir sebep yoktur, bir zamanlar cinselliğini kısıtlamış önyargılar ışığında bu niyetle kurulmuş evlerde yaradılışına uygun olarak kendini isteklerine verebilecektir. Saygıyla birlikte bolca tatmin alacak ve toplumun arasına geri dönünce bugün olduğu gibi, bu zevklerden bir balodan ya da bir geziden aldığı zevki anlatıyormuş gibi alenen bahsedebilecektir. Siz çekici cins, artık özgür olacaksınız. Doğanın size ödev olarak verdiği tüm arzuları tıpkı erkekler gibi tadacaksınız. Hiçbirinden sakınmayınız. İnsanlığın en kutsal kısmı diğerinin prangalanmasına maruz kalmak zorunda mıdır? Ah! Kırın zincirleri, zaten doğa da böyle ister. Eğilimlerinizden başka engel, arzularınızdan başka yasa, doğanın ahlak kuralları dışında başka kural tanımayınız. Güzelliğinizi kurutan ve kalbinizden* gelen kutsal patlamaları hapseden bu barbarca önyargılara artık daha fazla maruz kalmayınız. Siz de bizim gibi özgürsünüz ve Venüs'ün savaşçı yönü bize olduğu gibi size de açıktır. Artık saçma suçlamalara kulak asmayınız. Bilgiçlik taslama diye bir şey kalmadı; hurafeler yıkıldı. Sizi çekici kılan farklılıklarınız için yüzünüz kızarmasın artık. Yaban mer- sinleri ve güllerle taçlandırarak size verdiğimiz kıymet, kendinizi salıvermenizin değerini arttıracaktır.

* Kadınlar aşırı şehvetlerinin onları nasıl da güzelleştirdiğini bilmezler. Yaşı ve albenisi birbirine denk iki kadını karşılaştırın, ancak birisi bekâr, diğeri ise hovarda olsun: Hovarda olanın ne kadar göz alıcı olduğu, ne kadar körpe olduğu dikkatleri çekecektir. Doğaya karşı uygulanan şiddet, zevklerin kötüye kullanılmasından çok daha tüketicidir. Yatakların bir kadını güzelleştirdiğini bilmeyen yoktur.

Bu bahsettiklerimiz hiç şüphesiz zinayı incelememize gerek bırakmadı. Tasarladığım yasalardan sonra biraz gereksiz olacak ama yine de şöyle bir göz atalım. Eski kurumlarımızda zinayı bir suç olarak kabul etmeleri ne kadar da gülünç bir durumdu! Dünyada saçma bir şey varsa bu kesinlikle evlilikle gelen bağların sonsuza kadar sürecektir. Bana göre bu bağların yarattığı yükü azaltan eylemi bir suç olarak görmeyi bırakmak için bütün bu bağları incelemek ya da bütün sıkıcılığını hissetmek gerek. Az önce söylediğimiz gibi doğa, kadınlara daha ateşli bir eğilim, diğer cinsiyettekilerden daha derin bir hissiyat bahşetmiştir, bu sonsuz evlilik boyunduruğu onlar için hiç şüphesiz en ağır şeylerden biri olmuştur. Aşkın ateşiyle sarılmış müşfik kadınlar, artık korkmadan hatanızdan dönme vaktidir. Doğanın ritmini takip etmekte hiçbir yanlış olmadığına ikna olunuz, doğa sizi tek bir adam için değil, şüphesiz hiçbir fark gözetmeksizin hepsini mutlu etmeniz için yaratmıştır. Hiçbir engel sizi durdurmasın. Yunan cumhuriyetçileri örnek alınız. Yasayıcılar onlara asla zinayı bir suç olarak sunmamıştır ve neredeyse kadınların bütün düzensiz davranışlarına izin vermişlerdir. Thomas More *Ütopya* adlı kitabında, kadınların kendini çapkınlığa bırakmasının yararlı olduğunu gösterir ve bu büyük adamın fikirleri hayal ürünü değildi.*

Tatarlarda bir kadın ne kadar hayat kadınlığı yaparsa o kadar şerefleniyordu. Yaptıklarını iffetsizce gösterebilece-

* Aynı düşünür, nişanlıların evlenmeden önce birbirlerini çıplak görmelerini arzuluyordu. Bu yasa uygulamaya girseydi kim bilir ne çok evlilik suya düşerdi! Bunun aksinin daha iyi olduğunu kabul etmek gerek, yoksa bu, malı görmeden almak olur.

ği sembolleri boynunda alelade taşıyordu ve bu sembollerin süs olmaktan uzak olduğu tahmin ediliyor. Burma'da aileler kadınlarını ya da kızlarını kendi elleriyle bölgeye seyahat eden yabancılara verirler: Onları tıpkı at veya araba kiralar gibi bir süreliğine kiralayabilirsiniz! Yeryüzünde şehvetin hiçbir bilge toplulukta suç olarak sayılmadığını göstermek için ciltlerce kitap yazılsa yine de yeterli olmayacaktır. Bütün filozoflar bunu suç saymamız gerektiğini söyleyenin sadece Hristiyan dolandırıcılar olduğunu bilir. Rahiplerin şehveti bize yasak etmek için sebepleri vardı: Bu gizli günahların affını ve bilgisini kendilerinde tutarak yaptıkları bu tavsiye, kendilerinin kadınlar üzerinde inanılmaz bir hâkimiyet kurmasını sağlıyor ve onlara sınırsız bir şehvet düşkünlüğünün kapılarını açıyordu. Bundan nasıl istifade ettiklerini ve güçlerini kaybetmeselerdi o yerlerde bunu nasıl kötüye kullanacaklarını biliyoruz.

Peki ensest daha mı tehlikelidir? Tabii ki hayır. Aile bağlarına dayandığından bir vatan için yurttaşların vereceği en etkili aşklardan biridir bu. Gördüğümüz üzere doğanın ilk yasalarında da bundan bahsedilir, bize ait olan şeyler her zaman için daha lezzetli olmuştur. İlk kurumlar ensesti destekler. Bunu toplumun temellerinde de görürüz. Bütün dinler buna saygı duymuştur. Bütün yasalar da desteklemiştir. Evrenin neresine gidersek gidelim ensestle karşılaşacağızdır. Poivre Sahili'ndeki ve Rio-Gabon'daki zenciler kadınlarını kendi çocuklarına peşkeş çekerler. Juda krallığında erkek çocukların en büyüğü babasının eşiyle evlenmek zorundadır. Şili'deki halklar ayırım gözetmeksizin kız kardeşleri ve kızlarıyla yatarlar. Genellikle anneleri veya kızlarıyla evlenirler.

Kısacası kardeşliği temel alan her hükümetin yasa-sında enstest serbest olmalıdır. Mantıklı insanlar nasıl olur da annesinden, kız kardeşinden ya da kızından alacağı zevkin suç teşkil eden bir unsur olduğuna inanabilirler! Sorarım size, bir erkeğin doğada ona en yakın bulunan nesneden yararlanması normal bir durumken, bunu bir suçmuş gibi göstermek korkunç bir önyargı değil midir? Doğanın, sevmemizi istediği kişileri, daha da fazla sevmemizi engellemesi olur bu; doğa bize bir konuda ne kadar istek veriyorsa, aynı zamanda onu bizden bir o kadar uzaklaştırıyor demektir bu! Saçma karşıtlıklardır bunlar: Böyle şeylere ancak hurafelerle kandırılan toplumlar inanır. Benim kurduğum kadınlar topluluğu, zorunlu olarak enstesti sürdürdüğünden, sözüm ona suç sayılan ama anlamsızlığı kanıtlanmış bir konuda söylenecek pek bir şey yoktur. İlk bakışta hovardalığın bütün sapmaları arasından, ihlal ederek verdiği zarar en belirgin gibi görünen tecavüze geçelim. Kanıtlaması oldukça zor olan ve nadir rastlanan tecavüz eyleminin verdiği zarar kişinin hırsızlıkla komşusuna verdiğiinden daha azdır; çünkü hırsızlık mülkiyeti istila etmek demekken, tecavüz sadece bu mala zarar vermek demektir. Ayrıca tecavüzcüyü suçlamak için elinizde ne var? Olur da size yanıt verirse işlediği kötülüğün vasat bir kötülük olduğunu söyler; çünkü yaptığı tek şey, bir süre sonra zaten ya evlilik bağı ya da aşkla aynı duruma düşecek nesneyi biraz daha erkenden kötüye kullanmış olmasıdır.

Peki ya ters ilişki, kimilerine göre tanrıların gazabını şehirlerin üzerine çeken bu sözde suç, cezası oldukça ağır olacak canavarca bir eylem değil midir? Şüphesiz bizim

için, bu konuya izin veren ölmüş atalarımızı suçlamak oldukça acı verici olacaktır. Tek suçu sizinle aynı zevklere sahip olmayan bir zavallıyı ölüm cezasına çarptırmaktan daha barbarca bir şey olabilir mi? Daha neredeyse kırk yıl önce yasa koyucuların böyle saçmalıklar yaptığı düşünülünce insanın tüyleri diken diken oluyor. Kendinizi avuttun yurttaşlar. Böylesi saçmalıklar artık yaşanmayacaktır: Yasa koyucuların bilgelikleri bunun yanıtı olacaktır. Bazı erkeklerin bu zayıflığı üzerine yeterince aydınlandıktan sonra günümüzde böylesi bir hatanın suç sayılamayacağını, doğanın içime akan sıvıya bu sıvıyı hoşumuza gidecek bir şekilde sunmamıza öfkelenecek kadar önem vermeyeceğini artık hissediyoruz.

Burada var olabilecek tek suç nedir? Kesinlikle şurada veya burada yerleşmiş olmak değil, vücudun her bir noktasının birbirine benzemeyeceğini savunabiliriz ve temiz ya da pis yerleri olabilir; ancak böyle saçmalıklarla ilerlenmesi zor olacağından, burada işlenen tek ağır suç döllerin boşaltılmasında olabilir. Bu döl doğanın gözünde bu kadar değerli olsaydı, onu suç işlemekten kaybetmek mümkün olur muydu? Öyle olsaydı her gün bu kayıplara yol açar mıydı? Buna izin vermeseydi rüyalarda da, hamile bir kadının zevkinde de olmazlardı değil mi? Doğanın kendini ihlal eden bir suç ihtimaline müsaade etmesi mümkün müdür? Kendi zevklerinin insanlar tarafından yok edilip insanların kendinden daha güçlü olmasını kabul etmesi mümkün müdür? Düşünürken mantığın ışığını bir kenara bıraktığımızda ne kadar da saçmaladığımızı görüyorsunuzdur! Bir kadınla öyle ya da böyle eğlenilebilir; bir kız ya da oğlan çocuğundan yararlanmak arasında

kesinlikle fark yoktur; doğanın bize verdiği eğilimlerden başkası var olamaz. Doğa o kadar bilge ve uyumlu ki kendisini rencide edecek hiçbir şeyi bize yüklememiştir, aklımızda bulunsun.

Ters ilişki biyolojik düzenin bir sonucudur ve biz bu düzene hiçbir katkıda bulunmuyoruz. En saf çağlarındaki çocuklar bu zevki fark ediyor ve bunu asla düzeltmeye çalışmıyor. Bazen doyumun meyvesi olarak karşımıza çıkıyor; ama bu durumda bile doğaya bağlı değil midir? Bu her bakımdan doğanın eseridir ve her ne olursa olsun insanlar, doğanın esinlediklerine saygı göstermelidir. Kessin bir sayım yapıp bu zevkin diğerinden çok daha çekici, alınan hazzın çok daha canlı olduğunu, bu yüzden de savunucularının düşmanlarından bin kat daha fazla olduğunu kanıtlarsak, doğayı öfkeliendirmek şöyle dursun bu durumun onun çıkarlarına yaradığı ve verdiği dölü tutma çılgınlığına inanmamamız gerektiği sonucuna varılamaz mı? Evrene şöyle bir baktığımızda her toplulukta kadınları küçümseyen insanlar olduğunu görmez miyiz? Bazıları için kendilerinin yerine geçecek çocukların oluşmasına ön ayaktırlar sadece. Cumhuriyetçi ülkelerde bir arada yaşamayı alışkanlık haline getirmiş erkekler bu hatayı daha sık yapacaklardır; ancak bu kötülük hiç şüphesiz tehlikeli değildir. Yunan yasa koyucuları böyle şeylere inansalardı kendi cumhuriyetlerine de dahil ederler miydi? Aksine, savaşçı bir toplumda bunun gerekli olduğuna inanıyorlardı. Plutarkhos *âşık ve sevgililerin* taburundan coşkuyla bahseder. Tek başlarına, uzun yıllar Yunan'ın özgürlüğünü onlar savundular. Bu kötülük silah kardeşliği birliğinde de hüküm sürdü. Birlik sağlamaştı. Muhtemelen en büyük

adamlar da bu birlikte olurdu. Amerika'nın tamamı, kıta keşfedildiğinde bu zevklere sahip topluluklarla doluydu. Louisiana Illinois'daki kızılderililer kadın gibi giyinip fahişe gibi kendilerini pazarlıyorlardı. Benguéla'lı zenciler erkekleri alenen teşvik ediyorlardı. Günümüzde başkent Cezayir'deki neredeyse bütün haremler oğlan çocuklarıyla doludur. Tebai'de oğlanlarla sevişmek sadece memnun ettiği için değil, aynı zamanda emir olduğu için de gereklidir. Chaeronealı filozof, genç erkeklerin ahlaklarını yatıştırmak için de ters ilişkiyi öğütlemişti.

Sodominin Roma'da nasıl hüküm sürdüğünü biliyoruz: Umumi yerlerde genç kız giysileri giymiş oğlanlar ve erkek çocuk kıyafeti giymiş genç kızlar pazarlanıyordu. Martial, Catullus, Tibullus, Horatius ve Vergilius erkeklerle sanki onların metresiymiş gibi dizeler yazıyorlardı ve son olarak Plutarkhos'ta* kadınların erkeklerin aşkında hiçbir yer sahibi olmadığını okuyoruz. Girit'teki Amasiyalılar eskiden genç oğlanları özel törenlerle çalışıyorlardı. İçlerinden birini beğendiklerinde, esir edecek kişi, oğlanı çalmak istediği günü ailesine bildiriyordu. Genç adam, âşığı hoşuna gitmemişse biraz direniyordu. Tam tersi durumda birlikte ayrılıyorlar ve genç, zevk düşkünü adama hizmet eder etmez ailesine geri yollanıyordu; çünkü kadınlardan yararlanıldığında olduğu gibi bu tutkuda da yeterli miktardan sonra kalanı fazla gelir. Strabon'un bize aktardığına göre yine aynı adada haremler sadece oğlanlarla doluydu: Halka açık bir şekilde pazarlanıyorlardı.

Böylesi bir ahlaksızlığın bir cumhuriyet için ne kadar önemli olduğunu kanıtlamak için son bir devlet örneği is-

* Eseri *Moralia*, *Aşk üzerine*.

ter misiniz? Peripatetik Jerome’a kulak verelim. “Oğlanlara olan aşk tüm Yunan’a yayılmıştı” der bize; çünkü cesaret ve güç vererek tiranları kovmaya yardımcı oluyordu. Sevgililer arasında ittifaklar kuruluyor, genellikle suç ortaklarını açıklamaktansa işkenceyi yeğliyorlardı. Vatanseverlik devletin refahı için bütün zenginliğini kurban ediyordu. Hiç şüphe yok ki bu bağlar cumhuriyeti güçlendiriyordu kadınlara nutuk çekiliyordu ve böylesi varlıklara bağlanmak zorbalığın getirdiği bir zayıflık olarak görülüyordu.

Oğlancılık her zaman için savaşı toplumların zaafi olmuştur. Sezar’dan öğrendiğimize göre Galyalılar buna sıradışı bir şekilde bağımlıydı. Cumhuriyeti savunmak için olan savaşlar iki cinsiyeti ayırarak bu zaafi yaymak içindi ve devlet için ne kadar yararlı olduğunu anladıktan sonra çok geçmeden din bu durumu takdis etti. Romalıların Jüpiter ve Ganymedes’in aşkını kutsadıklarını biliyoruz. Sextus Empiricus Perslerde bu fantezinin emredildiğine bizi temin eder. Son örnek ise bu durumu kıskanan ve hor gören kadınlardır; eşlerinin genç erkeklerden aldığı zevki, onlar da sunmaya başlar. Ancak kocalardan bazıları bu öneriyi denedikten sonra hayallerindeki bulamayıp eski alışkanlıklarına geri dönerler.

Muhammed’in Kuran’ında kutsadığı bu ahlaksızlığa fazlasıyla eğilimi olan Türkler ancak çok genç bir baki-
renin bir oğlanın yerini tutabileceğine inansalar da bu yöntemi denemeden bir kadına yöneldikleri pek nadirdir. Papa V. Sixtus ve Sanchez bu şehvete imkân sağlar. Sanchez, bunun üreme için de yararlı olduğunu kanıtlamaya çalışmıştır; bu ön hazırlıktan sonra yapılan çocuğun, son derece sağlıklı olduğunu söylemiştir. Sonuçta kadınlar,

uğradıkları bu zararı kendi aralarında telafi ediyorlardı. Hiç şüphesiz bu fantezi diğerine nazaran daha sakıncalı sayılmaz; çünkü sonuç olarak sadece üreme reddediliyor ve toplumun zevk ortalaması karşıtların asla beslenmesi için oldukça güçlüdür. Yunanlar da devlet çıkarları için kadınların bu sapkınlığını destekliyorlardı. Kadınlar kendi kendilerine yetmelerinin sonucu olarak erkeklerle temaslarını düşürmüşlerdi; bu sayede de cumhuriyetle ilgili işlere zarar vermiyorlardı. Lukianos bize bu başıbozukların yol açtığı ilerlemeleri gösterir ki hiç şüphesiz Sappho'da da bunu görmemiz tesadüfi değildir.

Kısacası bütün bu düşkünlüklerde hiçbir tehlike yoktur: İstenirse kendilerini daha uzağa taşıyabilir, canavarlar ve hayvanlarla öpüşecek kadar ileriye gidebilirler, bütün bu halklardan gördüğümüz örneklerin de kanıtladığı gibi, bütün bu zırvalıklarda en küçük bir sakınca yoktur; çünkü genellikle bir hükümet için oldukça yararlı olan ahlaki değerlerin yozlaşması, herhangi bir konuda onlara zarar veremez ve yasa koyucularımızdan elbette tamamıyla bilgece ve dikkatli bir şekilde davranarak hiçbir yasanın bu bozuklukları baskı altına almayacağına, buna eğilimi olan kişiyi, doğanın farklı yarattığı bireyden daha suçlu kılmayacağına emin olmalarını istiyoruz.

İkinci sınıf suçlarda incelememiz gereken sadece cinayet kaldı, ardından kendine karşı sorumluluklara geçeceğiz. İnsanın kendi türünden olana yapacağı bütün aşılamalar arasında cinayet kesinlikle en canice olanıdır; çünkü bunu yaparak ortadan kaldırması demek, doğadan gelip de yokluğu onarılamayacak olan tek şeyi kaybetmek demektir. Bununla birlikte burada cinayet kurbanına kar-

şı yol açtığı haksızlıkları bir yana bırakırsak, pek çok soru sorabiliriz.

1. Bu eylem, sadece doğa yasalarının ışığında, gerçekten bir suç sayılabilir mi?
2. Bunun politik yasalarla bir ilişkisi var mıdır?
3. Topluma bir zararı var mıdır?
4. Cumhuriyetçi bir devlette bu konu nasıl ele alınmalıdır?
5. Son olaraksa cinayet, cinayetle mi bastırılmak zorundadır?

Bu soruların her birini ayrı ayrı ele alacağız: Konu, üstünde durmamız için oldukça temel öneme sahiptir. Belki fikirlerimiz biraz sert kaçacaktır: Ne fark eder? Her şeyi söyleme hakkımız yok mudur? Büyük hakikatleri insanlara göstereceğiz: Bizden bunu bekliyorlar. Hatanın yok edilmesi zamanıdır, bu gözbağının krallarının yanına düşmesi gerek. Cinayet doğanın gözünde bir suç mudur? İşte sorduğumuz ilk soru budur.

Hiç şüphesiz burada, insanı, doğanın diğer ürünlerinin düzeyine indirerek şerefini kırıyor, yerle bir ediyoruz; ancak filozof dediğin, insani gururları okşamaz. Hep hakikati öğrenmek için duyduğu hevesle, kibrin aptal önyargıları altında, ona ulaşp, geliştirip, hayrete düşmüş dünyaya bunu cesurca göstererek işleri yoluna koyar.

İnsan nedir ve onunla diğer bitkiler, doğaya ait tüm diğer hayvanlar arasında ne fark vardır? Kesinlikle hiçbir fark yoktur. Onlar gibi bu dünyaya tesadüfen düşmüş, onlar gibi doğmuştur. Onlar gibi ürer, çoğalır ve azalır. Onlar

gibi yaşlanır ve doğanın, bedensel inşaları için her hayvan türüne biçtiği gibi kendisine de biçtiği ömür bitince o da onlar gibi hiçliğin içine düşer. Kıyaslamalar böylesine keskinse filozofun denetleyici gözünün herhangi bir fark ayırt etmesi kesinlikle imkânsızlaşır, o halde bir insanı öldürmektense bir hayvanı öldürmek çok daha kötü ya da neredeyse birbirine denk olacaktır ve aradaki fark sadece önyargılı kibrimizden kaynaklanacaktır; ancak ne yazık ki gururdan kaynaklanan önyargılar kadar saçma başka bir şey yoktur. Yine de soruyu soralım. Bir adamı ya da bir hayvanı yok etmenin aynı şey olduğuna inanmıyor olabilirsiniz; ancak canı olan bir hayvanı öldürmek, Pisagorcuların ve Ganj kıyısında oturan insanların inandığı gibi kesinlikle kötü bir davranış değil midir? Bu soruyu yanıtlamadan önce okuyuculara, soruyu doğayı baz alarak incelediğimizi hatırlatalım. Ardından insanlara göre de değerlendireceğiz.

O halde soruyorum, doğaya ne bir yararı ne de bir zararı olan kişiler onun için kaç malolurlar. Bir işçi, eserini yaratmak için harcadığı zamana göre, ona maliyetinin ne olacağına göre hesaplar. O zaman insanın doğaya maliyeti nedir? Hem bir maliyeti olduğunu varsaysak bile, acaba bir maymun veya filden daha mı çok tutmuştur? Biraz daha derine ineyim: Doğanın üretici maddeleri nelerdir? Hayattaki canlılar nelerden oluşmuşlardır? Onları oluşturan üç madde, diğer vücutların önceki yıkımından kaynaklanmıyor mu? Bütün bireyler sonsuza kadar yaşasaydı, doğa için yenilerini yaratmak güç olmaz mıydı? O halde doğaya göre canlıların sonsuza kadar yaşaması imkânsızsa, imha da doğanın yasalarından biri olmalıdır.

Şimdi, kesinlikle vazgeçemediği bu imhalar doğanın yararınaysa ve yarattıklarını imha ettiklerinin ona sunduklarını kullanmadan yaratamıyorsa, o andan itibaren ölümle bağdaştırdığımız imha fikri gerçek olmaktan çıkar. Artık gerçek imha diye bir şey olmayacaktır. Yaşayan bir hayvanın sonunun gelmesi artık gerçek bir son değil ama devamlı hareketin temeli olan, gerçek maddenin özü ve tüm modern filozofların ilk yasalarından biri olarak kabul ettiği basit bir dönüşüm olacaktır. Bu inkâr edilemez ilkelere dayanarak ölüm, artık bir şekil değişikliğinden, bir varlıktan diğerine algılanması güç bir geçişten başka bir şey değildir ve işte Pisagor'un ruh göçü olarak adlandırıldığı durum budur.

Bu hakikatler bir kere kabul gördükten sonra imhayı bir suç olarak görüp göremeyeceğimizi soruyorum. Saçma önyargılarınızı korumak amacıyla bana dönüşümün bir yıkım olduğunu söylemeye lütfeder miydiniz? Tabii ki hayır; çünkü bunu kanıtlamak için maddede bir anlığına bir hareketsizlik, bir duraklama olması gerekir. O halde bu ânı asla bulamayacaksınız. Büyük bir hayvanın son nefesini vermesiyle küçük hayvanlar oluşur ve bu küçük hayvanların hayatı hiç şüphesiz büyük hayvanın geçici uykusuna bağlı. Şimdi bu ikisinden birinin doğayı daha fazla memnun ettiğini söylemeyi kabul eder miydiniz? İşte bu yüzden bu imkânsız şeyi kanıtlamak gerek: Uzun veya kare biçimindeki bedenler, dikdörtgenimsi veya üçgenimsi bedenlere göre, doğa için daha kullanışlı, daha hoştur. Şimdi doğanın yüce planlarına göre kanıtlamanız gereken, hiçbir tarafından yararlanılamayan hareketsizlik ve uyuşukluk içinde şişmanlayan tembel birinin, hizmeti

daha kıymetli olan bir attan ya da eti değerli bir sığırdan daha yararlı olduğudur. Zehirli bir yılanın, sadık bir köpekten çok daha gerekli olduğu söylemek gerekir.

Şimdi, bütün bu sistemler sürdürülemez olduğundan, o halde doğanın eserlerini yok etmenin imkânsız olduğuna ve yapılan imhanın sadece var olanın şeklini değiştirmekten ibaret olduğuna kendimizi inandırmalıyız; asla hayat ışığını söndüremeyiz; hem o zaman hangi yaştan, hangi cinsiyetten, hangi türden olursa olsun bir canlının sözde imhasından başka hiçbir suç olmadığını kanıtlamak insan kuvvetinin üstünde kalıyor. Her biri birbirinden doğan çıkarımlarımızın oluşturduğu diziyi takip edelim, doğanın farklı eserlerini oluşturarak yaptığınız eylemin ona zarardan çok yarar sağladığını sonunda kabul etmek gerek; çünkü bu eylemle ona yeniden hammadde sağlıyorsunuz, imha diye bir şey olmazsa bu iş de gerçekleşmez. Eh! Bırak da doğa yapsın o zaman diyeceklerdir size. Elbette doğayı kendi haline bırakmak gerek; ancak insanı cinayet işlediğinde yönlendiren dürtüler de doğanın dürtüleridir. Doğanın öğütlediği budur. İnsanın kendi cinsini yok etmesi, doğanın kendi elleriyle yolladığı veba ya da açlık; hepsi, eserleri için vazgeçilmez olan, yıkımla oluşacak hammaddenin bir an önce elde edilmesini sağlamak için kullanılan yöntemlerdir.

Ruhumuzu bir anlığına felsefenin kutsal ışığında aydınlatalım: Doğanın sesi dışında hangi ses bize kişisel nefreti, intikamı, savaşları, kısacası bütün bu cinayet sebeplerini sunuyor. Şimdi, doğa bize böyle bir şeyi öğütlüyorsa, buna ihtiyacı var demektir. Bu durumda nasıl olur da bize öğütlediklerini takip ederken aynı zamanda suçlu sayılabiliriz?

Aydınlanmış okuyucuları zaten cinayet karşısında doğanın öfkelenmeyeceğine inandırmaya gerek yoktur.

Peki cinayet siyasi bir suç mudur? Aksine, ne yazık ki siyasetin en önemli parçalarından biri olduğunu itiraf etmemiz gerek. Roma, cinayetler sayesinde dünyaya hâkim olmadı mı? Fransa bugün özgürse bu, cinayetler sayesinde değil midir? Burada sadece savaşlardan kaynaklanan cinayetlerden bahsettiğimizi, asiler ve kışkırtıcıların uyguladığı zulümlerden konuşmadığımızı vurgulamaya gerek yok. Yoksa bu tür cinayetlerin sadece akla gelmesi bile halkın nefretini kışkırtmaya, sadece genel korku ve kızgınlıkları yeşertmeye yeter. Hangi insani bilim, bir toplumun diğer bir toplumun çıkarları üzerinde güç sahibi olması amacıyla, aldatmaya dayalı cinayetin desteğine ihtiyaç duyar? Savaşlar, bu barbar politikaların eşsiz meyveleridir; beslendikleri, güçlendikleri, desteklendikleri başka bir şey var mıdır? Peki ya savaş dediğimiz nedir; yok etme bilimi değil midir? İnsanın şu garip görmezden gelme hali, halka öldürme sanatını öğretir, bunu kim daha iyi başarırsa onu ödüllendirir ve kim belirli bir amaç için düşmanına yenilirse onu cezalandırır! Böylesine barbarca hataların farkına varma zamanı gelmedi mi?

Sonuç olarak cinayet, topluma karşı işlenmiş bir suç mudur? Aklı başında olan biri böyle bir şeyi düşünebilir mi? Ah! Bu kalabalığın içinde birinin eksik veya fazla olması önemli midir ki? Bu durumda yasalar, ahlak kuralları, gelenekler bozulacak mıdır? Bir bireyin ölümü ne zaman genel kitle üzerinde tesir etmiştir ki? Peki büyük bir savaşın kaybedilmesinden sonra olanlara ne demeli? Dünyanın yarısını, ya da biri isterse tümünü yok ettikten

sonra, eğer kalmıŖsa az sayıda kurtulmuŖ kiŖi, olan bitenin farkına varacaklar mıdır ki? Tabii ki de hayır! Doğa da bundan farklı hissetmez; insanın, her Ŗeyin kendisi için yapıldığını sanan aptal gururu, tüm insanlığın kökü kazındıktan sonra, doğada hiçbir Ŗeyin deęiŖmedięini ve yıldızların dnŖnn bile yavaŖlamadıęını görseydi, oldukça hayrete dŖerdi. Devam edelim.

Cinayet, savaŖı ve cumhuriyetçi bir devlette nasıl karŖılanmalıdır?

Hiç Ŗphesiz yapılacak en büyük hata bu eylemi beğenmemek ya da cezalandırmak olacaktır. Cumhuriyetinin gururu biraz vahŖi olmak ister. YumuŖatılmıŖsa, g kaybettiriliyorsa, çok geçmeden boyun eğecektir. Bu noktada garip bir fikir ortaya çıkmaktadır; küstahça olduğu kadar doğru da olan bu eŖsiz fikirden bahsedeceğim. Cumhuriyetle yönetilmeye baŖlayan bir halk erdemlerle desteklenecektir; çünkü daha fazlasına eriŖmek için her zaman en azından baŖlamak gerekir. Ancak zaten yaŖlı ve yozlaŖmıŖ olan bir toplum, bir cumhuriyetiyi benimsemek için cesaretle onu yöneten krallığın boyunduruğunu sallayacağından bu pek çok cinayete sebebiyet verecektir; çünkü bu toplum zaten suça batmıŖtır ve suçtan erdeme, baŖka bir deyiŖle saldırgan bir halden uysal bir hale geçmek istiyorsa, atalet içine dŖecektir ki bunun sonucunda çok geçmeden kŖ olacaktır. Bir ağacı güçlü bir topraktan, kumlu ve kuru bir toprağa taŖırsanız ne olur? Bütün aydın fikirler doğa fiziğine o kadar bağlıdır ki, ahlak için ziraat üzerinden yapılan örneklemeler bizi asla yanıltmayacaktır.

İnsanoğlunun en bağımsızları, doğaya en yakın olan-

ları, vahşiler her gün, herhangi bir cezaya maruz kalmadan cinayet işlerler. Bizim Fransa'da keklik avlamamız gibi, Sparta'da, Lakedaimon'da demirbaş köleleri avlıyorlardı. En özgür toplumlar cinayeti en fazla benimseyen toplumlardır. Mindanao'da cinayet işleyenler cesur mertebesine yükselir: Kendisine bir başlık takılır. Caraguoslarda bu başlığı takma onurunu elde etmek için yedi adam öldürmek gerekir. Borneo sakinleri, öldürdükleri herkesin, kendi ölümlerinden sonra onlara hizmet edeceğine inanırlar. Dindar İspanyollar bile Galiçyalı Aziz Jacque'a adak için günde on iki Amerikalı kurban ediyordular. Tanguit Krallığı'nda, yılın belirli günlerinde güçlü ve dayanıklı genç bir erkek, tanıştığı herkesi öldürmesi için seçilir. Yahudiler kadar cinayetle dostluk kuran başka bir toplum var mıdır? Cinayetler, tarihlerin her sayfasında, her kılıkta karşımıza çıkar.

Çin'in hükümdar ve mandarinleri, arada sırada halkı galeyana getirip bu hileleri korkunç katliamlar yapmak için kullanıyorlar. Bu aciz ve kadınsı halk, tiranlarının boyunduruğu altından çıkıp da yönetim sırası kendilerine gelince, cinayet için çok daha haklı sebepleri olur; değişen ise sadece kurbanlar olur. Cinayetler birileri için keyifken, diğerlerinin mutsuzluğu olacaktır.

Pek çok millet, halk arasındaki cinayetlere göz yumar: Bu hareketler Cenova'da, Venedik'te, Napoli'de ve bütün Arnavutluk'ta tamamen serbesttir. Kacha'da San Domingo Nehri üzerinde, bilinen ve kabul gören kostümler içindeki katiller sizin emirleriniz doğrultusunda, işaret edeceğiniz insanları gözlerinizin önünde boğazlarlar. Yerliler, cinayete teşvik için afyon içerler. Bunu takiben sokaklar-

da önlerine gelen herkesi öldürürler. İngiliz gezginler bu alışkanlığı Batavia'da edinmişlerdi.

Bir zamanlar Romalılardan daha büyük ve acımasız başka bir topluluk var mıydı? Ya da hangi ulus görkemi-ni ve özgürlüğünü uzun zaman korumuştur? Gladıyator gösterileri korkusuzluklarını pekiştirmiştir. Bir ölüm oyununun getirdiği alışkanlıkla savaşçı bir toplum olmuşlardır. Günde bin iki yüz ya da bin beş yüz kurban arenayı dolduruyordu ve bu ortamda, erkeklerden daha acımasız olan kadınlar, can çekişerek düşenlerin merhamet dileklerine karşılık daha fazla kan dökülmesini haykırıyorlardı. Romalılar bu zevklerden sonra cücelerin gözleri önünde boğazlanması zevkine geçmişlerdir. Hristiyanlık dini, dünyayı zehirlemesiyle birlikte insanları, öldürmenin kötü olduğuna ikna etti ve çok geçmeden tiranlar bu halkı zincire vurdu, kahramanlar birer oyuncığa dönüştü.

Sonunda, katilin yani hemcinsini öldürecek kadar kendi duyarlılığını bastıran ve kamusal veya şahsi kan davalarına aldırmayan insanın, savaşçı ya da cumhuriyetçi bir yönetimde çok tehlikeli ve doğal olarak da çok kıymetli olduğuna her yerde inanıldı. Daha da acımasız ulusları incelersek, ancak çocukları kurban etmekle tatmin olduklarını ve çok geçmeden bu eylemlerinin uluslararası olarak da bazı yasalarla kabul de edildiğini görebiliriz. Pek çok vahşi kabile, çocuklarını doğar doğmaz öldürür. Tek görevleri vahşi kocalarına eş olmak olan anneler, kızlarının kaderi de kendilerinininkine benzemesin diye Orinoco kıyılarına gelip doğurdukları çocuklarını hemencecik kurban ediyorlardı. Sopit Krallığı ve Taprobanae'de bütün sakat çocuklar, kendi ailelerince kurban ediliyorlardı.

Madagaskar'da haftanın belirli günlerinde doğum yapmış kadınlar, çocuklarını vahşi hayvanlara yem ediyorlardı. Yunan devletlerinde, dünyaya gelen bütün çocuklar dikkatli bir şekilde inceleniyor ve zamanı gelince cumhuriyeti savunacak güçte gözüküyorlarsa ânında öldürülüyorlardı: Orada, insan doğasından fıskırmış bu çirkinliği korumak için zengince donatılmış evler inşa edilmesinin gerekliliği sorgulanmıyordu.* İmparatorluğun merkezinin nakline kadar, çocuklarını beslemek istemeyen bütün Romalılar, onları çöplüğe atıyordu. Eski yasa koyucular, çocukları ölüme adak yapmak hakkında hiçbir huzursuzluk duymadıklarından asla bir babanın ailesi üzerindeki haklarını engellemediler. Aristoteles çocuk düşürmeyi tavsiye ediyordu. Heyecanla, vatan aşkıyla dolu bu antik cumhuriyetçiler, modern toplumlarda görülen merhamet duygusunu bilmiyorlardı. Çocuklar pek önemli değildi; ama ülkelerini seviyorlardı. Çin'in tüm şehirlerinde her sabah inanılmaz sayıda çocuk, terk edilmiş bir halde sokaklarda bulunuyordu. Gün ağarırken bir kamyon onları topluyor ve ardından bir çukura atıyordu. Çoğu zaman ebeler kendileri, annelere yardım olsun diye bebekleri hemencecik kaynar suyla dolu küvette boğar ya da nehre atarlardı. Pekin'de bebekleri küçük hasır sepetlere koyup kanallara bırakırlardı. Bu kanallar her gün temizleniyordu; meşhur gezgin Duhalde'nin günde otuz bin olarak hesapladığı rakam her seferinde artıyordu. Cumhuriyetçi rejimde

* Umalım da millet harcamalar arasında en gereksizi olan bu harcamaya için reform yapsın. Gerektiğinde cumhuriyetin yararına olabilecek niteliklerden yoksun doğmuş kişilerin yaşama hakkı yoktur ve yapılabilecek en iyi şey doğar doğmaz onları yaşam hakkından mahrum bırakmaktır.

nüfusa bir sınırlama getirmenin hayli politik ve fevkalade gerekli olduğu inkâr edilemez. Tamamıyla tersi olan monarşide ise nüfus artışını desteklemek gerekir. Böyle durumlarda tiranlar ne kadar köleye sahiplerse o kadar zengin sayılırlar, insana ihtiyaçları vardır; ancak cumhuriyetçi rejimlerde nüfus bolluğu hiç şüphesiz gerçek bir kötülüktür. Nüfusu azaltmak için modern decemvirinin* de dediği gibi yine de bu insanları boğazlama gerekçesi sayılarını azaltmak değildir. Sadece, kişinin mutluluğunun zorladığı sınırların ötesine uzanma şansını elinden almaktır. Kendinizi herkesin hükümdar olduğu bir halkın nüfusunu arttırmaktan alıkoyunuz ve devrimlerin kalabalık nüfuslardan kaynaklandığını unutmayınız. Devletin bekası için savaşçılarınıza insanları öldürme hakkı veriyorsanız, aynı devletin korunması için, besleyemeyecekleri ya da devlete yardımı olmayacak çocuklarını öldürmek isteyen her bir bireye de istedikleri hakkı tanımanız gerekir. Ayrıca, kişinin kendisine zarar verebilecek tüm düşmanlardan kurtulma hakkını da yine riskleri ve tehlikeleri ne olursa olsun kişiye bırakınız; çünkü tek başına hiçbir şey ifade etmeyen bu eylemler sayesinde nüfusunuza ölçülü tutacak ve hükümetinizi tedirgin edecek kadar kalabalık olmalarını engellemiş olacaksınız. Bir devletin aşırı nüfusa sahip olduğu için büyük bir devlet olduğunu ancak monarşiler iddia edebilir: Bu devletin nüfusu, yaşam olanaklarını aştığı sürece fakir kalacaktır ve içerik sınırları aşmadığı, aşırılıklar bertaraf edildiği sürece de

* (Lat.) "On Adam" anlamına gelir. (Tekili decemvir'dir.) Roma Cumhuriyeti'nde bir görevi yerine getirmeleri için atanmış topluluğa verilen isimdir. —fn

daima yeşerecektir. Bir ağacın çok fazla dalı varsa onu budamıyor musunuz? Peki gövdesini korumak için dallarını kesmiyor musunuz? İlkelerinden kopan bütün sistemler, çok geçmeden, binbir güçlükte ortadan kaldırdığımız yapıya bizi yönlendirecek suistimallere açık hale gelecektir. Ancak nüfusu azaltmak için ortaya çıkan her insanı da çıktığı anda yok etmek gerekmemektedir: İyi itaat eden bir bireyin günlerini kısaltmak doğru olmaz. Söylediğim gibi, dünyada hiçbir işe yaramayacak bir canlının ömrünü kısaltmak ise yanlış değildir. İnsan türü beşikten itibaren ıslah edilmelidir. Halka asla yararlı olmayacak birini öngörüp, toplumun bağrından söküp atmak gerekir. İşte, kanıtladığımız gibi, tehlikeli suistimallere açık nüfusu azaltmak için makul yöntemler bunlardır.

Artık özetlemeye başlayalım.

Cinayet, cinayetle mi bastırılmalıdır? Tabii ki hayır. Katili asla, öldürülenin dostları veya ailesinden gelecek intikam dışında bir şeyle cezalandırmayınız. Sırf zevk için bir adamı öldüren Charolais'a, *Sizi bağışlıyorum*, der XV. Louis, ancak *sizi öldürecek olanı da bağışlayacağım*, diye devam eder. Katillere karşı oluşturulan bütün yasaların temelinde bu yüce söz bulunur.

Kısacası cinayet bir vahşettir; ancak çoğu zaman gereklidir; asla suç sayılmaması, cumhuriyetçi bir devlette göz yumulması gereken bir durumdur. Evrenin her yerinde buna örnekler olduğunu gösterdim; ancak cinayeti ölümle mi cezalandırmak gerekir? Şu ikilemi yanıtlayanlar, bu soruyu da yanıtlamış olacaklardır: Cinayet bir suç mudur, değil midir? Suç değilse, neden cinayeti cezalandırıcı yasalar bulunuyor? Ya da bir suçsa, o zaman hangi

barbarca ve aptalca akıl yürütmeyle bu suçu benzer bir suçla cezalandırıyorsunuz?

Geriye sadece insanın kendine karşı yükümlülükleri kaldı. Filozoflar böyle yükümlülükleri, zevkine ve bakımına katkıda bulunuyorsa benimser, bu yüzden ondan bunları uygulamasını beklemek yersizdir, daha da yersiz olanı ise bunları yerine getirmediğinde onu cezalandırmaktır.

Bu bağlamda insanın tek ihlali, intihar olabilir. Bu eylemi suç sayanların aptallıklarını kanıtlamak için çaba harcamayacağım: Bu konu hakkında hâlâ biraz kuşkusunu olan varsa Rousseau'nun meşhur mektubuna baksın. Neredeyse bütün eski rejimler, siyasi ve dinî açıdan intihara izin verirler. Atinalılar, kendilerini öldürme sebeplerini Areopagus'a sunuyorlardı. Ardından da kendilerini hançerliyorlardı. Bütün Yunan devletlerinde intihar meşruydu. Yasa koyucuların planları arasında intihar da vardı. Alenen kendilerini öldürüyorlardı ve kendi ölümlerini görkemli bir gösteri haline getiriyorlardı. Roma devleti, intihara teşvik ediyordu: Pek ünlü vatan görevleri intihardan başka bir şey değildi. Roma, Galyalıların ele geçirildiğinde, en tanınmış senatörler intihar etmiştir. Bu ruhu miras alan bizler de aynı erdemleri benimsiyoruz. 92'deki askeri hareket sırasında bir asker, dostlarını Jemappes Muharebesi'ne kadar takip edememenin üzüntüsüyle kendini öldürdü. Bu asil cumhuriyetçiler düzeyine çıkmaya devam eden bizler de bir süre sonra onların erdemlerini açacağız: İnsanı yaratan yönetimdir. Böylesi uzun bir diktatörlük geleneği, cesaretimizi zayıflatmıştı. Ahlakımızı bozmuştu: Şimdi yeniden doğuyoruz. Yakın-

da, Fransız karakterinin ve zekâsının, özgür kalınca hangi yüce eylemlere muktedir olduğunu göstereceğiz. Şimdiye kadar pek çok kurban verdiğimiz özgürlük için, varlığımız ve canımız pahasına dayanacağız. Amaca ulaşabilirsek, kaybettiklerimize üzölmeyeceğiz. Hepsi gönöüllü olarak kendilerini bu özgürlöğe adanmıştır. Kanları heba olmayacaktır; ancak birleşmek gerek... Birleşelim, yoksa uğraşlarımızın meyvesini kaybedeceğiz. Galip geldiğimiz zaferler üzerine muhteşem yasalar oturtalım. Hâlâ zorbanın esiri olan ilk yasa koyucularımızı sonunda yıktık, bu tiran bize, şimdi bile pohpohlanan ağırbaşlı yasalar dışında bir şey vermemiştii: Eserlerini yeniden yaratalım, nihayetinde cumhuriyetçiler ve filozoflar için çalışacağımızı unutmayalım. Yasalarımız ne kadar yumuşaksa, halk o kadar yönetime açık olur.

Sahte bir dine kendini kaptıran atalarımızın suç olarak saydığı eylemlerin, şu anda yaptığım gibi önemsiz olduğunu göstererek, işimizi kolaylaştırıyorum. Az ama öz yasalar koyalım. Engelleri çoğaltmaya gerek yok: Önemli olan sağlam olabilmesi. Çıkaracağımız yasaların tek amacı vatandaşın huzuru, iyiliğı ve cumhuriyetin ihtişamı olsun. Ancak Fransızlar, düşmanı topraklarınızdan kovduktan sonra, ilkelerinizi yayma ateşinin sizi daha uzaklara sürüklemesini istemem; çünkü sadece ateş ve barutla bu ilkeleri evrenin diğer ucuna götürebilirsiniz. Bu kararı almadan önce, Haçlı Seferleri'nin talihsiz başarılarını hatırlayınız. Düşman Ren Nehri'nin öteki tarafındayken beni dinleyip sınırınızı kollayınız ve evinizde kalınız. Ticareti yeniden canlandırınız, fabrikalarınıza yeniden güç ve istihdam bulunuz. Sizinki gibi bir devlette gerekiyorsa

ve amaç herkesin hiç kimseye bağılı olmadan yaşamasını sağlamaksa, sanatınızı geliştiriniz, tarıma teşvik ediniz. Bırakın Avrupa'daki hükümdarlar kendi kendilerini yok etsinler: Sizin örneğiniz, sizin zenginliğiniz çok geçmeden onları, siz hiç elinizi bile sürmeden tepetaklak edecektir.

İçeride yenilmez olup, tüm uluslara polisiniz ve iyi yasalarınızla örnek olduğunuzda, dünyada sizi taklit etmeyen, sizinle birleşme onuruna kavuşmak istemeyen tek bir devlet kalmayacaktır; ancak boş şerefler için, ilkelerinizi daha uzağa taşımak adına kendi mutluluğunuzu göz ardı ederseniz, uykuya yatmış diktatörlük geri dönecek, saçma anlaşmazlıklarla sizi parçalayacak, maliyenizi ve alım gücünüzü tüketecek ve bütün bunlar, sizin yokluğunuzda size boyun eğdirecek tiranların prangalarını yeniden öpmek için olacaktır. Arzuladığınız her şeyi, evlerinizi terk etmeden elde edebilirsiniz. Sizin mutluluğunuzu gören diğer halklar da sizin açtığınız yoldan mutluluğa koşacaklardır.*

EUGÉNIE, *Dolmancé'ye hitaben*: İşte, bilgece yazılmış bir yazı. Hatta çoğu konuda sizin ilkelerinizle uyduğundan yazarının siz olduğunu düşünüyorum.

DOLMANCÉ: Yazılan fikirlerin çoğuna katıldığım kesin ve size de kanıtladığım gibi söylemlerimdeki fikirlerin bir tekrarını yapmış olduk—

EUGÉNIE, *sözünü keserek*: Bana öyle gelmedi. İyi şeyler ne kadar tekrarlınsa azdır; ancak bu ilkelerin bir kısmını biraz tehlikeli buldum.

* Dış güçlere karşı açılan savaşları sadece rezil Dumouriez'in önerdiğini hatırlayın.

DOLMANCÉ: Yeryüzünde merhamet ve insanlık kadar tehlikelisi yoktur. Merhamet, tam bir zayıflıktır, zayıf insanların nankörlük ve küstahlıkları nedeniyle şerefli insanlar yaptıkları iyiliklerden daima pişmanlık duyarlar. İyi bir gözlemci, acımanın bütün tehlikelerini hesaplmalıdır; bütün bu tehlikeleri karşılaştırdığında merhametin tehlikelerinin, gücün tehlikelerinden daha ağır bastığını görecektir. Ancak konudan uzaklaşıyoruz, Eugénie. Bütün bu söylediklerimizi toparlayarak eğitiminiz için esas öğüdü verelim: Asla yüreğinizi dinlemeyin çocuğum. Bu, doğanın bize verdiği en kötü rehberdir. Bahtsızlığın yanıltıcı ezgilerine karşı yüreğinizi, büyük bir dikkatle kapatın. Gerçekten ilginizi çekmek için yaratılmış bu varlığı reddetmeniz, onu sefil yaratıklara, düzenbazlara ve entrikacılar kaptırma riskinden çok daha iyi olacaktır: Reddetmeniz pek önemli kaçmaz, ama merhamet göstermeniz sakıncalıdır.

ŞÖVALYE: Size yalvarırım, Dolmancé'nin ilkelerini gözden geçirip elimden geldiğince çürütmeye çalışmam için bana izin verin. Ah! Hiç şüphesiz tutkularını tatmin eden bu büyük servetinden birkaç yıl mahrum kalıp, vahşi ruhunun haksızlık yaptığı zavallılarla birlikte zaman geçirseydin, her şey farklı olurdu acımasız adam! Bu zavallılara merhamet et ve bu muhtaçların yürek parçalayıcı çığlıklarına dönüp bakmayacak kadar sertleştirme ruhunu! Özellikle şehvetten yorgun düşmüş bedenini, kuş tüyü yataklarda isteksizce dinlenirken, onların yattığı yeri düşün. Senin huzurla yaşamayı sağlayan angaryalar altında çökmüş bedenlerini toprağın soğuğundan korumak için bir ot toplamaya gittiklerini, onların da sadece hayvanlar

gibi soğuk toprağa mahkûm yaşadıklarını unutma. Sen her gün Comus'un yirmi öğrencisinin hazırladığı leziz yemekleri yerken, bu bedbahtların ormanda, kurumuş topraktan acı kökleri çıkartmak için kurtlarla mücadele ettiklerini gör. Gözler, şefkat ve gülücükler, Kythera Adası tapınağının en dokunaklı nesnelerini senin iffetsiz yatağına yönlendirdiğinde, üzgün eşinin yanına uzanmış şu zavallıya bak. O, gözyaşlarından topladığı mutluluklarla tatmin oluyor, başka zevk aramıyor. Sen hiçbir şeyden yoksun değilken, bolluk içinde yüzerken, ona bak. Ona bak diyorum sana, yaşamın temel ihtiyaçlarından bile yoksun o. Mahcup ailesine bak. Yanında uzanmış kocasına göstermesi gereken hassasiyetle aşkının meyveleri için doğanın talep ettiği özen arasında titrediğini gör; duyarlı ruhunun emredilen bu ödevlerin hiçbirini yerine getirecek imkânı yoktur. Yapabiliyorsan sarsılmadan dinle onu, zalimliğinin reddettiği o bolluğu talep ediyor senden!

Barbar, onlar da senin gibi insan değiller mi? Peki sana benziyorlarsa, neden halsiz düştüklerinde onlarla eğleniyorsun ki? Eugénie, Eugénie, ruhunuzda bulunan doğanın kutsal sesini asla söndürmeyin: Emdiği tutkularla yanan organını doğadan ayırdığınızda, siz istemeseniz bile sizi iyiliğe yönlendirecek olan bu insanlıktır. Kabul, dini ilkeleri bir köşeye bırakalım; ancak bize ilham veren inceliğin getirdiği ilkeleri yok saymayalım. Ruhun en yumuşak ve en lezzetli hazlarını ancak bunları uygulayarak tadabiliriz. İyi bir davranış, ruhunuzdaki bütün sapmaları giderecek, hatalı davranışınızın neden olduğu pişmanlıkları söndürecektir ve bilincinizin derinliklerinde, bazen kendinize dönebileceğiniz gizli bir sığınak meydana ge-

tirerek, orada, sizi yoran hatalarınızdan kurtularak rahatlayacaksınız. Kardeşim, ben gencim, hovardayım, imansızım, ruhun bütün çapkınlıklarına açığım; ancak yüreğim temiz ve yüreğim sayesinde yaşamın getirdiği her şeyden arınıyorum.

DOLMANCÉ: Evet Şövalye, genç olduğunuzu bu konuşmayla kanıtlamış oldunuz. Deneyiminiz yok. Olgunlaştığınızda sizi yine beklerim. Olgunlaşınca güzelim, artık insanlar hakkında iyi konuşmayacaksınız; çünkü onları tanıyacaksınız. Kalbimi kurutan onların bu nankörlüğü, belki de sizin gibi içimdeki korkunç erdemlerle doğmuş olmama rağmen, bu erdemleri yok eden onların bu vefasızlıkları. Şimdi, birilerinin kötülüğü, diğerlerinin bu tehlikeli erdemlerini harekete geçiriyorsa, bunu vakit erkenken boğmak, gençliğe daha yararlı olmaz mı? Bana hangi pişmanlıktan bahsediyorsun sevgili dostum? Suç diye bir şeyi kabul etmeyen, bilmeyen birinin ruhunda pişmanlık olabilir mi ki? Bunların teşvik edildiğini düşünüyorsanız ilkeleriniz onları boğacaktır: İçinize derinlemesine işlemiş bir eylemden pişmanlık duymanız mümkün müdür? Hiçbir şeyin kötü olduğuna inanmazken, hangi kötülükten pişman olabilirsiniz ki?

ŞÖVALYE: Pişmanlık duyan bir ruh böyle olmaz, bunlar yüreğin meyvelerinden başka bir şey değil ve aklın bilgeliliği asla ruhun hareketlerini söndüremeyecektir.

DOLMANCÉ: Ancak yürek yanılır; çünkü ruhun yanlış hesaplarını yansıtır. Önce ilkinin olgunlaştırın, ardından diğeri kendiliğinden gelecektir. Mantıklı olmak istediğimizde daima hatalı tanımlar bizi yanlış yönlendirir. Ben, yürek nedir bilmiyorum. Onu, ruhun güçsüz

tarafı olarak görüyorum sadece. Tek bir meşale yanıyor içimde. Sağlıklı ve kararlıyken, beni asla yanlış yönlendiremez. Yaşlı, hastalık hastası ya da korkak mıyım? O zaman yanılabilirim. Haydi hassas olduğumu söyleyelim, hassas olduğumu söylerken aslında ürkek ve güçsüz olduğumu söylüyorumdur. Bir kere daha söylüyorum Eugénie, bu hain hassaslık sizi yanıltmasın. Sizin de bildiğiniz gibi ruhun kırılğan taraflarından başka bir şey değildir bu. Sadece korktuğumuzda ağlarız; işte bu yüzden krallar tirandır. Şövalye'nin haince önerilerini bir yana bırakınız. Size, yüreğinizi talihsizliğin bütün hayali kötülüklerine açmanızı söyleyerek, sizin olmayan ve çok kısa sürede sebepsizce size ıstırap verecek olan acıları sahiplenmeniz için uğraşiyor. Ah! İnanın Eugénie, duygusuzluktan doğan hazların, duyarlılığın size verdiği hislerden daha değerli olduğuna inanın. Duyarlılık yüreğin sadece bir tarafına hitap ederken, diğeri bütün noktalarını okşayıp altüst eder. Kısacası izin verilen zevkler ile paha biçilemez, sosyal engellerin ayırdığı ve bütün yasaları ihlal eden, çok daha yakıcı cazibelerin verdiği zevkler bir olabilir mi?

EUGÉNIE: Sen kazandın Dolmancé, zafer senin! Şövalye'nin söyledikleri ruhuma şöyle bir dokunup geçerken, seninkiler ruhumu baştan çıkarıyor, peşinden sürükliyor. Bir kadını ikna etmek istediğinizde erdemlerden çok tutkulara yönelin Şövalye.

MADAM DE SAINT-ANGE, *Şövalye'ye dönerek*: Evet sevgili dostum, emin olmak için bizi becerin ama bize sıkıcı öğütler vermeyin: Fikrimizi değiştiremeyeceksin; ayrıca bu çekici kızın ruhunu ve zihnini aydınlatmak istediğimiz derslerin huzurunu kaçırıyorsun.

EUGÉNIE: Huzurunu kaçırmak mı? Ah hayır hayır! Eseriniz tamamlandı bile. Aptalların ahlak bozukluğu diye nitelediği şey içime öyle bir işledi ki artık geriye dönüş ümidi yok. İlkelerinize öyle yürekten katılıyorum ki Şövalye'nin bilgece konuşmaları onları asla yıkamaz.

DOLMANCÉ: Kız haklı, artık bu konu hakkında konuşmuyoruz Şövalye. Haksızsınız ve sizi sadece uygulama yaparken aramızda görmek istiyoruz.

ŞÖVALYE: Öyle olsun. Burada çok daha farklı bir amaçla toplandığımızı biliyorum, hedefe yönelelim, kabul. Ahlak anlayışımı, sizden daha ayık ve daha iyi dinleyecek kişilere saklayacağım.

MADAM DE SAINT-ANGE: Evet kardeşim, evet aynen öyle, bize sadece dölünü versen yeter. Ahlakı sana bağışlıyoruz. Bizim gibi *çapkınlar* için çok yumuşak kalıyor.

EUGÉNIE: Dolmancé, samimiyetle telkin ettiğiniz bu acımasızlığın, tutkularınızı bir derece etkilendiğine inanıyorum. Sanırım daha önce böyle bir şey fark etmiştim. Haz alırken sertsiniz. Böyle bir ahlaksızlığa meyilliyim. Bu kusur birkaç örnekle gösterilebilirse kendimi daha iyi hissederim. Bütün bunlar hakkındaki düşüncelerimi toparlayabilmek için, sizden rica ediyorum, zevkinize hitap eden nesnelere ne gözle bakıyorsunuz söylersiniz?

DOLMANCÉ: Tamamen bir hiç olarak bakıyorum güzelim. Benim hazlarımı paylaşsın ya da paylaşmasın, yaşadıklarından memnun olsun ya da olmasın, ister hiçbir şey hissetmesin ister acı duysun, ben mutluyсам, gerisi önemli değildir.

EUGÉNIE: Hatta bu nesnenin acı çekmesi daha iyi olur, değil mi?

DOLMANCÉ: Elbette, böylesi daha iyi olacaktır. Size daha önce de söylemiştim zaten: Üzerimizde en çok etkisi bulunan acı hissi, güçlü ve hızlı bir şekilde şehvet için gerekli hayvani duyguları şekillendirir. Afrika'daki, Asya'daki, Güney Avrupa'nızdaki haremelerde bulunan kadınlara bakın; bu meşhur haremelerin efendilerinin, sikkeleri havadayken, kullandıkları kişilere zevk vermekle pek de ilgilenmediklerini görün. Onlar emreder, onlara boyun eğilir. Onlar zevk alırlar, kimse onlara karşılık vermeye cüret edemez. Tatmin mi oldular, o zaman uzaklaşırlar. Aralarında, onların zevkine ortak olma saygısızlığını gösterenleri cezalandıracak olanlar vardır. Acem kralı, huzurundayken zevk almaması gerektiğini unutan kadının kafasını acımadan kestirir, hatta genellikle böyle durumlarda kendi kelle keser. Asya'nın en kendine haslarından biri olan bu zorbayı, sadece kadınlar korur. Onlara sadece işaretlerle emirler verir. En acımasız ölümler, bu işaretleri duymayanların cezalandırılmasıdır; her zaman ya kendi elleriyle işkence eder ya da işkence edilenleri izler.

İşte bütün bunlar güzel Eugénie, size önceden gösterdiğim ilkelere dayanıyor. Zevk alırken ne arzularız? Çevremizdekilerin sadece bizimle ilgilenmesini, bizi düşlemesini, bizimle meşgul olmalarını isteriz. Bize hizmet eden nesneler de haz alıyorsa, bizden daha çok kendileriyle ilgileniyorlar demektir; bu durumda da aldığımız haz azalacaktır. Siki kalktığında zorbalaşmayan erkek yoktur: Diğerleri onun kadar zevk alıyor gibi gözüküyorsa, bu durumda o daha az zevk alacaktır. Bu anlarda

oluşan doğal bir kibirle, o an yaşadığı şeyi hisseden dünyadaki tek kişinin kendisi olmasını ister. Başka birinin de kendisi gibi eğlendiğini görme fikri onu diğeriyle aynı eşitlik düzeyine indirir, bu da *zorbalığı* sayesinde hissettiği anlatması zor cazibelerine zarar verir.* Bir kere, diğerlerine zevk vermek gerektiğini düşünmek bir hatadır. Bu ona hizmet etmek olur; siki kalkan erkek, başkasına zevk vermekten uzaktır. Tam tersine, kötülük yaparak, bütün gücünü kullanarak gergin bir bireyin tadabileceği bütün zevkleri hisseder; yani üstünlük kurar, *tiran* olur. Özsaygı için ne farklı bir durum! Böyle anlarda özsaygının sustuğunu sanmayalım.

Zevk alma hali bir tutkudur, ben de bu tutkunun diğerlerini kendine tabi tuttuğunu kabul ediyorum; ancak aynı zamanda onları birleştiriyor da. Zevk alırken üstünlük kurma hevesi, doğada o kadar baskındır ki bunu hayvanlarda bile görebiliriz. Esarete olanların da özgür olanlar gibi ürediğini görürsünüz. Hecin devesi daha da ileri gider: Yalnız olduğuna inanmıyorsa asla doğurmayacaktır. Onu şaşırtmayı deneyin; ona bir efendi gösterdiğinizde kaçacak ve ânında eşinden ayrılacaktır. Doğanın amacı insanı böylesi yüksek bir mertebeye koymak olmasaydı, zevk anlarında ona yaranacak varlıkları daha aciz yaratmazdı. Doğanın kadınları bu aptallığa mahkum etmesi; gücüyle hiç olmadığı kadar eğlenen, eğer istiyorsa işkence de dahil olmak üzere kendine iyi gelen her şiddeti

* Fransızcanın fakirliği, bugün başarılı hükümetimizin pek haklı olarak yasakladığı sözcükleri kullanmak zorunda bırakıyor bizleri. Aydın okurlarımızın bizi anlayacağını ve saçma politik zorbalıkları şehvet tutkularının aşırı zevk düşkünü zorbalıklarıyla karıştırmayacaklarını ümit ediyoruz.

uygulayan erkeği yaratma amacını açıkça kanıtlıyor. İnsan türünü yaratan bu annenin amacı çiftleşme uygulamasını öfke ile aynı seviyede tutmak olmasaydı, şehvet krizi şiddete benzer miydi? Kısacası, çelimsiz olmayan erkek, kuvvetli organlara sahip erkek, öyle ya da böyle zevkini hırpalamak istemeyen erkek kimdir? Kendi hislerinin bilincinde olmayan, kurduğum sistemleri yanlış anlayan, bu tanıma uygun, sayamayacağım kadar çok aptal tanıyorum; peki bu geri zekâlıların benim için ne önemi var? Ben onlara konuşmuyorum. Kadınlara tapan bayağı insanları da kendi hallerine bırakıyorum; arsız Dulcinea'larının ayakları dibinde onları mutluluğa götürecek iç çekişleri ve üstünlük kurabilecekleri alçak seks esirlerini bekleyenleri, doğanın onlara, başkalarından yararlanabilmeleleri için sunduğu prangaları kendilerinin taşımak zorunda kalmalarının getirdiği aşağılık cazibe içinde bırakıyorum. Amaçsız bir yaşam sürdüren bu hayvanlar kendilerini küçük düşüren alçaklık içinde sürünsünler: Onlara sıkıcı öğütler vermek boşuna; ancak duyduklarını küçümseleyenler ve Madam tıpkı sizin ve benim yaptığımız gibi, dayanıklı bir ruhun patlamaları ve engelsiz bir hayal gücü üzerine ilkelerini oluşturmak isteyenler her zaman için dinlenmeyi hak eden, yasa koyabilecek ve ders verebilecek yegâne kişiler olacaklardır!

Kahretsin! Tahrik oldum! Sizden rica ediyorum Augustin'i çağırın. (*Zil çalınır ve Augustin içeri girer.*) Görülmedik şey, konuşmaya başladığımdan beri bu güzel oğlanın muhteşem kıcı aklımı meşgul ediyordu! Bütün düşüncelerim beni bu oğlana yönlendiriyor gibiydi... Augustin, bana o muhteşem eseri göster... Çeyrek saat bo-

yunca onu öpüp okşayabilirim! Gel buraya güzel aşkım, gel. Gel ki ben de o güzel kıcına, Sodom'un beni saran alevlerini yerleştirebileyim. Ne kadar güzel kalçalar... ne kadar beyazlar! Eugénie'nin dizleri üzerine çöküp aletini emmesini istiyorum! Bulunduğu pozisyon itibariyle götünü Şövalye'ye dönmüş olacak, böylece Şövalye onu becerebilir ve Madam de Saint-Ange da Augustin'in üzerine bacaklarını ayırarak oturup öpmem için kalçalarını sunacak. Eline de bir kamçı alırsa daha iyi olur, biraz kıvrılarak Şövalye'yi kamçılatabilir gibi geliyor bana ki bu pozisyonda öğrencimizi de dışlamadan bu töreni gerçekleştirebiliriz. (*Herkes yerini alır.*) Evet işte böyle. Her şey yerli yerinde dostlar! Açıkçası tablo gibi pozisyonlar oluşturma işini emretmek de ayrı bir zevk. Dünyadaki hiçbir sanatçı sizin gibi sahneleyemezdi bu ânı! Bu hergelenin kıcı pek dar! Kendime yer açmak için her şeyi yapabiliyim... Madam, bir taraftan Augustin'i becerip, diğer taraftan güzel kalçalarınızı ısırpı çimdiklememe izin verir miydiniz?

MADAM DE SAINT-ANGE: Nasıl isterseniz dostum; yalnız sizi uyarmış olayım öcümü alırım. Her canımı sıktığınızda ağzınıza osuracağımı garanti ederim.

DOLMANCÉ: Ah lanet Tanrı! Nasıl bir tehdit bu böyle! Beni, size daha sert davranmaya itiyor güzelim. (*Madam'ı ısıtır.*) Bakalım sözünüzü tutacak mısınız! (*Madam da suratına yellenir.*) Hay sikeyim! Güzel! Çok güzel! (*Madam'ı tokatlar ve ânında bir yellenmeye daha maruz kalır.*) Ah bu muhteşem bir şey meleğim! Kriz anları için bir kısmını saklayın derim... Ve elbette üzerinde bütün zalimliği göstermeye emin olabilirsiniz... Bütün bar-

barlığını... Hay sıçayım! Daha fazla dayanamayacağım... Boşalıyorum! (*Madam'ı ısıtır, tokatlar ve o da karşılığında ara vermeden yellenir.*) Sana nasıl muamele ettiğimi görüyor musun orospu! Nasıl boyun eğdiriyorum sana... Biraz buraya... biraz da şuraya... Ve son hareketim benim de kurban ettiğim göz bebeğime olsun! (*Kıçının deliğini ısıtır; pozisyon bozulur.*) Ya siz dostlar, ne haldesiniz?

EUGÉNIE, *kıçındaki ve ağzındaki meniye boşaltarak*: Ah! Öğretmenim... Öğrencilerinizin beni nasıl kullandıklarını görüyorsunuz! Kıçım ve ağzım meniyle dolmuş halde, hatta meniye batmamış tarafım yok!

DOLMANCÉ, *heyecanla*: Bekleyin, Şövalye'nin kıçınıza soktuğu aleti ağzıma vermenizi istiyorum.

EUGÉNIE, *yer değiştirerek*: Nasıl bir çılgınlık!

DOLMANCÉ: Ah, güzel bir kıçın derinliklerinden çıkmış meni gibisi yoktur! Tanrılara layık bir yemek bu. (*Hepsini yutar.*) Yaptığımı görüyor musunuz? (*Augustin'in kıçına yönelerek oper.*) Hanımlar, sizden bu genç adamların bir başka odada, bir süre yalnız kalmak için izin istiyorum.

MADAM DE SAINT-ANGE: Yapmak istediklerinizi burada gerçekleştiremez misiniz?

DOLMANCÉ, *alçak ve gizemli bir sesle*: Hayır. Bazı şeyler vardır ki ancak perdeler ardında yapılabilir.

EUGÉNIE: Ah! Bakın hele! En azından ne yapacağınızı söyleyin.

MADAM DE SAINT-ANGE: Söylemeden odadan çıkmanıza izin vermiyorum.

DOLMANCÉ: Öğrenmek mi istiyorsunuz?

EUGÉNIE: Elbette!

DOLMANCÉ, *Augustin'i çekştirerek*: Eh pekâlâ ha-

nımlar, söyleyeceğim... Ama açıkçası böyle bir şey söylenmemeli.

MADAM DE SAINT-ANGE: Nasıl yani, yeryüzünde duymak ve görmek için fazla terbiyeli olduğumuz bir zalimlik var mı ki?

ŞÖVALYE: Bir yerlere tutunun kardeşim, size söyleyeceğim. (*İki kadınla alçak sesle konuşur.*)

EUGÉNIE, *tiksinmiş bir yüz ifadesiyle*: Haklısınız, bu gerçekten de iğrenç bir şey.

MADAM DE SAINT-ANGE: Ah! Anlamıştım.

DOLMANCÉ: Şimdi bu fanteziyi size söylemekten neden çekindiğimi ve bunun gibi ahlaksızlıkları neden karanlıkta, tek başıma yapmak istediğimi anlıyorsunuzdur.

EUGÉNIE: Sizinle gelmemi ister misiniz? Augustin'le eğlenirken sizi sıvazlarım, ne dersiniz?

DOLMANCÉ: Hayır hayır, bu bir şeref meselesi ve sadece erkekler arasında olmalı: Ortamda bir kadının bulunması bizi rahatsız eder... Daha sonra görüşmek üzere hanımlar. (*Augustin'i de çekiştirerek dışarı çıkar.*)

ALTINCI DİYALOG

Madam de Saint-Ange, Eugénie, Şövalye

MADAM DE SAINT-ANGE: Dostunun oldukça ho-
varda olduğunu söylemeliyim kardeşim.

ŞÖVALYE: Demek ki seni böylesiyle tanıştıracak
hata etmedim.

EUGÉNIE: Yeryüzünde bir benzeri daha olmadığına
eminim... Ah! Güzelim, ne kadar da çekici! Sık sık bulu-
şalım lütfen.

MADAM DE SAINT-ANGE: Kapı çalınıyor... Kim
olabilir ki? Rahatsız edilmememizi söylemiştim... Önemli
bir şey olmalı... Lütfen ne olduğuna bakar mısınız Şövalye?

ŞÖVALYE: Lafleur bir mektup getirmiş. Alelacele
mektubu bırakıp verdiğiniz emirleri hatırladığını söyledi,
ancak önemli ve acil bir mektup olduğunu düşünmüş.

MADAM DE SAINT-ANGE: Aha! Bu da nesi?
Babanızdan geliyor Eugénie!

EUGÉNIE: Babamdan mı! Oh! Mahvolduk!

MADAM DE SAINT-ANGE: Umutsuzluğa kapıl-
madan önce mektubu bir okuyalım. (*Okumaya başlar.*)

Sevgili hanımefendi, katlanılması güç eşimin, kızımın sizin evinize gittiğini duyar duymaz onu aramak için size doğru yola çıktığına inanır mısınız? Kafasında bir sürü şey kuruyor... Kuruntuları gerçek olsa bile bunlar olağan şeyler. Sizden, bu küstahlığına karşı onu şiddetle cezalandırmanızı rica ediyorum. Dün, onu benzer bir konu hakkında cezalandırdım; ancak verdiğim ders yeterli olmadı. Onunla iyice dalga geçin, bunu tüm kalbimle sizden diliyorum. Olayları ne kadar abartırsanız abartın, benden tek bir sitem duymayacağınıza emin olabilirsiniz... Açıkçası... Bu orospu uzun zamandır bana yük oluyor... Beni anlıyor musunuz? Ne yaparsanız yapın iyi olacaktır: Size söyleyebileceklerim bu kadar. Mektubum size ulaştıktan kısa bir süre sonra eşim de oraya varacaktır. Kendinizi hazırlayın. Elveda. Sizlerden biri olmayı çok isterdim. Rica ederim Eugénie'yi bana eğitmeden göndermeyin. İlk hasadı sizin ellerinize bırakmış olmaktan memnunum, ancak çabalarınızın benim için de olmasına gayret ediniz...

Eh Eugénie! Endişelenmenin yersiz olduğunu görüyorsun ya? Sadece, oldukça küstah, küçük bir kadınla baş etmek gerekiyor.

EUGÉNIE: Kaltak! Ah güzelim! Babam bize serbest oynama hakkını verdiğine göre senden rica ediyorum bu orospuya hak ettiği muameleyi gösterelim.

MADAM DE SAINT-ANGE: Öp beni canım. Sendeki yetenekleri gördükçe kendimi iyi hissediyorum! Haydi, sakinleş. Onu ihmal etmeyeceğimizi sana garanti ediyorum. Bir kurban istiyordun değil mi Eugénie? İşte sana hem doğanın hem de kaderin getirdiği bir kurban.

EUGÉNIE: Seni temin ederim onunla çok eğleneceğiz güzelim, çok!

MADAM DE SAINT-ANGE: Oh! Dolmancé'ye bu haberi vermek için sabırsızlanıyorum!

DOLMANCÉ, *Augustin ile birlikte içeri girer*: Bu duyduğum en güzel haber hanımlar. Sizi duyacak kadar yakındaydım. Hepsini işittim... Madam de Mistival bundan daha iyi bir zamanda gelemezdi... Kocasının isteklerini yerine getirmek için neler yapabileceğinize iyice karar verdiğinizi umuyorum.

EUGÉNIE, *Dolmancé'ye hitaben*: Yerine getirmek? Yerine getirmenin ötesine geçeriz güzelim! Ah! Bu kevaşeyi nasıl cezalandırırsanız cezalandırın, benim zayıflık gösterdiğimi görürseniz dünya başıma yıkılsın! Sevgili dostum, sizden rica ediyorum lütfen bütün her şeyi siz yönetin.

DOLMANCÉ: İşleri dostunuza ve bana bırakın. Sadece diğerleri gibi itaat edin, sizden tek istediğimiz bu... Oh! Küstah yaratık! Asla böyle bir şey görmedim!

MADAM DE SAINT-ANGE: Acemice! Eh, kadını kabul etmeden önce artık kendimize biraz çekidüzen versek nasıl olur?

DOLMANCÉ: Tam tersine, içeri girdiği andan itibaren kızıyla hangi şekilde ilgilendiğimizi görmesi gerek. Herkes dağınıklığını korusun.

MADAM DE SAINT-ANGE: Birtakım sesler geliyor, o olmalı. Haydi Eugénie dayan! İlkelerimizi hatırla... Oh lanet Tanrı! Ne kadar da iç açıcı bir sahne olacak!

YEDİNCİ VE SON DİYALOG

*Madam de Saint-Ange, Eugénie, Şövalye, Augustin,
Dolmancé, Madam de Mistival*

MADAM DE MISTIVAL, *Madam de Saint-Ange'a hitaben*: Haber vermeden evinize geldiğim için beni bağışlayın Madam; ancak bana kızımın burada olduğu söylendi. Henüz yaşı kendi başına hareket edebilecek kadar büyük olmadığından Madam, kızımı bana geri vermenizi ve kararıma saygı göstermenizi rica ediyorum.

MADAM DE SAINT-ANGE: Bu son derece kaba bir davranış Madam. Sizi duyan da kızınızın kötü ellerde olduğunu sanır.

MADAM DE MISTIVAL: Eh öyle! Kızımı, sizi ve dostlarınızı bulduğum ortama bakarsak Madam, sanırım onun kötü durumda olduğunu düşünerek çok da yanılmadım.

DOLMANCÉ: Madam, ne kadar da küstahça bir girizgâh bu böyle. Madam de Saint-Ange ile aranızdaki bağı bilmiyorum; ancak Madam'ın yerinde olsaydım sizi çoktan pencereden atmıştım.

MADAM DE MISTIVAL: Siz kimi pencereden atıyorsunuz? Benim gibi bir kadını pencereden atamayacağınızı öğrenmeniz gerek Mösyö! Kim olduğunuz hakkınızda fikrim yok; ancak söylediklerinize ve şu bulunduğunuz duruma bakarak sizin ahlak yargılarınızla ilgili hüküm vermek zor değil. Eugénie, benimle geliyorsun!

EUGÉNIE: Affınıza sığıyorum Madam; ancak bu şerefe nail olamayacağım.

MADAM DE MISTIVAL: Nasıl olur! Kızım bana karşı mı çıkıyor!

DOLMANCÉ: Daha da beteri, sizin de gördüğünüz üzere Madam, kesin olarak size itaat etmeyi reddediyor. Sizin yerinizde olsam bunu karşılıksız bırakmazdım. Bu asi çocuğu cezalandırmak için kamçı bulmamı ister miydiniz?

EUGÉNIE: Eğer bulursanız benden çok Madam'a yarayacaklarından korkuyorum!

MADAM DE MISTIVAL: Seni münasebetsiz!

DOLMANCÉ, *Madam de Mistival'e yaklaşarak*: Yavaş ol canım, burada bağırmaya gerek yok. Hepimiz Eugénie'nin arkasındayız; kıza karşı gösterdiğiniz gayretten pişmanlık duyabilirsiniz.

MADAM DE MISTIVAL: Nasıl! Kızım bana karşı çıkacak ve ben de onun üzerindeki haklarımı hissettirmeyeceğim öyle mi!

DOLMANCÉ: Peki bu haklar neymiş bizimle de paylaşır mıydınız Madam? Bunların meşruluğundan emin misiniz? Mösyö Mistival ya da bilmem kim, vajinanıza Eugénie'yi dünyaya getirecek dölleri bırakırken de aklınızda var mıydı o? Hayır, değil mi? Eh o halde bugün,

zamanında arsız amcığınız sikilirken içine boşaldılar diye Eugénie'nin size minnet duymasını neden bekliyorsunuz? Bunların anne veya babanın çocukları için, çocukların da yaratıcıları olan ebeveynleri için hissettikleri yanıltıcı hislerden daha fazlası olmadığını öğrenin Madam. Hiçbir şey bu tür duyguları yaratmaz, desteklemez, meşrulaştırmaz; nasıl ki bazı ülkelerde anne babalar çocuklarını öldürüyorsa, diğerlerinde de yaşamasına izin verdikleri çocuklarınca boğazlananlar var. Doğada karşılıklı aşk diye bir şey olsaydı, kanın gücü bu kadar boş bir hayal olmazdı ve görmeksizin, birbirlerini tanımaksızın aileler çocuklarını ayırt edebilir, sevebilirlerdi. Karşılık olarak, babalarını tanımayan çocuklar da karmaşanın ortasında babalarını tanıyarak kollarına koşup, onlara tapabilirlerdi. Peki bunun yerine neyle karşılaşıyoruz? Karşılıklı ve ıslah olmaz bir nefret görüyoruz. Çocuklar buluş çağından önce bile babalarını görmeye katlanamıyorlar. Babalar çocuklarını kendilerinden uzaklaştırıyorlar; çünkü bu yakınlaşmaya asla dayanamazlar! O halde bu sözde hisler uydurmadır, saçmadır. Kişisel çıkarların yarattığı şeylerdir bunlar, geleneklere göre kullanılır, alışkanlıklar destekler; ama doğa bunları asla yüreğimize işlememiştir. Hayvanlar bunları bilir mi ki? Tabii ki hayır. İşte bu yüzden doğayı tanımak istediğimizde onları incelememiz gerek. Ah babalar! O halde, tutkularınız veya çıkarlarınız sizi, dünyaya getirmek için birkaç damla dölünüzden başka bir şeye gereksinimi ve sizin için hiçbir değeri olmayan bu canlıları yapmaya yönlendirdiğinde sözde haksızlıklar karşısında huzursuzluk duymayın. Onlara hiçbir şey borçlu değilsiniz. Bu dünyada kendiniz için varsınız, onlar için değil.

Rahatınızı kaçıracak kadar deli olmayın, sadece kendinizle ilgilenin: Sadece kendiniz için yaşamalısınız ve siz çocuklar, temelinde canavarca hisler olan bu anne baba sevgisinden olabildiğince uzak tutun kendinizi, sizi hayata getirmek için kanını kullanan bu varlıklara hiçbir şey borçlu olmadığınızı kendinizi inandırın. Acıma, minnet, sevgi bu duyguların hiçbirini hak etmiyorlar. Size hayat verenlerin, sizden bunlardan birini bile talep etmeye hakkı yoktur. Sadece kendilerine çalışıyorlardı, o halde kendi başlarının çaresine baksınlar; ancak sahtekârlıkların en büyüğü onlara ya ilgi göstermek ya da yardım etmektir ki hiçbir bağ sizi buna zorlayamaz. Yasalarda sizi bağlayıcı hiçbir madde yoktur ve ola ki gelenekten gelen hisler ya da karakterinizdeki ahlaki etkilerle bu duyguya kapılırsanız, vicdan azabı çekmeden hemen onu boğunuz... Yerel hisler bunlar, doğanın değersiz bulduğu ve reddettiği, aklın her zaman yadsıdığı geçmiş ahlakın meyveleridir bunlar!

MADAM DE MISTIVAL: Oldu başka! Ona ben baktım, onu ben eğittim!

DOLMANCÉ: Ah! Bakım her zaman için geleneklerin ya da gururun getirdiği sonuçlardan olmuştur. Yaşadığınız ülkenin dikte edilmiş ahlak kurallarından fazlasını yapmadığınıza göre Eugénie size hiçbir şey borçlu değildir. Eğitime gelince; oldukça kötü bir eğitim almış olmalı çünkü aklına soktuğunuz tüm ilkeleri yeniden şekillendirmeye çalışıyoruz burada. Bir tanesi bile mutluluğunu gözetmiyor, içlerinde bir tane bile yok ki saçma ya da kuruntucu olmasın. Sanki ortada bir tanrı varmış gibi kıza Tanrı'dan bahsetmişsiniz. Sanki gerekliymişçesine

erdemden bahsetmişsiniz. Tüm dinler birbirinin taklidiyken ve her biri birbirinden saçmayken, dini anlatmışsınız. Sanki aşağılık, hilekâr ve eşkıya değilmiş gibi İsa'dan konuşmuşsunuz! *Düzüşmek* dünyanın en zevkli eylemiyken, *düzüşmenin* günah olduğunu söylemişsiniz. Bir genç kızın mutluluğu şehvet ve ahlaksızlıkta gizliyken, açıkçası pislik ve hovardalık içinde yuvarlanan, bütün ön yargılara cesaretle karşı koyan ve iyi bir şöhreti hor gören kadınlar en mutlu kadınlar değilmiş gibi ona ahlak dersleri vermek istemişsiniz! Tekrar düşünün Madam, iyi düşünün! Kızınız için yaptığınız hiçbir şey yok, doğanın buyurduğu zorunluluklardan hiçbirini yerine getirmemişsiniz: Bu durumda Eugénie size ancak nefret borçludur.

MADAM DE MISTIVAL: Aman Tanrım! Açıkça görüyorum ki Eugénie'm yolunu kaybetmiş... Eugénie, güzel Eugénie'm, sana hayat verenin yalvarışlarına son bir kez kulak ver. Artık sana emir vermiyorum çocuğum, sana yalvarıyorum. Ne yazık ki burada, bu canavarlarla birliktetin. Bu tehlikeli işten vazgeç, ayaklarına kapanayım, benimle gel lütfen! (*Kendini yere atar.*)

DOLMANCÉ: Ah! Hale bak, işte gözyaşlarının döküldüğü bir sahne! Haydi Eugénie, duyulan!

EUGÉNIE, *hatırlayacağınız üzere yarı çıplak bir halde*: Haydi alın benim küçük anneciğim, size kışımı sunuyorum... Tam da ağzınızın hizasında. Öpün onu canım, emin, Eugénie'nin sizin için yapabileceği tek şey bu... Daima sizin öğrencinize yakışır şekilde davranacağımı unutmayın Dolmancé.

MADAM DE MISTIVAL, *Eugénie'yi dehşetle iterek*: Oh canavar! Git, seni kızlıktan reddediyorum!

EUGÉNIE: Biraz daha etkileyici olmak için isterse-
niz beddua da edebilirsiniz sevgili anneciğim; ancak beni
daima aynı dinginlik içinde bulacaksınız.

DOLMANCÉ: Oh! Yavaş olun Madam, yavaş. Bura-
da bir hakaret söz konusu. Eugénie'yi gözümüzün önün-
de biraz fazla hırpaladınız. Size kızın bizim himayemizde
olduğunu söylemiştim. İşlediğiniz suçu cezalandırmak
gerek. Yaptığınız kabalağa uygun düşen cezaya karar ve-
rebilmemiz için çırlıçıplak soyunma lütfunu gösterir miy-
diniz?

MADAM DE MISTIVAL: Soyunmak mı!

DOLMANCÉ: Augustin git de, direnç gösterirse
Madam'a yardımcı ol. (*Augustin kabalıkla denileni yerine
getirmeye koyulur. Kadın kendini savunur.*)

MADAM DE MISTIVAL, *Madam de Saint-Ange'a*
hitaben: Ah Tanrım! Nereye düştüm ben? Ama Madam,
evinizde bana yapılacaklara göz mü yumacaksınız? Sizi
şikâyet etmeyeceğimi mi sanıyorsunuz?

MADAM DE SAINT-ANGE: Yapabilmeniz pek
mümkün değil.

MADAM DE MISTIVAL: Aman Tanrım! O halde
beni öldüreceksiniz!

DOLMANCÉ: Neden olmasın?

MADAM DE SAINT-ANGE: Bir dakika beyler.
Bu çekici güzelliğin bedenini gözleriniz önüne sermeden
önce neyle karşılaşacağınızı sizlere söylemek istiyorum.
Biraz önce Eugénie kulağıma fısıldadı. Dün, kocası bunu
biraz kamçılıyarak dövmüş... Ve Eugénie'nin de beni te-
min ettiği üzere poposu Çin ipeği gibi.

DOLMANCÉ, *Madam de Mistival* soyunur soyun-

maz: Ah bak hele: Çok doğru. Sanırım şimdiye kadar bunun kadar hırpalanmış bir vücut görmemiştim... Nasıl olur, tüh! Arkası kadar önü de hırpalanmış! Ancak her şeye rağmen güzel bir kış. (*Öpüp muncıklar.*)

MADAM DE MISTIVAL: Bırakın beni, bırakın! Yoksa bağıracağım!

MADAM DE SAINT-ANGE, *kadına yaklaşıp kolundan kavrayarak:* Beni dinle seni orospu! Sana ne olacağını açıklayayım! Sen bize, bizzat kocanın yolladığı bir kurbansın. Kaderine razı gelmen gerek. Hiçbir şey seni kurtaramaz... Başına ne gelecek? Ben de hiç bilmiyorum ki! Belki asılırsın, çarktan geçirilirsin, kolların bacakların atlara bağlanıp çekiştirilir, kerpetenle işkence edilir ya da diri diri yakılırsın. İşkencenin türü tamamen kızına bağlı. Hükmünü o verecek; ancak sonunda acıyla kıvranacağını söyleyebilirim seni kevaşe! Ah evet, pek çok işkenceye uzun süre maruz kaldıktan sonra gebereceksin. Çıgıllıklarına gelince, istediğin kadar kendini yırtabilirsin, sana söylemiş olayım hiçbir işe yaramayacaklar: Bu odada bir sığırı bile boğazlasak, böğürtülerini kimse duymaz. Atların, adamların hepsi çoktan ayrıldı bile. Bir kere daha söylüyorum güzelim, kocan bize istediğimiz her şeyi yapmamız için izin verdi ve buraya gelmekle aptallık ederek tuzağa düştün. Senin de gördüğün üzere, daha iyi bir tuzak olamazdı.

DOLMANCÉ: Sanıyorum Madam artık sakinleşmiştir.

EUGÉNIE: Onu önceden ikaz etmek ancak düşünceli olmanızla açıklanabilir!

DOLMANCÉ, *kalçalarına dokunup şaplamaya de-*

vam ederek: Açıkçası Madam, Madam de Saint-Ange'ın oldukça ateşli bir dostu olduğunuz belli... Artık nerede bu açık yürekli insanlar? Size ne kadar da doğru konuştu! Geliniz Eugénie, kalçalarınızı annenizinkilerin yanına hizalayınız... ki ben de ikisini karşılaştırayım. (Eugénie denileni yapar.) Aman ne kadar güzel bir kıcınız var şekerim; ama bakın hele! Annenizinki de hiç fena değil... Bir anlığına ikisini de sikerek eğlenmem lazım... Augustin, Madam'ı tutunuz.

MADAM DE MISTIVAL: Aman Tanrım! Nasıl bir hakaret bu!

DOLMANCÉ, *aklındakileri gerçekleştirmek için öncelikle anneyi domaltarak işe başlar:* Ah hiç de bile! Bundan daha kolay bir şey yok... Alınız, neredeyse hissetmediniz bile! Ah! Eşinizin çoğunlukla bu yönteme başvurduğu açık! Sıra sende Eugénie... Nasıl da farklı! Burada ne kadar da mutluyum. Kendime çekidüzen vermek için biraz öpüşüp koklaşmak istiyorum hepsi bu... Şimdi biraz düzen lütfen. Öncelikle siz hanımlar, Saint-Ange ve Eugénie, takma yaraklarınızı kuşanıp bu saygıdeğer hanımı hem amından hem kıcından en acımasız darbelerinizle teker teker becerin. Şövalye, Augustin ve ben kendi aletlerimizi kullanarak, eksiksiz bir şekilde sizin yerinize geçeceğiz. Ben başlayacağım, bir kere daha kıcını şerefliendireceğim. Zevk alırken herkes, ölçüyü tutturarak, kendine hoş gelen şekilde, istediği işkenceyi yapabilir, sadece dikkat edelim bir anda gebermesin... Augustin, senden rica ediyorum, ben bu yaşlı ineği kıcından becerirken, sen de beni domaltarak biraz rahatlat. Eugénie, annenin kıcını becerirken, senin o güzel kalçalarını öpmeme izin

ver ve siz Madam, kışınızı yaklaştırın ki elleyebileyim... parmaklayabileyim... İnsanın bir kıcı becerirken, pek çok kıcıla çevrilmiş olması gerekir.

EUGÉNIE: Ne yapacaksın dostum, bu kancığa ne yapacaksın? Menilerini boşaltırken onu nasıl cezalandıracağını?

DOLMANCÉ, *kamçılamaya devam ederek*: Dünyadaki en doğal şeyi yapacağım: Kıllarını tek tek çekeceğim, çimdikleye çimdikleye kalçalarını çürüteceğim.

MADAM DE MISTIVAL, *işkenceyi duyar duymaz*: Ah sizi canavarlar! Tanrı'nın belaları! Beni kötürüm bırakacak bu herif! Tanrım!

DOLMANCÉ: Tanrı'ya yalvarmayı kes aşkım: Hiç kimseyi duymadığı gibi seni de duymayacaktır o. Bu güçlü Tanrı asla bir kıcıla ilgilenmez.

MADAM DE MISTIVAL: Ah! Nasıl da canımı acı-tıyorsunuz!

DOLMANCÉ: İnsan ruhunun tuhaflıkları! Sen acı çektiğinde güzelim, ya da ağladığında, ben boşalıyorum... Ah! Orospu! Diğerlerinin de senden zevk almasını istemeseydim seni boğazlamıştım bile. Senin sıran Saint-Ange. (*Madam de Saint-Ange, takma yarağı sayesinde kadını hem önden hem de arkadan becerir. Birkaç yumruk atar. Ardından yerini Şövalye'ye bırakır. O da iki taraftan da becerdikten sonra kadını tokatlayarak boşalır. Şövalye'yi Augustin takip eder. Aynı şeyleri yaptıktan sonra birkaç fiske ve hakaretle işini bitirir. Tüm bu eylemler sırasında Dolmancé de aletini herkesin götüne sokarak onları azdırır.*) Haydi güzel Eugénie, sıra sizde, düzün annenizi. Önce onu amından becerin!

EUGÉNIE: Gelin benim güzel anneciğim, gelin ki size kocalık yapabileyim. Bu eşinizinkinden biraz daha büyük değil mi güzelim? Önemli değil, her halükarda girecek... Ah ağlıyor musunuz anneciğim, kızınız sizi düzerken ağlıyor musunuz! Dolmancé, sen beni arkadan becer! Böylece aynı anda hem ensest, hem zina, hem anal seks yapmış olacağım, üstelik bunların hepsini daha bugün bekâretini kaybetmiş bir kız yapacak! Nasıl bir ilerleme dostlar! Ahlaksızlığın dikenli yollarından nasıl da hızla geçtim! Ah! Yoldan çıkmış bir kızım ben! Sanırım boşalıyorsun benim uysal annem? Dolmancé, gözlerine bak! Boşaldığı apaçık ortada değil mi? Ah seni kancık! Sana nasıl hovarda olunacağını öğreteceğim! Al bakalım seni orospu! Al! (*Göğüsüne abanıp boğazını sıkar.*) Oh Dolmancé sik beni! Sik beni güzel dostum, ölüyorum galiba! (*Eugénie boşalırken, annesinin göğüslerine ve böğrüne on ya da on iki yumruk indirir.*)

MADAM DE MISTIVAL, *bilincini kaybederken*: Acıyın bana, acıyın ne olur... Kendimi kötü hissediyorum... Sanırım bayılacağım... (*Madam de Saint-Ange kadına yardım etmek ister. Dolmancé ona engel olur.*)

DOLMANCÉ: Ah hayır hayır! Bırakın bayılsın: Bir kadının bayıldığını görmek kadar azdırıcı başka bir şey olamaz. Ayıltmak için kamçılacağız... Eugénie, gelin de kurbanın üzerine uzanın... Böylece gerçekten kararlı olup olmadığınızı görmüş olacağım. Şövalye, annenin üzerinde yatarken kızı becerin, bu sırada Eugénie de ellerini kullanarak Augustin'i ve beni sıvazlayacak. Saint-Ange siz de biz becerirken kızın amını okşayın.

ŞÖVALYE: Açıkçası Dolmancé bize yaptırdıkların

korkunç şeyler. Doğaya, Tanrı'ya ve bütün kutsal insanlık yasalarına aykırı.

DOLMANCÉ: Hiçbir şey beni bu Şövalye'nin erdem üzerine söylemleri kadar eğlendirmiyor. Yaptıklarımızın neresinde doğaya, Tanrı'ya ve insanlığa hakaret görüyorsun? Dostum, zamparalar ilkelerini doğadan alıp uygulurlar. Doğanın yasaları mükemmel bir dengede tutabilmesi için, duruma göre gerektiğinde bazen kötülüğü, bazen erdemleri ön plana çıkardığını şimdiye kadar sana bin kez söyledim. Yani bu hareketleri uygulayarak hiç de kötü bir şey yapmış olmuyoruz, yeter ki öngörebilelim. Tanrı'ya gelince, senden rica ediyorum sevgili Şövalyem, bunun etkilerine inanmayı kes: Evrenin devamını sağlayan tek bir güç vardır ve bu güç de doğadır. Mucizeler, ya da daha doğrusu insanlığın annesinin yarattığı fiziksel etkileri insanlar farklı yorumladı, bu etkilerin her biri, birinden daha da sıradışı bir şekilde tanrılaştırıldı. Düzenbazlar ya da hilekârlar hemcinslerinin saflığını sömürerek kendi gülünç hayallerini yaydılar: İşte Şövalye'nin Tanrı dediği, işte kızdıracağına inandığı şey! Ardından, budalalıkla yoğrulmuş olduğunu kabul ettiğimiz insani yasalardan bahsetti! O halde şunu aklına sok seni basit ve korkak adam, aptalların insanlık diye adlandırdıkları şey, korkudan ve bencillikten doğmuş bir zayıflıktan başka bir şey değildir. Sadece zayıf insanları ele geçirebilecek olan bu kuruntucu erdem, stoacılık, cesaret ve kişilikle oluşan felsefede yok sayılır. Öyleyse çekinmeden devam et Şövalye, hiçbir şeye inanmadan devam et. Bu kancığı, tek bir suç kaygısı hissetmeden ezip yok edelim. İnsanın suç işlemesi imkânsızdır. Doğa, bu karşı konulmaz isteği insanın

aklına sokarak, onu kendi yasalarını tehdit edebilecek eylemler yapmaktan alıkoyacağını biliyordu. Geri kalan her şeye izin vardır, buna güven dostum; doğanın işleyişini bozmaz ve ya altüst etmezsek hiçbir şey saçma değildir. Doğanın kör esinleri olan, onun aletleri olan bizlere tek suçun doğaya direnmek olduğunu kendisi söyler doğa. Yeryüzündeki bütün zamparalar yalnızca onun kaprislerinin sonucudur... Haydi Eugénie yerinizi alın... Ama bu gördüğüm de neyin nesi! Betin benzin atmış!

EUGÉNIE, *annesinin üzerine uzanarak*: Kimin, benim mi betim benzim atmış! Ah lanet Tanrı! Öyle bir şey olmadığını göreceksiniz! (*Uygulamaya geçilir. Madam de Mistival hâlâ baygındır. Şövalye boşalınca grup dağılır.*)

DOLMANCÉ: Nasıl olur! Kancık hâlâ kendine gelmedi! Kamçılar! Kamçılar! Augustin, hemen bahçeye gidip bana diken getir. (*Beklerken kadını tokatlar ve yüzüne üfler.*) Ah! Umarım ölmemiştir: Hiçbir şey etki etmiyor gibi.

EUGÉNIE, *alaycı*: Öldü mü! Öldü mü! Nasıl olur! O halde bu yaz matem için siyahlara bürünmem gerek, ya giymem için dikilmiş güzel elbiselere ne olacak!

MADAM DE SAINT-ANGE, *kahkahalarla gülerek*: Ah seni küçük canavar!

DOLMANCÉ, *Augustin'in getirdiği dikenleri alarak*: Bakalım bu sonuncusu çare olacak mı; Eugénie, ben annenizi geri getirmeye çalışırken siz de sikimi emin ve sen Augustin, kadına vuracağım darbeleri bana iade et. Şövalye, senin de kardeşini kışından becermene bir şey demedim: Düzüşürken kışını öpebileceğim bir şekilde yerleş.

ŞÖVALYE: Bu köftehorun bize yaptıklarının kötülüğüne sizi inandırmaya imkân olmadığından, itaat edelim

bari. (*Herkes yerini alır. Madam de Mistival kamçılandıkça kendine gelir.*)

DOLMANCÉ: Ah bakın! Tedavim nasıl da işe yaradı değil mi? İşe yarayan bir yöntem olduğunu söylemişim.

MADAM DE MISTIVAL, *gözlerini açarak*: Ah aman Tanrım! Neden beni mezarımın derinliklerinden çağırdınız? Neden beni hayatın korkunçluklarına geri getirdiniz?

DOLMANCÉ, *kırbaçlamaya devam ederek*: Eh! Açıkçası daha işimiz bitmedi benim küçük anneciğim. Hak-kınızdaki hükmü duymak istemiyor musunuz? Hükmü uygulamamız gerekmez mi? Haydi, hep birlikte kurbanın çevresinde toplanalım, kurban da ortamızda dizleri üzerine çöksün ve korkudan titreyerek hakkındaki hükmü dinlesin. Madam de Saint-Ange ile başlayalım. (*Bundan sonraki diyaloglar oyuncular sürekli hareket halindeyken akar.*)

MADAM DE SAINT-ANGE: Asılmasına hükmediyorum.

ŞÖVALYE: Çinlilerin yaptığı gibi yirmi dört bin parçaya ayıralım.

AUGUSTIN: Bence elimizde tutalım, canlı canlı paralayalım.

EUGÉNIE: Benim küçük güzel anneciğim, her birini bizzat yakacağım kükürtlü fitillerle delik deşik olacak. (*Bu noktada pozisyon bozulur.*)

DOLMANCÉ, *soğukkanlılıkla*: Eh sevgili dostlar, eğitmeniniz olarak hükmü yumuşatıyorum; ama benim hükmüm ile sizinkiler arasındaki fark, sizin yargılarınız hayali kalırken benimkinin uygulamaya konacak olması. Belki de doğada bulabileceğimiz en güzel aletin bahsedildiği

bir uşagım var; ancak ne yazık ki kaptığı virüs sebebiyle, yeryüzünün şimdiye kadar gördüğü en korkunç frengiyle kemiriliyor. Sizinle tanıştıracagım onu: Zehrini, doğanın bu sevgili ve sevilesi kadına bahşettiği iki deliğine de salacak; bu korkunç hastalığın etkileri o kadar uzun sürecek ki, bu orospu, kızı kendini siktirirken onu rahatsız etmemesi gerektiğini iyice öğrenecek. (*Herkes alkışlar. Uşak çağrılır; Dolmancé uşağa dönerek:*) Lapierre, şu kadını beceriniz. Kendisi fazlasıyla sağlıklıdır. Ondaki bu bolluk sizi iyileştirebilir: Denemeden ilacın ne olacağını bilemeyiz.

LAPIERRE: Herkesin önünde mi Mösyö?

DOLMANCÉ: Ne o, yarağını göstermekten korkuyor musun?

LAPIERRE: Tabii ki de hayır! Kendisi oldukça güzeldir... Haydi Madam, kendinize hâkim olma güzelliğini gösterin lütfen.

MADAM DE MISTIVAL: Oh aman Tanrım! Ne kadar korkunç bir cezalandırma yöntemi!

EUGÉNIE: Bu, ölmekten daha iyidir anneciğim. En azından bu yaz güzel elbiseler giyebileceğim!

DOLMANCÉ: Bu arada biz de eğlenmeye bakalım. Bence herkes birbirini kırbaçlasın: Madam de Saint-Ange, Lapierre'in Madam de Mistival'i iyice becerebilmesi için onu dövecek. Ben Madam de Saint-Ange'ı, Augustin beni, Eugénie ise Augustin'i pataklayacak. Bu arada Eugénie kendisini arzuyla Şövalye'ye kırbaçlatacak. (*Herkes yerini alır. Lapierre kadını amından becermeyi bitirince efendisinin emriyle kışına geçer. Her şey bittikten sonra Dolmancé:*) Güzel! Çıkabilirsin Lapierre. Al bakalım, işte beş louis. Ah! Bak hele! Tronchin'in bugünlerde yaptığı aşıllardan daha etkiliydi bu!

MADAM DE SAINT-ANGE: Sanıyorum ki zehrin, Madam'ın damarlarında dolaşmayı kesmemesi oldukça önemli. Bu durumda virüsün daha da yoğunlaşması, buharlaşmasının engellenmesi ve kemiklerinizi hemencecik yakarak kül etmesi için Eugénie'nin, amınızı ve götünüzü dikkatle dikmesi gerekmektedir.

EUGÉNIE: Muhteşem bir fikir! Haydi haydi, iğne ve iplik getirin! Kalçalarınızı açın ki sizi dikebileyim anneciğim, böylece artık bana ne kız ne de erkek kardeş veremeyin. (*Madam de Saint-Ange Eugénie'ye, mumlanmış, kalınca kırmızı bir iplik takılı büyük bir iğne verir. Eugénie dikmeye başlar.*)

MADAM DE MISTIVAL: Ah! Aman Tanrım! Nasıl bir acı bu!

DOLMANCÉ, *deli gibi gülerek*: Şuna bak! Ne kadar da muhteşem bir fikir: Seni şereflendirdi güzelim. Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

EUGÉNIE, *ara ara amın dudaklarına, içine ve bazen kadının karnına ve pubis tepeciğine iğneyi batırarak*: Bu daha bir şey değil anneciğim. Sadece iğneyi deniyorum.

ŞÖVALYE: Küçük orospu her yeri kan yapacak!

DOLMANCÉ, *olan biteni seyrederken Madam de Saint-Ange'a aletini sıvazlatarak*: Oh lanet Tanrı! Bu sapkınlık beni azdırıyor! Eugénie, dikişlerinizi sıklaştıran ki iyice tutsun.

EUGÉNIE: Gerekirse iki yüzden fazla dikiş atarım... Şövalye, ben çalışırken amımı okşayın.

ŞÖVALYE, *itaat ederek*: Kimse böylesine küçük bir orospu görmemiştir!

EUGÉNIE, *iyice kızışarak*: Sövmek yok şövalye, yok-

sa size de batırırım! Sizin göreviniz beni olması gerektiği gibi iyi bir şekilde okşamak. Rica ederim biraz da kıcımla oynayın meleğim. Sadece tek eliniz mi var? Ah artık kendimden geçiyorum, elime neresi gelirse oraya batırıyorum iğneyi... Ah şuna bakın dikişlerim kalçalara, göğüslere kadar gitmiş... Ah! Sikeyim! Nasıl bir zevk bu böyle!

MADAM DE MISTIVAL: Beni parçaladın Tanrı'nın belası! Seni dünyaya getirmekten utanç duyuyorum!

EUGÉNIE: Haydi benim küçük anneciğim, barış ilan edelim! İşte, bakın, bitti bile.

DOLMANCÉ, *Madam de Saint-Ange'in aletini sıvazlayan ellerinden sıyrılarak*: Eugénie, kıcını bana ver, dikme sırası bende.

MADAM DE SAINT-ANGE: Çok sertleştin Dolmancé, acı çektireceksin şimdi.

DOLMANCÉ: Ne fark eder! Yazılı iznimiz yok mu? (*Kadını yüzüstü yatırır, elinden iğneyi alır ve göt deliğini dikmeye başlar.*)

MADAM DE MISTIVAL, *içine şeytan girmişçesine bağırır*: Ahhh! Ah! Ahh!

DOLMANCÉ, *iğneyi kalçalarına iyice batırarak*: Çeneni kapa kancık! Yoksa kalçalarını ezerim... Eugénie, sıvazla beni!

EUGÉNIE: Tamam ama daha güçlü batırmanız kaydıyla; çünkü fazlasıyla karşı koyduğunu görüyorsunuzdur. (*Sıvazlar.*)

MADAM DE SAINT-ANGE: Benim için biraz şu iki koca kalça üzerinde de çalışın!

DOLMANCÉ: Sabredin. Birazdan sığır budu gibi

doğrayacağım. Derslerini unutuyorsun Eugénie, yarağının başını kapatıyorsun!

EUGÉNIE: Şu kaltağın çektiği acılar dikkatimi dağıtıyor, tam olarak ne yaptığımın bilincinde değilim.

DOLMANCÉ: Hay sıçıtığının Tanrısı! Aklımı kaybetmeye başladım. Sizden rica ediyorum Saint-Ange, tam önümde kardeşiniz sizi amdan sikerken, Augustin de götten girsin: Sizi böyle görmek beni bitirecek. (*Söylediği pozisyon düzenlenirken bir yandan da kadının kalçalarını dikmeye devam eder.*) Al bakalım sevgili anne, şunu da al, ve hatta bunu da! (*Yirmiden fazla yerinden iğneler.*)

MADAM DE MISTIVAL: Ah Mösyö! Özür dilerim! Binlerce kez özür dilerim! Beni öldürüyorsunuz!

DOLMANCÉ, *zevkten delirerek*: Nasıl da istiyordum... Uzun zamandır böylesine güzel kalkmamıştı sikişim. Bu kadar boşalmadan sonra ummuyordum.

MADAM DE SAINT-ANGE, *söylenen pozisyona geçtikten sonra*: Böyle iyi mi Dolmancé?

DOLMANCÉ: Augustin biraz sağa dön. Kıcını iyi göremiyorum. Biraz aşağı eğil, deliği görmek istiyorum.

EUGÉNIE: Ah sikeyim! Kariya bakın, kanlar içinde!

DOLMANCÉ: Bunda kötü bir şey yok. Haydi, herkes hazır mı? Bir anda açtığım bütün yaraları merhemimle sulayabilirim.

MADAM DE SAINT-ANGE: Evet canım evet, boşalıyorum... Seninle aynı anda hedefe ulaştık.

DOLMANCÉ, *artık boşalırken kurbanın kalçalarına sapladığı iğneleri sıklaştırarak*: Oh! Sıçıttığımı! Spermlerim akıyor... Boşalıyorum, lanet Tanrı... Eugénie, spremlerimi kalçalarda açtığım yaraların üzerine doğru

yönlendir... Ah! Sikeyim! Sikeyim! Bittim... Daha halim kalmadı! Neden böylesine tutkulu zevklere ulaştıktan sonra bu kadar yorgun hissediyoruz ki!

MADAM DE SAINT-ANGE: Sik! Sik beni kardeşim, boşalıyorum! (*Augustin'e:*) Kendini ittir haydi! Ben boşalırken götümün en derinine kadar sokman gerektiğini bilmiyor musun? Ah! Tanrının lanet aşkına! İki erkek tarafından sikilmek ne kadar da güzel! (*Grup dağılır.*)

DOLMANCÉ: Hüküm söylendi. (*Madam de Mistival'e hitaben*) Orospu! Artık giyinin, dilediğin zaman çekip gidebilirsin. Yaptığımız her şeyi kocanın da onayladığına emin olabilirsin. Sana söyledik ama bize inanmadın: Al oku. (*Mektubu gösterir.*) Bu ders sana, kızının artık istediğini yapabilecek yaşa geldiğini öğretmiştir. Düzüşmeyi seviyor, düzüşmek için doğmuş, eğer kendini düzdürtmek istemiyorsan en iyisi onu kendi haline bırakman. Çık şimdi. Şövalye seni götürecektir. Dostlarını selamlasana seni kaltak! Kızının önünde diz çök ve ona karşı takındığın kaba tavır için özür dile... Eugénie, siz de anneniz hanımefendiye iki güzel tokat çarpın ve kapının eşğine gelir gelmez kışına tekme basın. (*Her şey yerine getirilir.*) Elveda Şövalye. Madam'ı yolda düzmeye kalkmayın, unutmayın ki hem dikildi, hem de hastalıklı. (*Herkes çıktıktan sonra.*) Bize gelince dostalar, haydi yemeğe oturalım, ondan sonra da dördümüz birlikte yatağa geçeriz. İşte güzel bir gün diye buna derim! Aptalların suç olarak göreceği şeyle kendimi yeterince kirlettim, şimdi hiç olmadığı kadar güzel bir şekilde karnımı doyurup, huzur içinde uyuyacağım.

SONSÖZ*

SADE'İN ELLİ TONU

Selçuk Aylar & Yankı Enki

2000'li yıllar tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de iki önemli edebiyat furyasıyla dalgalandı. Bunlardan birincisi Stephenie Meyer'in *Alacakaranlık* serisinin kıvılcımını ateşlediği ve hâlâ yankıları süren vampir romanları çılgınlığıydı. Vampirler kısa sürede popüler kültürün en gözde figürleri haline gelirken, Bram Stoker'ın *Dracula*'sıyla özdeşleştireceğimiz, karakterinden taviz vermeyen, gotik ve karizmatik on dokuzuncu yüzyıl vampir figürü ticari bir mala, bir metaya dönüştü. Modernliğin zirve yıllarında Stoker'ın ve Sheridan Le Fanu'nun, postmodernliğin zirve yıllarındaysa Stephenie Meyer'in vampirleri damga vurdu korku edebiyatına. Kapitalist sömürü çağına yakışır bir tüketim çılgınlığının nesnesi haline geldi bir zamanların yabani vampiri; neredeyse evcilleştirildi postmodern-

243

* Bu yazı, Lacivert dergisinin, 49. sayısında yayımlanmıştır (Ocak-Şubat 2013).

lik bağlamında. Aslında Dracula'nın kendisi de, burjuva olmaya çalışan, zamane şartlarına uyum sağlama peşindeki eski bir asilzade değil miydi? Dracula ne derdi tüm bu olanlara? Marx'ın *Komünist Manifesto*'da bahsettiği hayaleti mi hatırlatırdı bizlere? Yoksa bizatihi bir vampir olan kapitalist/neo-liberal politikalarda kendi tanımını bulup piyasanın vahşetiyle gözünü mü doyururdu?

Vampir furyasının ardından, 2011'de yayımlanan *Grinin Elli Tonu* serisi günümüz çoksatar kitaplarına yeni bir boyut getirdi ve cinsel içerikli –kimine göre erotik kimine göre pornografik– romanlar çevremizi sarmaya başladı. İşin ilginç E.L. James'in bu üçlemesi aslında *Alacakaranlık* serisinden hareketle yazılmış bir *fan fiction* örneği idi. (fan fiction: Orijinal eserlerin hayranları tarafından farklı içerek eklenerek yeniden yazılmış kurgular) Başka bir deyişle *Grinin Elli Tonu* romanı *Alacakaranlık* serisinin cinsel içeriği ağır basan, daha çok yetişkin okurlar için yazılmış bir versiyonuydu. Artık bir vampirin kan emmesi/dökmesi değil, bir insanın kan emmesi/dökmesiydi okurun istediği.

Cinsel içerikli edebiyatın geldiği yeri E.L. James ve benzeri romanlar gösteriyorsa, yola çıktığı yeri de on sekizinci yüzyıla damgasına vuran Marquis De Sade mı belirlemiştir? Tabii ki Sade'in öncesinde geniş bir erotik edebiyat tarihinden bahsetmek mümkündür. Ancak Sade'in kapladığı yeri belirtmek için bugünün çoksatar romanlarını da terazinin bir yanına koymakta sakınca olmasa gerek. Ne de olsa söz konumuz olan çoksatarların içeriğinde bir küfür edebiyatı, mevcut düzene yönelik bir sövgü arzusu yoktur. Kapağında kelepçelerin olduğu sadomazoist romanslar haz edebiyatının bir parçasıyken,

Sade'ın kendi gözleriyle bir kitap olarak bile görmediği eserlerini de içeren külliyatı bir hınç edebiyatı tarihidir. Belki de bu yüzden, kustuğu öfkeye yenik düşerek yeraltı edebiyatı olmuş, çok da nitelikli bir külliyat olarak değerlendirilmemiştir her zaman.

Bugünkü “kelepçeler ve kamçılar edebiyatı” da nitelikli bulunmamaktadır çoğu okur-yazar tarafından, ama hem zevkle hem de merakla okunmaktadır. Bize Sade'ın eserlerini hatırlatan bir cinsel fetişizm hortlamıştır roman sayfalarında. Bugün bir cinsel fetişizm varsa orada Marquis de Sade'dan hareketle bir “anti” tutumdan değil, kâr-zarar dengelerinden, cüzdan kaygılarından bahsetmek zorundayız.

Günümüzde piyasanın büyük bir parçasıdır cinsel fetişizm. Yaşar Çabuklu, haz kültürü bağlamında modernliğe karşı postmodernliğin “canlı cansız her şeyi baştan çıkarıcı objelere, metalara, dönüştürerek, pornografiyi, seks endüstrisi ürünlerini tüketicilerin ayağına getirerek cinsel fetişizmi” özelleştirdiğinden bahseder.* Artık cinsellik bir piyasa malıdır. Kültür ürünlerinin, yaratıcı eserlerin de aynı torbaya girmesine şaşmamak gerek o yüzden. Sade'ın Fransa'sından ya da Viktoryen Londra'dan çok farklı bir temelde değerlendirmek gereklidir postmodern zamanları.

Vampir edebiyatını da içine alan gotik edebiyatın en çok ürün verdiği yıllar Fransız Devrimi ve ertesine rastlar. Bu bir tesadüf değildir elbette. İkiz Kuleler faciası 11 Eylül sonrası edebiyatına ve popüler kültürüne nasıl

* Yaşar Çabuklu, “Fetişizm: Nesnelerin Cazibesi”, *Toplumsalın Sınırlarında Beden* içinde, Kanat Kitap, İstanbul, 2004, s. 134.

yansıdıysa, 1790'lar Paris'inin sokaklarındaki dehşet de roman sayfalarındaki korku ile göbekten bağlıdır. Dönemin edebiyat sosyolojisini yorumlamak için başvuracağımız kanaat önderlerinden biri de –kimilerine göre gerçek hayatın vampirlerinden biri olan– Marquis de Sade'dır. Sade, aslında bugünün furyası olarak az önce bahsettiğimiz cinsel içerikli romanların en klasik örneklerine imza atmış, Sadistik sahnelerle süslenen günümüz çoksatar romanlarının neredeyse kategorisini belirleyen yazar, hatta filozof olmuştur. İsmi sonuna bir “izm” eklemek her yazarın harcı değildir.

Sade, devrim sonrası gotik edebiyat örneklerini değerlendirdiği *Idee sur les Romans* başlıklı yazısının bir bölümünde, roman okumanın tekdüze hale gelişinden bahseder. Artık, sokaklarda giyotinden düşüp yuvarlanan kesik başlar dolaşırken, gerçekten dehşetli bir hayal kurmak ve bunu yazmak da daha zorlu bir yaratıcılık süreci doğurur. Peki, konumuz cinsellik olduğuna göre, şunu sormak gerekir önce: Sade'ın kendisi de bir tekdüzeliğe karşı mı yazmıştır bizi günümüzde hâlâ şok eden romanlarını? Ve Sade yazdıklarıyla neyi başarmıştır?

Marquis de Sade isminin yol açtığı tartışmaların özetlendiği en ünlü cümle “Sade'ı yakmalı mıyız?” sorusuydu. Bizzat sorunun sahibi Beauvoir tarafından hayır diye cevaplanırsa da, bu soru, söz konusu tartışmaların tamamen ahlâki ve politik bir mihver etrafında döndüğünü bize bir çırpıda anlatmaktadır. Burada, değişik sebeplerle yargılanılan ya da savunulan bir içerikle karşı karşıyayız ve bu içerik, ortaya çıktığı tarihten beri skandal yaratmaya, şok

etkisi uyandırmaya öyle uygundu ki, büründüğü formun estetik ya da edebi değeri, bir eser olarak neyi başarıp neyi başaramadığı gibi sorunlar, kaçınılmaz biçimde arka planda kaldı. Rastgele bir iki örnek vermek gerekirse, Michellet, Sade'ın hayatının eski rejimin niçin ortadan kaldırılması gerektiğini açıkladığını iddia etmiş; Queneau, onu Gestapo'nun yöntemlerinin öncüsü saymış; Pasolini de aynı kestirme yoldan gidip pek bir yaratıcılık göstermezsiniz, faşizmin doğasını gözler önüne sermek niyetiyle Sade'a başvurmakta bir sakınca görmemişti. Doğrudan bir suçlamaya dönüşen bu yorumlar, haklı ya da haksız olduklarına bakılmaksızın, dikkatimizi önemli bir soruya yöneltmekte kullanılabilir: Bizzat Sade, sansasyonel bir içeriğin dışında bize bir şey sunmuyor olabilir mi? Ve bu sansasyonel içeriği irdelediğimizde, bugün hâlâ ahlâki tınılar taşıyan “Sade'ı yakmalı mıyız?” sorusunu, “Sade'ı okumalı mıyız?” sorusuna dönüştürmek, bize daha aydınlatıcı bir eleştirel araç sağlar mı? Aynı şekilde, böyle bir irdeleme, Sade'ın eserlerinde ve belki kişiliğinde varolduğu ileri sürülen “özgürleştirici” anlayışa, önümüzdeki haliyle ihtiyaç duyup duymadığımız sorusunun ortaya çıkmasına sebep olabilir mi? Yazının devamında, biraz seri bir şekilde, bu soruları sorabileceğimiz koşullara sahip olup olmadığımız ele alınacak.

Yaşar Çabuklu, *Sade'ı Yakmalı mı?* başlıklı denemesinde Marki'nin eserlerinde “ilkel, tutuk, yavan bir anlatım, yapma bir sahicilik gösterisi, aşırı dramatikleştirme çabası, tekdüze anlatının bıçak gibi kesilip şoke edici bir gelişmenin ortaya çıkması” gibi özelliklerin ortak olduğunu

söyler.* Benzer bir şekilde Georges Bataille da “Sade’ı, harfi harfine ciddiye almayı istemek nafile bir çabadır,” diye yazar.” Marki aşırılıkların yazarıdır, ancak edebi olarak değerlendirildiğinde görüyoruz ki monotonluktan kaçamaz fikir olarak. Söz konusu tonu yükseltmek, renklendirmek, böylece de bizi etkilemek için başka hiçbir yerde karşılaşamayacağımızı tahmin ettiği imgeler çıkarır karşımıza. Sade’in yazdıklarında bizi rahatsız eden bir şeyler olduğu aşikârdır, ne var ki bunlar Sade’in metne serpiştirdiği fikirleri değil, imgeleridir. “Her imge bir fikirdir,” demiş II. Abdülhamit. Sade’in nereden hareket ettiğini söylemek mümkün müdür peki? Acaba fikirlerini güçlü kılmak için mi imgeleri kullanır? Fikirler imgelelerin ötesine geçebilir mi? Bu bağlamda Sade’in neyi becerdiği bir muammadır. Fikirlerinin olağanüstü olduğunu söyleyemeyiz, ama şunu iddia edebiliriz belki: Sade, daha önceden eşleşmiş olan fikirleri ve imgeleri ters çevirerek etkilemiştir okurları. Bu eşleşme günümüzdeki varlığını hâlâ koruyor olmalı, çünkü Sade’ı hâlâ okuyoruz, *Grinin Elli Tonu*’nun damgasını vurduğu bir dönemde bile.

Sade’in yazdıklarına birer edebiyat eseri, birer roman olarak baktığımızda neyle karşılaşırız? *Sodom’un 120 Günü*’nü bir örnek olarak ele aldığımızda, kurbanlarıyla birlikte Silling Şatosu’na kapanarak arzularını sınırsızca yaşamaya niyet eden dört erkek kahraman görüyoruz.

* Yaşar Çabuklu, “Sade’ı Yakmalı mı?”, *Kovulanın İzi* içinde, Metis Yayınları, İstanbul, 2001, s. 95.

** Georges Bataille, *Edebiyat ve Kötülük*, çev. Ayşegül Sönmezay, Ayrintı Yayınları, İstanbul, 1997, s. 91.

Bunun dışında, katalizör görevi gören dört de fahişe vardır. Roman, şatoda yaşananlarla, bu karakterlerin anlattığı öykülerin bir toplamıdır. *Sodom'un 120 Günü*'nün çerçevesi basit bir biçimde *Decameron*'u akla getirir. Ancak karakterleri yepyeni bir mekâna sığınmaya zorlayan, veba gibi bir tehlike söz konusu değildir. Görünüşe bakılırsa, şatoya "sığınmak" kendi seçimleridir ve bu irade, ulaşımı sağlayan köprünün ortadan kaldırılmasıyla vurgulanır. Bu aynı zamanda, anlatının gerçeklikten kopacağına da bir işareti gibidir. Geri kalan kısımda şatoda yaşananlar ve anlatılanlar aktarılır. Roman, hikâye anlatımı üzerine kurulduğundan -ileride sebeplerini göreceğimiz üzere Sade'in yaratabildiği neredeyse tek yapıdır bu- kurgu bundan ibarettir. *Decameron*'un kahramanları, anlattıkları hikâyelerle keyifli vakit geçirdikten sonra Floransa'ya dönmüşlerdi. Sade'in içeriği ise böyle bir sona doğal olarak izin vermez. *Sodom*'un ideal biçimde tamamlanmadığı doğruysa da, bu cılız olay örgüsüyle nereye varacağını ve Silling Şatosu'ndan nasıl çıkacağını bilemeyen Sade'in, tuttuğu notlarda romanın sonunu istatistiksel bir rapora dönüştürerek, karşılaştığımız şahısların akıbetini listelemesine şaşmamalıyız. Bu liste, romanda karşımıza çıkan ikincil karakterlerin hiçbirinin birer isim olmaktan öteye gidemediğini parlak bir biçimde özetler. Orada bulunması gereken birer araçtan ibarettirler ve bu araçları kullanan asıl karakterlerin yüzeyselliği hakkında da fikir verirler. Silling Şatosu da, gerçek bir mekân kimliğine kavuşmaz. *Yatak Odasında Felsefe*'de olduğu gibi, Sade'in imgelemenin gözlerden uzak bir biçimde akışına bırakılacağı herhangi bir kapalı mekândır. *Yatak Odasında Felsefe* de,

sağlam bir kurguya gerek duyurmayacak şekilde, diyalog formunda yazılmıştır. Belirli bir mekâna kapanmış karakterlerin konuşma ve eylemleriyle baş başa kalırız yine. Ancak fikirlerin öne sürüldüğü diyaloglar da yapmacıktır ve inandırıcı olmaktan uzaktır. Nitekim sık sık cinsel eylemlerle kesilir ve çoğu zaman bu cinsel eylem, “kanıtlama” yerine geçer. *Justine*, anahatları itibariyle, bir kötülükten diğerine uğrayan bir genç kızın basit hikâyesidir. Kahramanın kaderini belirleyen olaylar, halk hikâyelerinde karşımıza çıkan türden basit şeylerdir ve gerçekten de Doğu masallarına kadar takip edilebilecek bir şablondur bu: Kaçırılma, tecavüz, kurtarılma, nihayet talihin yüze güldüğünün zannedilmesi, derken bir kez daha istismar vs. Ancak bir romanın kurgusu için kullanıldığında, bu şablonun eldeki haliyle yeterli olmayacağı, işlenmesi gerektiği açıktır. Sade ise buna kalkışmaz. Çünkü amacı, bu dönüm noktalarının arasını istediği malzemeyle doldurmaktan ibarettir. *Justine*’i, basit olay örgüsünün okur tarafından öylece kabul edilmesi talebi ve baş karakterlerin talihsizliği açısından, uzaktan da olsa *Candide*’le kıyaslamakta bir sakınca yok, ancak Sade humor’dan, felsefeden ya da halk bilgeliğinden yoksun olduğu için, bu basit kurguyu *Candide*’deki gibi anlatmak istediklerinin hizmetine sokamamıştır. Sade’in eserlerinde kurgunun, çoğu zaman ikinci sınıf romanların kurgusunu bile arattığını söylemek abartı olmayacak. Yazarın asıl anlatmak istediği sahneler varmak için icat edilmiş olan bu kurgusal iskelet, herhangi bir ağırlık taşıyacak gibi değildir. Aslına bakılırsa, pornografinin başlıca kusurlarından biridir bu. Pornografi genellikle oyalanmayı bilmez, sadede gelmek

ister. Oyalanmak konusunda o kadar beceriksizdir ki, herhangi bir şeye kurgu diye sarılır ve tutunmaya çalışır: Eco, pornografik bir filmde her kırmızı ışıktaki durulduğunu gözlemlemişti. Bunun sebebi elbette, asıl anlatılacak sahnelerin arasını beceriksiz bir şekilde doldurmaya çalışmaktır. Sade için de aynı şey söz konusudur, hatta sıradan bir pornografik film kadar bile zahmete girmez. Bir orji sahnesinden diğerine geçmek tek amacı olduğu için, kurguların en basmakalıbıyla yetinir. Bu sözde kurgunun içi ise, artık bir orijinallik sergilemeye takati kalmamış yorgun bir imgelemin aynı şeyleri tekrarlayıp durmasıyla doldurulur. Buna paralel olarak, Sade'in karakterleri de çoğu zaman birbirlerinden ayırt edilecek nitelikte değildir. Öyle ki birinin yerine diğerini koyduğumuzda dahi pek bir şey değişmeyecektir, çünkü kurgu, derinliği olan karakterler yaratılmasını gerektirmez. Eugénie, Juliette, Dolmancé, Justine, hepsinin ağzından sadece ve sadece Sade konuşur. Hiçbir karakter, orijinal bir duruş, haki ki bir içerik sergilemez. Roman kurgusuna ve karakter yaratımına bu derece uzak kaldığı için, Sade'ı bir parodi olarak okumak bile güçleşir. Nitekim, eserlerinin isimleri dışında gerçek ve başarılı bir parodiye rastlamak zordur (*Justine yahut Erdemin Felaketleri*, *Sodom'un 120 Günü yahut Libertenler Okulu* vs.). Tek bir istisna dışında: Sade, çok çabuk ve eşsiz bir şekilde, kendi kendisinin parodisi haline gelir.

Bütün bu sebeplerden, bir Sade romanını okuduğumuzda, herhangi bir edebi haz alıp almayacağımız meçhuldür. Bu bağlamda, kullandığı formun gereklerini yerine getirmekte başarısız olduğunu söylemek lazım. Dile

getirmek istediklerini, roman türü bağlamında başarılı bir şekilde işleyemeyen bir yazarla karşı karşıyayız. Peki, Sade'ın romanları içerik olarak amacına ulaşmış mıdır? Eserlerinin bu son derece zayıf yapısına rağmen, Sade'ın bir özgürleştirici, bir devrimci olarak görüldüğünü biliyoruz. Bu özgürlüğün niteliğine, eserlerinde hangi koşullarda ortaya çıktığına ve vadettiklerine biraz daha yakından bakalım ve öncelikle Sade'ın karakterlerinin bir mekâna kapanmasının sebeplerine ve nelere işaret ettiğine değinelim.

İlk dikkatimizi çeken şey, bu özgürleştirici ruhun, romanlarında asla sokağa çıkamadığı ve karanlık odalarda, şatolarda, kendi grotesk oyununu icra ettiğidir. Bilgelik gibi sokaklarda bağıramaz. İmgelemi, yarattıklarının etrafını duvarlarla örmeye mahkûm olduğunu hissediyordu, çünkü Sade, özgür kılmak bir yana, ne kadar geniş olursa olsun sınırların keşfedildiği bir imgelem hücrelerine mahkûm eder bizi. Üstüne üstlük o kadar sabırsızdır ve estetik dahil olmak üzere her çeşit hazzın kademeli bir şekilde doyuma ermesinden o kadar habersizdir ki, normalde sonsuzmuş hissi veren imgelemin sınırlarına bizi neredeyse tek adımda götürür ve hayal edecek hiçbir şey bırakmaz. Bu önemlidir, çünkü bizatihi imgelemin darlığına değil, Sade'ın imgeleminin darlığına işaret eder ve tıpkı kullandığı dil gibi, bir tatminsizliği açığa vurur. Sade'ın imgelemindeki bu darlığın sebebini keşfetmek mümkün olabilir. Elbette, bu olguyu tam tersine Sade'ın imgeleminin genişliğine, alışlageldik imgelem dünyasıyla yetinemeyişine ve bunu aşma arzusuna bağlamak isteyenler olmuştur. Apollinaire ve Breton, onda bir sürrealist

görüyorlardı. Ancak Sade'da mekân, karakterler, olaylar ya da anlatım olarak bir sürrealizmle karşılaştığımızı söylemek, muteber örnekleri göz önüne alırsak, çok güç. Aslında, Sade'in dili ve imgelemi gerçekliği yakalamak için kudurmuş gibi saldırdığı halde bir türlü ona ulaşamamaktadır. Dolayısıyla burada sürrealizmden ziyade bir çeşit "subrealizm"den bahsedilebilir. Bu yetersizlik, Sade'in eserlerinde sürekli karşımıza çıkan "sövgü"yü de kısmen anlatıyor. Çünkü bu sövgü, içerikle olduğu kadar dilin ve imgelemin kendi kendini daraltmasıyla da ilgilidir.

Yazının başlarında vampir edebiyatının günümüzde dönüştürdüğü içerikten bahsettik. Gelin aynı soruyu Marki'ye soralım. Bugünkü cinsel içerikli romanların erotizmi ticarete dökmesinden yakınır mıydı? Erdemle kırbaçlar mıydı onları? Ya da kapitalizmin edebiyatı bir metaya nasıl dönüştürdüğünü görüp mezarında ters döner miydi? Yoksa bunları çok önceden görüp o yüzden mi ters yapmıştı her şeyi, tıpkı cinsel tercih olarak –kimilerinin tanıımıyla– "ters ilişki"ye girmesi gibi? Sade icabında mezara bile ters girecek biriydi. Sade'in asıl ters ilişki yaşadığı şey hayatın ta kendisi miydi? Marki, Sadizm'iyle romanların sayfalarını ve azgın Fransızların yataklarını aşan bir cezalandırıcı mıydı?

Gerçekten de, Sade'in dünyasının en göze çarpan özelliklerinden biri, ahlak ve din kavramlarına yönelik saldırılardır. Rasyonel argümanlar bakımından, 17. ve 18. yüzyıllarda artık neredeyse her yazıda ya da risalede ve muhtemelen köşebaşlarında giderek artan yoğunlukta rastlanan atışmalarda kullanılan tezlerden ve kanıtlardan daha iyisini, daha doyurucusunu sunmaz. Ancak bunlar

zaten birer girizgâh işlevi görür. *Yatak Odasında Felsefe*'de Eugénie'nin ileri sürülen fikirlerin sağlamlığını kabul ettiğini düşünemeyiz. Eugénie'yi ve bizi etkileyen asıl şey, bu fikirlerin arasına serpiştirilen ya da sonunda üstümüze boca edilen sövgü sağanağıdır. Sade, asıl gücünü burada gösterir. Felsefi tartışmalara girdiğinde, herkesin çiğnediği anayollarda dolaşıp, ucuz tezleri usûlen de olsa pazarlamaya çalışırken, sıra sövmeye geldiğinde, harareti ruhu kimsenin girmeye cesaret edemediği karanlık mağaralara dalar. Hiçbir fikir, hiçbir kanıt, Sade'in ruhunun susuzluğunu gidermekte sövmek kadar etkili olamaz. Aradığı, bulduğu ve vadettiği tek şey sövmenin hazzıdır. Her yola başvurarak, kendine özgü bir sövgünün retoriğini inşa etmeye çalışır. Sade'da cinsel haz, hiçbir zaman, doğal ve tek başına yeten bir cinsel haz değildir, daima sövgünün, dilin eşlik etmesi gerekir. Sövgü ise, dilin ve dilsel şiddetin tatminsizliğidir. Bu nedenle Sade'in aşırı eylemleriyle kol kola giden sövgü şölenine şaşırmamak gerekir. Her ikisi birbirine uymakta, birbirini desteklemektedir. Aslında karşımıza çıkan şey çoğu zaman pornografi bile değil –erotizmden de hiç söz etmeyelim, “tek elle okunacak kitaplar” değildir bunlar– dille ya da eylemlerle sergilenen bir sövgüdür. Penis, vajina ve dil, aynı anda boşalmayı arzular. Fakat Sade, bu sövgü retoriğinden, yeni bir estetik çıkaramaz, çünkü korkunç bir paradoksla karşı karşıyadır. Her şeyden önce, Sade'in bütün silahı, mevcut değerlerin çiğnenmesidir –parodisini yapmak değil– ve varoluşunu biraz da bu değerlere borçludur. Çünkü özgürleşme ya da kurtuluş olarak önümüze koyduğu şey, yapıcı bir nitelik taşımaz, yeni bir dünya yaratmaz. Sövmenin hazzını yaşayabilmek için, sövgünün

nesnesini her an göz önünde ve bellekte tutan, yadsıma üzerine kurulu, hastalıklı bir anlayıştır bu. İmgelem olarak, yok etmek istediği şeyi daima yaşatmak zorundadır.

Bu anlamda, Sade'ın "küfr"ünün arkasında, köklü bir inanç bulunduğunu söylemek yanlış olmaz. Bunu yanlış anlamaya çalışan Beauvoir'ın itirazları naiftir. Beauvoir, Sade'da bir öbür dünya korkusu bulunmadığını ileri sürüyor ki, bu onda bilindik ve neredeyse kurumsal anlamda bir inanç aradığına işaret ediyor. Tabii ki mümkün değil bu. Burada söz konusu olan, yadsımdan vazgeçmeyen, hatta ruh dünyasını bunun üzerine inşa eden birinin karanlık inancıdır. Nitekim bir ritüeli andıran kimi sahnelerinin, dinsel ayinleri ya da duaları tersine çevirme noktasında –bir parodi değil, tam bir tersine çevirme söz konusudur– Kara Ayin'le birtakım benzerlikler taşımaktadır, ancak Sade bunları da çok ileri götürmez. Kutsala vulgar bir dille, neredeyse sokak ağzıyla sövmek, Sade'ın arz edebileceği başlıca şeydir ama bu da pek az talep gören, özel bir hazdır. Mater dolorosa olarak devraldığı bir imgeyi Celile'li fahişeye dönüştürebilmek gibi. Beauvoir, kendisinin ve döneminin yaygın düşüncelerinden sıyrılmak istemediği için, Sade'ın bu cephesini anlamakta zorlanır. Bataille –ilgi alanlarını göz önüne aldığımızda– Sade'ın bu en temel ve karanlık tarafını rahatlıkla gözlemleyecektir. Sade ile din arasında, form bakımından başka benzerlikler de vardır elbette, fakat bunların hepsine birden değinmeye imkân yok. Bir örnek vermek gerekirse, çöl çileciliğinde nasıl normal hayattan uzaklaşıp bir an bile hazza teslim olmamak gibi bir amaç ve ilke varsa, Sade'ın karakterleri de bir an bile hazzız kalmamak adına

aşırı uçlara savrulurlar. Bu anlamda, uç noktalara varmış çileciliğin ve hazcılığın kendi özel topografyalarını yarattığını görebiliriz. Sade örneğinde, haz arayışındaki ve deneyimindeki bu kesintisizliğin, sonunda bizzat hazzı da ortadan kaldırdığını da eklemek gerek. Liberten'in dersinden çıktığımızda bize yeni bir etik kazandırmadığını gördüğümüz gibi, söz verdiğinin aksine, haz duyumuzun zedelenmesine yol açtığını da hissedebiliriz.

Bir birey olarak hayatını ve kişiliğini mümkün olduğunca araya sokmadan yapılmaya çalışılan bu değerlendirmeden sonra, soru tekrar dile getirilebilir: Sade'ı okumalı mıyız? Sade olgusunu görmek için elbette okumalıyız. Ama bir yazar ya da düşünür olarak, muhtemelen hayır diyebiliriz. Lautreamont'dan Huysmans'a birçok isim bizi bekliyor ve genel olarak Dekadant edebiyat, Sade'ın başarmayı tahayyül dahi edemeyeceği şeyleri başardı. Keza Lord Byron, estetikten ödün vermeyen bir libertenliğin mevcut olabileceğini eserlerinde gösterdi. Sade'ı bu sonraki önemli yazarlarla kıyaslamamızın çok büyük bir haksızlık olduğunu zannetmiyoruz. Çünkü burada eleştiri konusu olan, imgelemdeki fakirliktir. Sade, bir Maldoror yaratamamıştır. Orijinalliğinin arkasında belki biraz da başarısızlığı yatmaktadır. İmgelemine ve dilini dizginleyip bir forma sokamadığı için, bu iki temel yetinin fakirleşmesine sebep olmuştur. Eserlerine bakılırsa, bunun üstesinden gelmeye çalıştığına dair bir belirti de yoktur. Bizi şok eden içerik de sanıldığı kadar zengin ve eşsiz değildir ve Gnostiklere atfedilenleri okuduğumuzda, başka yollardan çoktan keşfedildiğini görürüz. Sade'ın kendi döneminde Kilise ya da Din'e isyanı cazip geliyor-

sa, edebi bakımdan yine pek kuvvetli olmamakla birlikte, Voltaire'in irili ufaklı birçok yazısı, eseri, bu fikirlerin zekice ifadeleriyle doludur.

Bütün bunları göz önüne aldığımızda, meseleyi temelde ahlâki bir değerlendirmeye tâbi tutan Sade'ı yakmal mıyız sorusunu sormaya gerek olmadığını söylemek mümkün gözüküyor. Aslına bakılırsa, Marquis gözlerden saklı bir muhitte ikamet etmektedir. Kapısını tesadüfen değil de onunla konuşmak isteyerek çalacakların sayısı da bir hayli azdır.

"Sade, günümüzde türlü görünümler altında dönen temel soruna eğilmemizi istiyor bizim: İnsanın insanla ilişkilerine eğilmemizi..."

—SIMONE DE BEAUVOIR

Yatak Odasında Felsefe, yazıldığı tarihten günümüze kadar tartışılmış, incelenmiş ve dönem dönem yasaklara uğramış bir eser. Sadizmin isim babası Marquis de Sade bu kışkırtıcı yapıtında toplumda kabul edilen ahlak sınırlarını aşar, normlara saldırır ve şu ilk cümleyle başlar: "Her yaştan ve cinsiyetten şehvet düşünleri, bu eseri sadece sizlere armağan ediyorum."

Madam De Saint-Ange'in "cinsel" eğitim vermek için evine davet ettiği on beş yaşındaki Eugenie ile geçirdiği iki günde yaşananları diyaloglar halinde anlatan kitap, metafizikten estetiğe, felsefeden tarihe kadar birçok konuda okurları düşünmeye zorluyor. Sade ise hem döneminin siyasetini yerden yere vurup hem de çağdaşı filozoflara eleştiriler getirirken, yazılmasının üzerinden 200 seneyi aşkın bir süre geçmesine rağmen okurları şaşırtmaya, etkilemeye ve onlara keyif vermeye devam ediyor.

ITHAKI DÜNYA KLASİKLERİ

Kapak İllüstrasyonu:
Fatma Süleymanoğlu

Instagram: /ithakiyayinlari
Facebook: /ithakiyayinlari
Twitter: /ithakiyayinlari

İnternet Satış:
www.ilknokta.com
www.ithaki.com.tr

9 786053 759775